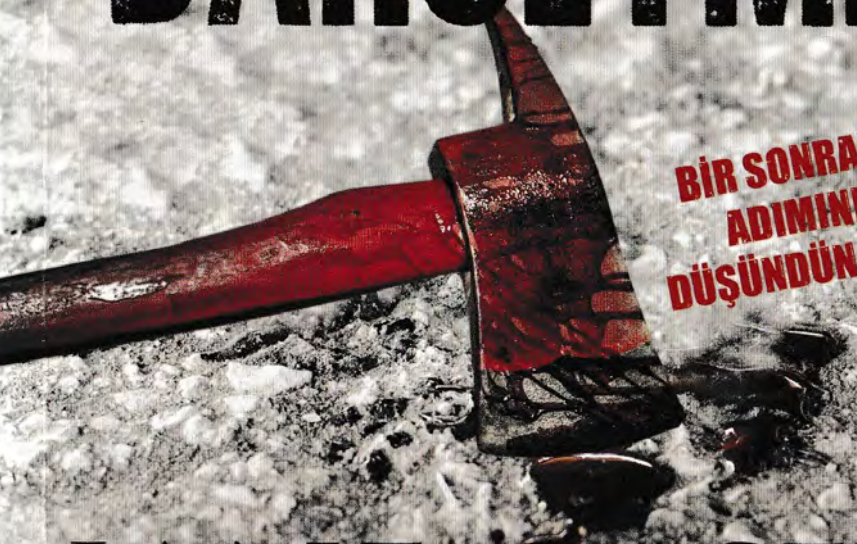
KAKTUSUN

BUNDAN KİMSEYE BAHSETME

BİR SONRAKİ ADIMINI DÜŞÜNDÜN MÜ?

JANE CASEY

OLİMPOS

BUNDAN KİMSEYE BAHSETME

Jess Tennant üç aydır İngiltere'nin ufak bir sahil kasabasında yaşamaktadır. Geçen yazın sarsıcı olaylarından sonra yeni yeni rahatlamaya başlayan Jess, Cadılar Bayramı'nda gece yarısı Seb Dawson'ı yolun kenarında ölüme terk edilmiş hâlde bulur. Seb başından ciddi şekilde yara almıştır ve hayatta kalamama ihtimali vardır. Her ne kadar Jess, Seb'den hoşlanmıyor olsa da onun ölümü hak ettiğini düşünmemektedir.

Polisin bu saldırıyı fazla ciddiye almadığını düşünen Jess, durumu öylece bırakamaz ve meseleyi kendisi ele alır. Jess olayı soruşturdukça Seb'in çok tehlikeli oyunlara karıştığını fark eder. Kızların etrafında dolaşan Seb, onları taciz etmek için yalan ve şantajdan içeceklerine hap atmaya kadar ne gerekiyorsa yapmıştır.

Bu saldırının arkasında intikam almak isteyen kurbanlardan oluşmuş bir grup olabilir miydi?

Ya da onu susturmak için elinden geleni ardına koymayacak kadar Seb'e karşı kin besleyen başka biri?

Jane Casey, *Bundan Kimseye Bahsetme* romanında heyecandan yerinizde duramayacağınız başka bir gizemle geri dönüyor.

THG
0375851
NRL

BUNDAN KİMSEYE BAHSETME
30,00 TL
9 786057 906311

₺30

www.olimposyayinlari.com
/olimposyayinlari
/olimposyayin
/olimposyayinlari

"Kesinlikle okunmaya değer!"
– criminalelement

"Şiddetle tavsiye ediyorum!
Bu tarz gerilim türü gençlik
kitaplarına daha çok
ihtiyacımız var."
– Goodreads

"*Jess Tennant* serisi en iyi
gençlik türü kurgu kitaplar
arasında yer alıyor.
Casey gibi bir yazarın
yeteneklerini gençlere
yönelttiğini görmek çok güzel."
– Thinking in Fragments

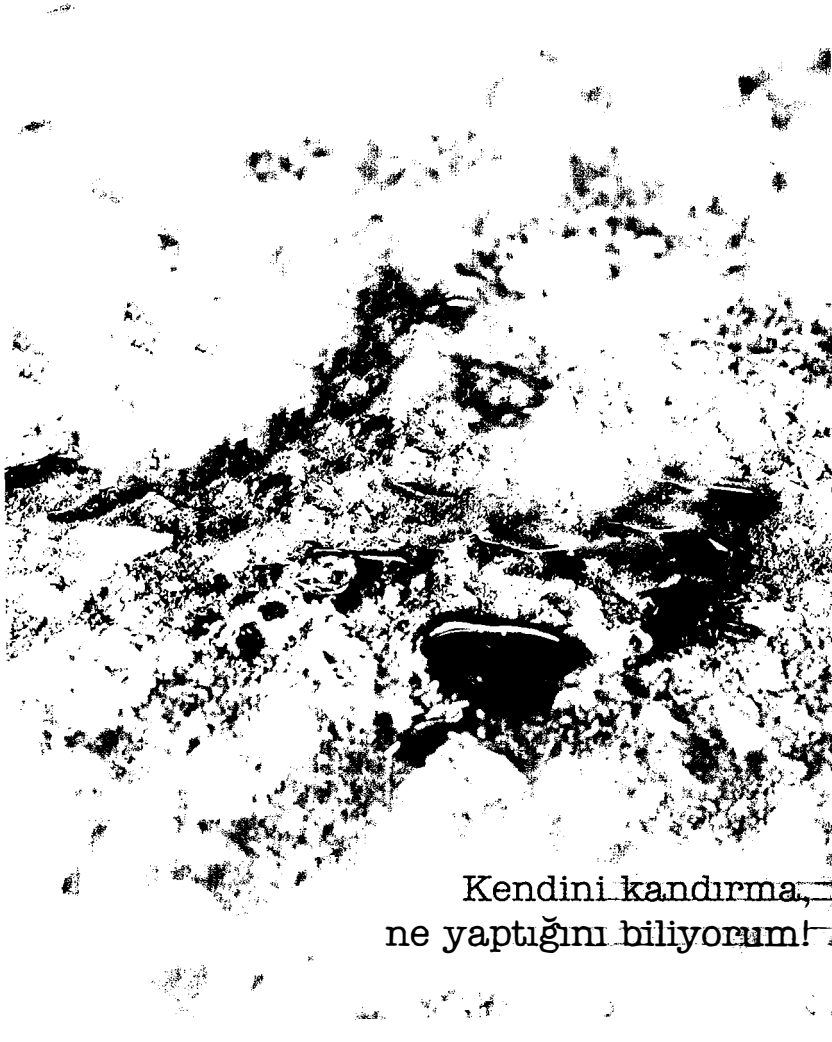
"Gerilim ve sürpriz dolu,
ustalıkla işlenmiş bir gizem...
Kesinlikle her bir saniyesinden
keyif aldım."
– A Dream of Books

"Casey hem yetişkinler hem de
gençler için gerçekçi
karakterlerle ve olaylarla örülü
sürükleyici bir kitap yazmış."
– Auntie M. Writes

"*Bundan Kimseye Bahsetme*
son sayfasına kadar keyifle
okuyacağınız bir roman.
- Faith, Fiction, Friends

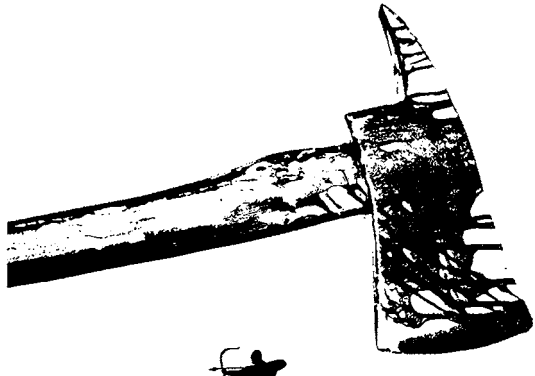
OLİMPOS®

Kendini kandırma,
ne yaptığını biliyorum!

BUNDAN KİMSEYE BAHSETME

JANE CASEY

OLİMPOS®

BUNDAN KİMSEYEYE BAHSETME
Jane Casey

Orijinal Adı: Bet Your Life
© 2014, Jane Casey

Çeviri: Esra Gül Coşkun
Redaksiyon: Peri Dinçer
Son Okuma: Elif Tesbihçi
Kapak Tasarımı: Sevil Şener

1. Baskı: Nisan 2019
ISBN: 978-605-7906-31-1

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans aracılığı ile Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

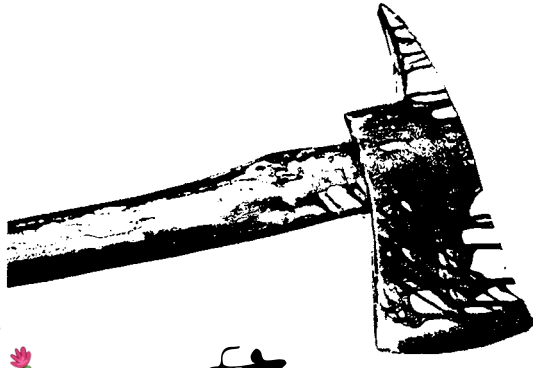
OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposyayinlari.com - info@olimposyayinlari.com

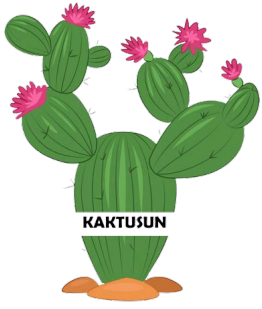
Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86
info@yelpaze.com.tr

Baskı: MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 Sertifika No: 34191

BUNDAN KİMSEYE BAHSETME

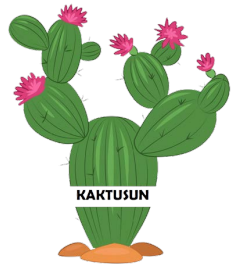
JANE CASEY

OLİMPOS®

Kısa esprilerin kraliçesi olan
Emma Young için...

Kâbus gibiydi.

Genç kız gözlerini açıp tavana baktı. Sadece bir tavan... Görebildiği tek şey buydu.

Tamamen hareketsiz bir şekilde uzanıyordu çünkü başka bir şey yapamıyordu. Doğrulamıyordu, ayaklarını hareket ettiremiyordu, el ya da ayak parmaklarını kımıldatamıyordu. Tam anlamıyla felce uğramıştı. Çaresizdi.

Belki de bu gerçekten bir kâbustu.

Ya da belki hastanedeydi. Eğer bir kaza olmuşsa ve bir yerine bir şey olmuşsa gerçekten de felç geçirmiş olabilirdi. Sonsuza kadar böyle kalabilirdi. Kendi bedeninin içinde hapsolacaktı. Göz kırparak iletişim kuracaktı.

Yüzünün yan tarafından bir damla gözyaşı akıp saçlarına karıştı. Hayat boyu felçli kalmak istemiyordu. Ve bir kaza olduğunu da hatırlayamıyordu.

Hiçbir şey hatırlayamıyordu.

Sadece... Elleri başının üstünde, müzik beynine dolarken bedeninin hareket ettiğini ve dans ettiğini hatırlıyordu. Tam

anlamıyla hareketsiz dururken, sanki koşuyormuş gibi kalbi hâlâ küt küt atarak kendisini banyoya kilitlediğinde oluşan ani sessizliği hatırladı. Akmış makyajından dolayı lekelenmiş ve kızarmış suratının aynadan yansımasını gördüğünü hatırladı. Koridorda yürüdüğünü ya da duvarlara çarpa çarpa yürümeye çalıştığını hatırladı.

Ve birinin kendisine güldüğünü.

Birinin kendisine yardım ettiğini.

Birinin kendisini bir yatağa yatırdığını. Dinlenmesi için. Toparlanması için. Uyuması için.

Uyuyordu. Belki de sadece henüz tam olarak uyanmamıştı.

Genç kız gözlerini tekrar kapattı ve uyanmayı düşündü. Hareket etmeyi istedi. Hiçbir şey bu kadar zor olmamıştı. Doğrulmayı, bacaklarını yataktan sarkıtmayı, kapıya yürümeyi hayal etti.

Ay'a uçmak kadar imkânsız bir şeydi bu.

Elini kaldıracaktı, buna karar verdi. Bu yeterince zorlu bir işti. Beyni sağ eline mesajı gönderdi ve bekledi. Bekledi, bekledi ve bekledi...

Bir seğirme bile yoktu.

Bir parmağını bile kaldıramıyordu.

Gözlerini tekrar açtı.

Tavan bir hastaneninki gibi görünmüyordu. Oda karanlıktı ama pencereden biraz ışık sızıyordu. Çok fazla bir şey göremese de buranın bir evin yatak odası olduğunu bilecek kadar görebiliyordu.

Kendi odası değildi. Kendi evi değildi.

Eve gitmek istiyorum.

Bunu söylemek istedi ama dudaklarından çıkan tek şey alçak sesli bir inlemeydi.

Ve odanın köşesinde bir şeyler hareket etti.

Eğer yapabilse çığlık atardı. Yataktan fırlar ve kaçardı.

Tek yapabildiği o aptalca inleme sesini çıkarmaktı.

"Sorun yok." Sesi derinden geliyordu ve güven vericiydi. "Tamam."

Tamam olan ne? Ben neredeyim? Bana ne oldu? Neden hareket edemiyorum?

Bu soruların hiçbiri aslında kendi dudaklarından çıkmadı. Bu kez çıkardığı ses daha çok mırıldanmaydı.

Odadaki diğer kişi kendisinin yanına uzanınca, yatak ağırlığından çöktü ve bir parmağını kızın yanağından aşağı kaydırdı.

"Uyumaya devam et prenses. Henüz uyanma vakti değil."

Genç kızın göz pınarından bir damla yaş daha kaydı ve daha saçlarına ulaşamadan genç adam onu parmak ucuyla yakaladı. Parmağını ağzına sokup gözyaşının tadına baktı.

"Tatlı."

Genç kız cevap veremiyordu. Adamın eli gözlerinin üstüne geldi ve genç kız itaatkâr bir şekilde gözlerini kapattı.

Uyanma vakti değildi, hepsi bu kadardı. Uyandığında iyi olacaktı.

"Bunların hiçbirini hatırlamayacaksın." diye mırıldandı adam. "Yazık olacak."

Her şey uzaklaşıyordu. Korku hâlâ oradaydı ama o kadar uzaktaydı ki... Ve bedeni de kendisini yıldızlarla kaplı uzaya taşırken kayıp gidiyordu. Kendini bıraktı. Her şeyi bıraktı.

"Hatırlamayacaksın." dedi adam yine ve bu kez sesi sanki gülüyormuş gibi çıktı. "Ama endişelenme, ben hatırlayacağım."

Uykuya dalmadan önce genç kızın duyduğu son şey buydu.

1

Pek çok insan gece dışarı çıkar ve eğlenmeyi bekler. Ben böyle olacağını düşünmüyordum ve haklı çıkmıştım.

Bu çok ufak bir teselliydi.

Kahkahalar atıp şakalaşan ve hayatın tadını çıkaran insanlarla etrafım çevriliyken; yeryüzündeki en üzgün, en yalnız insanmışım gibi hissettim. Sanki bununla uğraşmak yetmezmiş gibi yılın o zamana kadarki en soğuk gecesiydi ve üzerimde paltom yoktu. Kollarımla kendimi sardım ve nefesim yüzümün önünde buhar oluştururken dişlerimin takırdamasını durdurmaya çalıştım. Neyse ki dikkatimi dağıtacak bir şeyler vardı. Tıpkı etrafımdaki herkes gibi başımı arkaya atıp gökyüzüne baktım. Gökyüzü simsiyahtı ve ışık kirliliğine sahip Londra'da o güne kadar gördüğümden daha fazla yıldız vardı. Gökyüzü başlı başına muhteşemdi ama ilk havai fişekler yukarı doğru çıkıp kısa süren bir ışık halkası şeklinde açıldığında, donduğumu neredeyse unutuyordum.

Neredeyse...

Evden paltoyla çıkmıştım, orası kesindi çünkü Cadılar Bayramı'nda yapılan bir havai fişek partisi eğlencesinin başlamasını

beklerken; Port Sentinel'in çamurlu eğlence alanında uzun bir süre dikilmek anlamına geliyordu. En sevdiğim paltomu, yarı zamanlı çalıştığım hayır kurumu mağazasının arka odasındaki dağınıklığın arasında bulduğum, eski ama benim için yeni olan paltomu giymiştim. Fine Feathers, Port Sentinel'in modayı takip eden zengin sakinleri sayesinde duvardan duvara tasarımcı kıyafetleriyle doluydu ama bu paltonun etiketi yoktu, sadece önceden bir etiketin olduğu yerde birkaç iplik parçası vardı. Omuzları ve beli dar olan palto aşağıya doğru genişliyor ve dizlerimin hemen üstünde bitiyordu. Simsiyah yünlü kumaştandı ve etek ucunun iç tarafında, sanki bunları sır olarak saklamak istermiş gibi nakışla işlenmiş küçük, siyah güller vardı. Beni daha uzun gösteriyordu ve paltoya bayılıyordum. Fakat eğlence merkezindeki diskoda, iki saat boyunca dans ettikten sonra vestiyerden onu almaya gittiğimde ortadan kaybolmuştu. Dans etmenin verdiği sıcaklık artık tamamen gitmişti ve ince pamuklu elbisem soğuğu biraz olsun engellemiyordu. Üzerimde külotlu çorap ve botlarım da vardı ama hâlâ soğuktan titriyordum.

Sıska ve siyah bir kedi, kulakları hâlinden memnun olduğunu gösteren bir açıda, kuyruğunu sallayarak zarif bir şekilde yanımdan geçerken beni dürttü. Onu tanıyıp tanımadığımı anlamaya çalıştım ama ben daha yüzünü göremeden o kalabalığa karıştı ve partide bir sürü kedi vardı. Dört aydır Port Sentinel'deydim ve buralı kızların tercihen göğüs dekoltelerini bol bol gösteren ayrıca üzerlerine tam oturan kostümler seçmesi beni şaşırtmadı. Açıkça söylemek gerekirse, herhangi bir bahane arıyorlardı. En çok tercih edilen: Hayalet; soluk mavi ruj ve soluk renkte fondöten çünkü anlaşılan hayaletler neredeyse hiçbir şey giymiyordu geleneksel beyaz çarşaflardan tül gibi elbiseler. İkincisi: Vampir. Deri kıyafetler ve kırmızı ruj belli türdeki kızlara hitap ediyordu,

daha da önemlisi belli türdeki delikanlılara. Havai fişeklerin yanı sıra bir sürü ısırılmış boyun da sergileniyordu. Üçüncüsü: Uzun botlar ve file çoraplarla kısa, siyah elbiseler giymiş cadılar. Port Sentinel benim deneyimlerime göre cadılarla doluydu ama genellikle kostümlerle uğraşmazlardı. Son olarak Port Sentinel'in kaçakçılık geçmişine bir selam çakan korsanlar vardı. Bu korsanların kısa etekleri, düğmeleri yarıya kadar açık gömlekleri, dize kadar gelen botları ve göz bantlarının yanı sıra arsız sırıtışları vardı. Ve hepsi de ama hepsi de, dışarıda dikilmek için çıkmadan önce paltolarını giymişlerdi.

Delikanlılardan herhangi biri kostüm giymişse, en iyimser görüşle sembolik bir çaba göstermiş olması dikkate değerdi ve tipikti. Ben gerçekten de onları eleştirecek bir konumda değildim. Ben de kendi kıyafetime çok fazla zaman harcamamıştım. Kuzenim Petra'nın beni ikna etmek için gösterdiği tüm çabalarına direndikten sonra gitmeye son anda karar vermiştim.

"Anlamıyorsun. *Herkes* gidiyor. Bu her zaman Cadılar Bayramı'na en yakın cumartesi olur, bu sene de kasımın ilk gününe denk geliyor ve üstelik yarıyıl tatilinin başlangıcı. Yatılı okullarda olan herkes geri geliyor ve tatil için evde olan çocukların hepsi orada oluyor. Sanki yeni baştan yaz oluyor." demişti hevesle. Neredeyse on dört yaşında olan kuzenim, on altı yaşın üstündekilerin gittiği diskolara girmek için hâlâ çok küçüktü, gerçi havai fişek gösterisi için orada olacağına dair bana söz vermişti.

"Yaz tatili gibi olacağını söylemek beni ikna etmenin yolu değil." demiştim.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." dedi Petra, sabırsızlanarak. "Havada bir elektrik oluyor. Bu eğlenceli. Uzun zamandır görmediğin insanları görüyorsun."

"Bu kulağa harika geliyor." Sesimin hevesli çıkmasını becere-medim çünkü hevesli değildim. Bana yazı hatırlatabilecek her-hangi bir şeyle olan mesafemi korumaya kararlıydım. Petra'nın laf arasında bahsettiği *her şey* acılarla dolu bir dünya olmuştu. Neredeyse ölecek olmam işin kolay kısmıydı.

Her zamanki gibi akıl okuyan kuzenim Hugo, okuduğu ki-taptan başını kaldırıp zoraki gülümsedi. "Endişelenme. Orada olmayacak. Cadılar Bayramı partileri ve havai fişekler onun ola-yı değildir."

O. Hugo kendisinin arkadaşı, benimse eski sevgilim olan Will Henderson'ı kastediyordu. Eylül ayının başında, esasında benimle çıktığı için yatılı okula gönderilen Will'i. Onu görmeyi çok istiyor ve ondan kaçmayı umuyordum. Bu, başımın ağrıma-sına neden olan türden karmaşık bir düşünceydi.

"Cadılar Bayramı partilerinin senin de olayın olacağını dü-şünmezdim." dedim.

Suratındaki zoraki gülümseme yaramaz bir sırıtmaya dönü-şerek büyüdü. "Bunu kesinlikle kaçırmam."

Şimdi etrafım bir sürü yarı giyinik kızla çevriliyken, buranın ona neden cazip geldiğini anlıyordum.

Bir süredir Hugo'yu ya da Petra'yı hiç görmediğim aklıma geldi. Havai fişeklerin saçılıp kaybolmasını seyretmeyi bıraktım, böylece kalabalığı tarayabilecektim. Herkes çok sıkı bir şekilde bir arada duruyordu; önümde geniş omuzlarıyla rugby oyuncu-ları ve sörfçüler dikildiğinden çok ilerileri görecek kadar uzun değildim. Tanıdığım bir sürü insan gördüm ama hiçbirine arka-daşım diyemezdim. Bu tam anlamıyla şaşırtıcı değildi. Herhan-gi bir Port Sentinel buluşmasında dosttan çok düşman bulmam olasıydı. Ertesi günü iple çekiyordum çünkü Londra'daki en iyi

arkadaşlarımdan biri beni ziyarete geliyordu. Ella'yı tahmin ettiğimden daha fazla özlemiştim.

Bu arada Hugo'yu da... Birilerinin ayak parmaklarına basmamaya çalışarak sola doğru hareket ettim ve ön taraflara yürüdüm. İskelet bir kız onun yanından geçerken kulağıma fısıldadı. Suratı karanlık gecede parlayan bir kafatasıydı. Gerçekte kim olduğunu söyleyemiyordum ama ondan uzak durmam gerektiğinden kesinlikle emindim. Öpüşen bir çiftin yanından geçerken arkama bakınca kaygan çamurda kaydım ve neredeyse düşecektim. Kendimi durdurmak için elimi uzatınca en yakındaki şeyi kavradım ve bu şeyin Ryan Denton'ın kolu olduğu ortaya çıktı.

Ah olamaz.

"Hey, Jess. Nasılsın?" Tepemizde havai fişekler patladığı için bunu en yakınımızdakilerin duyabileceği kadar yüksek bir sesle söylemişti, hepsi de dönüp baktılar ve suratlarına aynı bakışın yayıldığını gördüm: Eğlence ve beklenti. Tekrarlanan bir şaka hâline gelmesem iyi olurdu ama bu konuda bir seçim şansı verilmemişti.

"Özür dilerim." dedim. "Tam düşüyordum. Kolunu uzattığın için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen. Baksana!" Çoktan yürümeye başlamıştım ama bileğimden tuttu ve beni geri çekti. "Gitme. Havai fişekleri benimle birlikte seyret."

"Birini arıyorum."

Kaşları çatıldı. "Kimi?"

"Hugo'yu."

"Ya..." Bulutların arkasından çıkan güneş gibi bir gülümseme. Kuzen, yani bir rakip değil. "Havai fişekler bittiğinde onu bulmak daha kolay olacaktır."

Haklıydı. Eğlence alanında herkes dip dibeydi, bariyerlerden oluşan bir yarım halkanın arkasındaki havai fişeklerin atıldığı yerden güvenli bir mesafedelerdi. Gösteri bittiğinde insanlarla çarpışmadan etrafta hareket edebilecektim.

"Peki. Güzel fikir."

"Buraya gel." dedi ve beni kendisine doğru çekti. Ufak, altın rengi bir nokta gökyüzüne fırladı ve kaybolmadan birkaç saniye önce havada kalan devasa, titrek bir küreye dönüştü. Işık Ryan'ın suratına vurarak yanağını, çenesinin sivriliğini, alt dudağının kıvrımını vurguladı. Deniz mavisi gözlerinde kıvılcımlar belirdi. Tanrım, çok tatlıydı.

Yani yasak bölge, bu doğru değildi ama tatlıydı.

Ben ona ve mükemmel dudaklarına bakarken, o kostümümü inceliyordu. "Buklelerini sevdim. Ne oldun sen şimdi?"

Teyzemin gardırobunun çok arkalarından bulup çıkardığı elbiseme baktım. Elbise üzerinde bir sürü küçük çiçek olan kısa, soluk pembe renkteydi. Teyzem bunu doksanlı yıllarda altına çizgili bir bluz, yünlü külotlu çoraplar ve bir erkek hırkasıyla giydiğini söylemişti. Çamurla başa çıkmak için kovboy botları giyiyor ve fırfırlı bir önlük takıyordum. O anda yünlü kalın bir hırkaya neler vermezdim, *grunge* tekrar moda olsun ya da olmasın. "Açık değil mi? Küçük Bo-Peep'im ben."

"Koyunlar yok ama."

Gülümsemeden edemedim. "Şey, aynen."

"Ah, evet." O da sırıttı. "Tipik bir Cadılar Bayramı kostümü diyebileceğim bir şey değil, yani tam olarak ürkütücü değil."

"Biliyorum." Bir hortlak ya da hayalet gibi giyinme şansına direnmem şaşırtıcı değildi. Önceki yaz neredeyse ölüyordum. Bununla dalga geçmek akıllıca bir şey gibi görünmüyordu.

Ryan'ın kostümüne gelince, tam olarak her zamanki gibi görünüyordu.

Seksi.

"Peki, sen ne olarak geldin?" diye sordum, onun zihin okumada iyi olmadığını umarak.

"Bana tıpatıp benzeyen ikizim olarak."

"Bu nasıl ürkütücü oluyor?"

Suratı benimkinden sadece birkaç santimetre uzakta olacak kadar eğildi. "Bana tıpatıp benzeyen ikizim çok kötü biri. Her şeyi yapabilir."

"Bunu bildiğim iyi oldu."

"Bana tıpatıp benzeyen ikizim bu gece baş döndürücü göründüğünü düşünüyor."

"Bunu bildiğim de iyi oldu." *Duygularımı belli etmeyecektim.*

"Ben de öyle düşünüyorum."

Ryan'ın benimle flört etmesinden değil, arkadaşlarının sırıtışlarının giderek büyüdüğünü görebildiğim için kızardığımı hissettim. Flörtlerim çok oluyordu ve yine de bununla başa çıkmayı hâlâ zor buluyordum.

"Will'i arayacağını sanıyordum."

Will'in adından bahsetmesine şaşırdım. Bir zamanlar ikisi arkadaştı, sonra dokuz yaşından itibaren birbirlerinin can düşmanı olmuşlardı. Sonra ben kasabaya gelmiştim ve Will'in kazandığı en son müsabakanın ödülü oluvermiştim. Gerçi Ryan vazgeçmiyordu. "Hayır, onu aramıyorum."

"Bu hafta dönüyor, değil mi? Yarıyıl tatilini o pahalı yeni okulunda geçirmeyecek."

"Döndü." dedim. "Ama onu görme gibi bir planım yok."

Ryan kaşlarını kaldırdı. "Bıraktığınız yerden devam etmeyi planlamıyor musun?"

"Bıraktığımız yer orası. Biz ayrıldık. Will gitmeden hemen önce." Ve o acı verici küçük sahneyi zorunda olduğumdan bir dakika fazla bile düşünmeyecektim. "Ya sen? Natasha bu hafta geliyor mu?"

Rahatsız görünme sırası ondaydı. "Hayır. Asla. Hücre cezası çekiyor. Rehabilitasyondayken izin alamıyor."

Ben geçen yazın sonunda, baş düşmanım ve Ryan'ın psikopat eski kız arkadaşı olan Natasha'nın kuzenim Freya'nın ölümünde oynadığı rol hakkındaki gerçeği ortaya çıkarınca, ne mal olduğu büyük çapta ortaya çıkmıştı. Natasha'nın annesi onu kontrol altına almak için son derece sıkı bir yatılı okula postalamıştı. Ona bol şans diledim ama değişmeyeceğinden oldukça emindim. *O çok kötü biri*, diye düşündüm.

"Gerçi bu bir rehabilitasyon değil."

"Bir tek ismi öyle değil, yoksa tam olarak rehabilitasyon."

Omuzlarımı silktim. "Bu konuda benden daha fazla şey bilmen normal."

"Gerçekten değil. Onunla konuşmuyorum."

"Bahse varım o seninle konuşuyordur."

"Olabilir. Kıskandın mı?" Sesi umut doluydu.

"Azıcık bile değil. Vay canına." Gökyüzü kızıla, sonra yeşim rengine, sonra buz beyazına dönerken öne doğru çıktım. "Bu gerçekten harika."

Ryan başını çevirdi. "Havai fişeklere her zaman bir servet harcıyorlar."

"Bunun çok önemli olduğunu duydum. Ne kadar sürecek?"

"Birkaç dakika."

Kalbim duracak gibi oldu. Dişlerim gerçek anlamda takırdıyordu. Sonuna kadar dayanabileceğimden emin değildim.

"İyi misin?" diye sordu Ryan.

"Do-donuyorum. Paltomu kaybettim."

"Gel buraya. Seni ısıtayım."

Hayır demem gerekirdi ama bunu tartışamayacak kadar üşüyordum. Ona bir adım yaklaştım ve o da sırtım ona dönük olacak şekilde beni çevirdi. Şişme montunun fermuarını açıp beni kendine çekti, böylece ona yaslanıyordum; sonra montu ikimize sardı ve çenesi başımda, beni kucakladı. Bedeninden yayılan sıcaklığın bana geçtiğini hissedebiliyordum ve bu bir şömine başında oturmak kadar rahatlatıcıydı. Havai fişekler büyük bir finalle bitiyordu, bu da bize yönelen bakışları görmezden gelmeme yardım ediyordu. Beni sonunda ikna etmeyi başarmış gibi göründüğünü biliyordum ama umursamadım. İtibarıma gelecek zararı atlatabilirdim. Soğuktan donmayı ise büyük olasılıkla atlatamazdım.

En iyiyi sona saklamışlardı: Sonsuza kadar gökyüzünde asılı duracakmış gibi hissettiren yüzlerce altın rengi yıldızdan oluşan ve sonra kaybolan bir serpinti. İç çektim ve sonra gerçekten etkilenmiş bir şekilde, diğer herkesle birlikte alkışladım.

Kalabalık daha fazla eğlence ya da birlikte baş başa zaman geçirmek için sessiz bir köşe ya da sonraki parti arayışı içinde, ikişerli ve üçerli gruplar hâlinde uzaklaşarak dağılmaya başladı. Ryan hâlâ kollarını omuzlarıma dolamış hâlde duruyordu ve bırakmaya da niyeti yok gibi görünüyordu.

"Hugo'yu aramam lazım." dedim, suratını görebilmek için dönerek.

"Bir dakika." Elini saçlarımda gezdirdi ve ensemde durdu.

"Hey." dedim yarı gönülsüz. "Bıraksana."

"Havai fişekleri bir öpücükle tamamlamak âdettendir."

Çok başarılı olamasam da elimden geldiğince ondan uzaklaştım. "Port Sentinel'in âdetlerini hep duyuyorum ama hiç böyle bir şey duymadım."

"Burada hâlâ yenisin. Bir yıl geçir de o zaman her şeyi öğrenmiş olursun." Bana doğru eğildi ve hızlı bir hesap yaptım: Mesele çıkarmak mı yoksa öpücüğe izin vermek mi daha utanç vericiydi?

"Jess!"

Kurtarıldım. Ryan'ın kavraması gevşer gevşemez kendimi çektim. Hugo bize doğru geliyordu.

"Nerelerdeydin sen?"

"Aynı şeyi ben de sana soracaktım." Hugo'nun suratında tuhaf bir ifade olduğunu fark ettim ve nedenini tahmin edebiliyordum. Kuzenim, Ryan'ın hastası değildi. Bunu anlamak için özellikle duyarlı olmanıza gerek yoktu ve Ryan başkalarının tepkilerini okumada aslında oldukça iyiydi. Beni tamamen bıraktı ve Hugo'ya başını salladı.

"Birbirinizi bulmanıza sevindim."

"Ryan!" Ses eğlence alanının bir siluetin kolları iki yana açık şekilde dikildiği diğer tarafından geldi. Etrafında bir sürü insan dolaşıyordu ama ilgi odağı kesinlikle oydu. Onun Harry Knowles olduğunu ben bile anında fark ettim. Saçları zaten oldukça etkileyici olan boyuna, fazladan on beş santim kadar ekleyecek bir şekilde dik dik yapılmıştı. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Bir dakika."

"Bunu kaçırma dostum. Büyük olay olacak." Ufak tefek cadılardan birini seçip omzuna attı ve kız kahkahayla avazı çıktığı kadar bağırırken onu döndürdü.

"Orada olacağım." Ryan bana dönerek, "Bu gece Harry'nin evinde bir parti olacak. Gelebilirsen gel." dedi.

"Harry'yi tanımıyorum." kişisel olarak demek istedim. Port Sentinel'deki herkes Harry'nin kim olduğunu bilirdi: Her gün, günün ilk milyonunu daha kahvaltıdan önce kazanan dâhi bir ticaret adamının haşarı oğlu. Adam psikolojik olarak yıpranınca işi bırakmış, parasını almış ve Devon'a kaçmıştı. Zengin çocuklarla dolu bir kasabada bile, Harry para babası olmasıyla ve fazla şımartılmasıyla nam salmıştı. Ve tüm bunlar benim de olabilirdi, eğer Ryan'a yüz verip onunla çıkmaya hazır olsaydım.

"Harry'yi tanıman gerekmiyor. Beni tanıyorsun."

Ryan, Hugo'yu görmezden gelerek bana sırıttı. "Her neyse, eğer fikrini değiştirirsen bana haber ver. Harry'nin ailesi yarıyıl tatilinde Venezuela'ya gittiler. Harry her gece bir parti vermeyi hedefliyor."

"Bir düşüneceğim."

Evet demediğimi anlayınca Ryan'ın gözleri kısıldı. "Eğlenceli olurdu. Bunu kaçırmak istemezsin."

"Kesinlikle hayır. Sorduğun için teşekkürler."

"Paltonu bulmanda bol şans." dedi Ryan ve sonra tam cevap vermek üzereyken dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Dudaklarım aralıktı ve hızlı olsa da şaşırtıcı derecede samimiydi. Dudaklarım karıncalanırken onun gidişine bakakaldım. Hugo konuşunca sıçradım. Onun orada olduğunu tamamen unutmuştum.

"Onunla ne yapıyordun sen?"

"Hiçbir şey. Beni ısıtıyordu." Biraz ısınmaya çalışmak için kollarımı sıvazladım. "Paltomu gördün mü?"

Atkısını çıkarıp bana uzattı. "Paltonu boş ver."

"Boş veremem. Kesinlikle. Ama teşekkürler." Onu merakla seyrederken atkıyı boynuma doladım. "Hem sen gösteri sırasında nerelerdeydin?"

Hugo cevap vermek için tuhaf derecede yavaş kaldı. "Seni arıyordum. Sonra sana bakıyordum."

"Senin için ne kadar etkileyici. Seni havai fişeklerden alıkoyabilmeme şaşırdım. Bana her zaman bakabilirsin."

"Ben bakabilirim. Will bakamaz."

Atkıyı düğümlüyordum ama birden durdum. "Ne dedin?"

"Will bakamaz." İki kelime. Mükemmel telaffuz. Bu konuda kafa karıştırıcı bir şey yoktu. Yalnız...

"O burada mı?" Sesim çok az çıkıyordu.

"Evet."

"Ve beni gördü."

"Ryan'la."

"Nerede şimdi?"

"Az önce gitti."

"Biraz önce mi?"

"Bir dakika önce." Ryan beni öptükten sonra bunu söylemesine gerek yoktu. Biliyordum.

"Ne tarafa gitti? Hugo!" Kolunu kavrayıp tuttum. "Söyle bana."

"Kapıya varınca sola döndü, bu yüzden kasabaya sanırım." Kolunu çekip kurtardı. "Ben olsam uğraşmazdım, Jess. Şimdilik bırak. Bir dahaki sefere onu gördüğünde açıklayabilirsin."

Boşa konuşuyordu. Çoktan kapıya doğru hızla koşuyordum. Çamurun yapıştığı botlarımla koşarken ayrılmakta olan grupları iterek geçtim. İki araba arasına girdim ve bunlardan birinin bir kaza sonrası eğilip bükülmüş ön çamurluklarından birine çorabım takıldı. Kendimi kurtarmaya çalışırken çok değerli saniyelerimi kaybettim ama yola tekrar çıkınca daha hızlı gidebildim. Hugo'nun tarif ettiği yönde yokuş aşağı koştum, sokakların ortasından gidiyordum çünkü kaldırımlar dengesiz ve dardı, kesinlikle ama kesinlikle takılıp düşerdim. Ön dişlerimi onları bozulmadan tutmak isteyecek kadar seviyordum ama mecbur kalana kadar yavaşlamayacaktım.

Will'in yan sokakların herhangi birinde ya da bir köşede olduğuna dair bir işaret yoktu; sadece kostümlü eğlence düşkünlerinden oluşan küçük gruplar ve arada sırada içindeki mumlar eridikçe gözleri titreşen, bir pencerede ya da kapı eşiğinde sırıtan kabaklar vardı. Onun merkeze gitmiş olma ihtimalini düşündüm ve ben de onu orada ya da yaşadığım yerin yakınında bulmayı umut ederek aynısını yaptım. Evi ailemin yaşadığı evin, Sandhayes'in, arka tarafındaydı, bu yüzden genel anlamda o yönde gidersem onu bulma şansım vardı.

Onu bulduğumda ne söyleyeceğim de ayrı bir meseleydi.

Eğlence merkezinden kasabanın merkezine olan yol uzundu ve göğsüme feci bir sancı saplandığında bunu bacaklarımda hissetmeye başladım. Yavaşladım ve nefes nefese kalmış bir şekilde, ağrının en kötü olduğu yer olan belimi tutarak durdum. Havanın soğukluğu tenimi ürperten soğuk dehşetin yanında solda sıfır kalıyordu.

Will oradaydı.

Will, Ryan'ın beni öptüğünü görmüştü.

Will yanlış anlamış olabilirdi.

Will bu durumu kafaya takmış bile olabilirdi.

Bu düşüncesin ta kendisi beni tekrar harekete geçirdi. Topallayarak ve irkilerek hızlı bir koşudan çok uzak olan bir hızda ileri atıldım, kendi sefilliğime o kadar kapılmıştım ki dar bir ara sokağa saptıktan sonra uzaktaki bir binanın yan tarafında yanıp sönen mavi ışığı görünce, bunun beni ilgilendirebilecek bir şey olabileceğini düşünmedim bile. Telsiz sesini, sonra başka bir telsizin buna katıldığını ve bir motorun en düşük hızda çalıştığını anlatan alçak bir homurtuyu duymaya başladım. St. Laurence Meydanı'na çıkan köşeyi koşarak döndüm; burası eski bir kilisenin önünde, kasabanın kalbinde taş döşeli, ufak bir alandı. Merkezinde, gövdesinin etrafında daire çizen bir bankın olduğu bir meşe ağacı vardı. Yazları burası oturmak için hoş bir yer oluyordu. Şimdi, soğuk ve karanlık bir sonbahar gecesinde ağaç, rüzgârın her nefesiyle yapraklarını döküyordu. Ağacın yan tarafında bir ambulans park etmişti. Onun yanında iki polis aracı vardı. Onun yanında ise tanıdığım başka bir araba vardı. Tepesinde yanıp sönen ve gözümü alan mavi bir ışık vardı ama onun öncesinde, bir battaniyenin altında başının etrafında bir kan gölü birikintisiyle yerde yatan silueti fark ettim. Gençti, benim yaşlarımda falandı ve suratı tanınmayacak derecede hırpalanmıştı. İlk yardım görevlilerinden biri onun yanına eğilip görüşümü engellemeden önce, uzun bir an boyunca dehşet içinde bakakaldım; kısa koyu renk saçlar ve ayakta dursa uzun boylu olacak biri. Gerçekten de taşların üstünde yatanın Will olduğundan korkmuş bir şekilde, titreyen bacaklarımla öne atıldım. Onu görmek için yan yan giderken yerde yatan genç inledi ve onun Will olmadığını anlayınca rahatladığımı hissettim. Buna sevindiğim için kendimi suçlu hissettim.

Üniformalı iki polis memuru yol kenarındaki su oluğuna eğilmiş, içine düşmüş bir şeye ulaşmaya çalışıyorlardı, bir başkası ise olay yerini kapatmak için mavi beyaz şerit çekiyordu. O anda fark edilmeden dikiliyordum. Gözlerimi yerde yatan gençten alamıyordum.

İlk yardım görevlilerinden biri gencin başını düz tutarken, "Sorun yok." dedi, bir diğeri boyunluk takmaya hazırlanıyordu. "Merak etme dostum. İyi olacaksın."

Genç inledi ve sanki onları kenara itmek istermiş gibi elini kaldırdı. Bileğinde teninin sıyrıldığı yerde biraz kanayan ve bilezik gibi duran kırmızı bir leke vardı. İlk yardım görevlilerinden biri gencin kolunu nazik bir şekilde tekrar yanına indirdi. Bu çabası genci bitkin düşürmüş görünüyordu ve görevliler onunla ilgilenirken, o tamamen hareketsiz uzanıyordu. Hareket ettiğini görüp inlediğini duymasam öldüğünü düşünürdüm. Teni morlukların olduğu ya da koyu renge dönen kanlarla kirlendiği yerler dışında bembeyaz kesilmişti.

İlk yardım görevlileri gencin durumunu değerlendirirlerken alçak seslerle konuşuyor, eldivenlerinin arkasına notlar karalıyorlardı. Durumu konusunda endişelendikleri açıktı ve onu ambulansa koymak için acele ediyorlardı. Suratına odaklanmak için kendimi zorladım ve ürpererek, o kanların altında, gözlerinin ve ağzının etrafındaki şişliklere rağmen onu tanıdım. Onunla daha önce karşılaşmıştım.

Sonraki dakika birileri kolumu kavrayıp canımı acıtacak kadar sıkı bir şekilde tutunca korkudan sıçradım.

2

"Ne yapıyorsun burada?"

Ses dostane gelmiyordu ki bu şaşırtıcı değildi çünkü konuşan Port Sentinel'in komiseri Dan Henderson'a aitti.

Will'in babasına.

Kendisi bana bayılmazdı.

"Ben sadece..." *Will'i arıyordum.* Gerçek buydu ama söyleyemezdim. Bu, büyük bir ateşe benzin dökmek gibi olurdu. "Gitmeme izin verir misiniz lütfen?"

"Neden burada olduğunu söyleyene kadar olmaz."

"Havai fişek gösterisini izledim, eve yürüyordum. Bu taraftan, kestirmeden gittim."

"Tek başına mı?" Dan kaşlarını çatarak bana baktı. Eli hâlâ kolumdaydı ama tutuşunu biraz gevşetmişti. "Arkadaşlarına ne oldu?"

"Bilmiyorum." *Kendi işine baksana.*

"Havai fişek gösterisinde tanıdığın birilerini gördün mü?"

"Bir sürü." Bunun nereye gittiğini biliyordum.

"Will'i gördün mü?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"Emin misin?"

"Elbette eminim." Kolumu çekmeyi denedim ve o da bir saniye daha tuttu, başparmağı tenimi çok hafifçe okşuyordu. Dan aptal değildi. Benimle oradaki diğer herkesin arasında duruyordu, bu yüzden bunu göremezlerdi. Kusacakmış gibi hissettim.

"İyi bir kız olacaksın, değil mi Jess? Onu rahat bırakacaksın."

"Bu konuşmayı daha önce yapmıştık." dedim ve parmaklarını üstümden çekmesi için diğer elimi kullandım. "Tekrar yapmamıza gerek olduğunu sanmıyorum."

"Etrafta sinsice dolaşmanı hoş görmeyeceğim." Gözleri kinden parlıyordu. Bunun tadını çıkarıyordu. "Bunu öğreneceğimi biliyorsun. Neler olacağını biliyorsun ve bunun Will'e nasıl hissettireceğini biliyorsun. Eğer onu gerçekten seviyorsan..."

"Ya gerçekten sevmiyorsam? Ya tüm bunlar beni sıkıntıdan öldürdüğü için onunla aramdaki mesafeyi koruyorsam?" Ona dik dik baktım. "Bunu büyük bir meseleye çeviren tek kişi sizsiniz. Sırf senelerce anneme hissettiğiniz duygular yüzünden, ikimizin de sırılsıklam âşık olduğumuzu düşünüyor gibisiniz. Son dakika haberi: Değiliz. Bu kadar olay yaratmayacak bir sürü çocuk var."

"Olayın cazibesinin bir kısmının bu olduğunu sanıyordum."

"Benim için değil."

Dudaklarının bir kenarı kıvrıldı ve bu, Will'in yaptığı bir şeyin zalimce bir hatırlatmasıydı; tam beni öpmek üzereyken neredeyse gülümsediği bir numara. Ufak bir ürperme yaşadım.

"Üşüyor musun?"

"Biraz." Aramızda biraz daha mesafe olmasını istediğimden geri adım attım. "Ona ne oldu?"

"Kime ne oldu?"

"Yerde yatan..."

"Hastaneye gidiyor."

"Birileri ona çarpmış mı?"

"Öyle görünüyor."

"Neden?"

Dişlerini sıktı. "Bilmiyorum. Bakacağız. Seninle bu gece daha fazla zaman geçiremem, Jess. Haydi git. Devam et. Evine git. Olabildiğince çabuk." Kollarını iki yana açmış beni iteliyor, az önce geldiğim dar yola doğru beni yönlendiriyordu.

Cesaret edebildiğim kadar yavaş bir şekilde geri geri yürüyor, Dan'in cüssesinin arkasını görmek için kafamı uzatıyordum. Yüksek görünürlüğe sahip, önünde ve arkasında sarı neon harflerle *POLİS* yazan büyük bir ceket giyiyordu, sanki başka bir şey olabilirmiş gibi. Ambulansın tepesindeki ışık, ilk yardım görevlileri artık tam anlamıyla dolu olan araçlarını çalıştırıp uzaklaşırken yandı. "İyi olacak mı?"

"Bilmiyorum. Ben doktor değilim." Dan bundan hoşlanmadığını şiddetle belli ediyordu; sorular sormamdan nefret ediyordu. Gözleri koyu griydi ve sokak lambalarının turuncu ışığında bile taş gibi sert baktıklarını görebiliyordum. "O kadar gece arasından bu geceyi buldu. Bir gizemle uğraşmak zorunda kalmadan da Cadılar Bayramı fenalıklarıyla yeterince başımız dertte. Ve onun kim olduğunu bile bilmiyoruz."

"Ben biliyorum." dedim. "İsmi Sebastian Dawson."

"Jim Dawson'ın oğlu mu? West Hill Yolu'nda oturan?" Dan not defterini almak için elini paltosunun cebine attı ve bir şeyler karalamaya başladı.

"Öyle düşünüyorum. Onu okuldan tanıyorum. Şimdi siz bahsedince de hatırladım, West Hill Yolu civarında yaşıyor sanırım. Peki üzerinde bir kimlik yok muydu? Ya da bir telefon?"

Bana cevap vereceğini sandım ama bunun yerine iç çekti. "Tekrar söyleyeceğim. Git. Evine. Ya da seni bırakmamı mı istersin?"

Dan Henderson'ın arabasında tek başıma son bulunuşumda güvenliğim için ciddi anlamda endişelenmiştim. Bu tekrarlanmasını asla istemediğim en kötü beş deneyim arasındaydı. "Gerek yok. Gidiyorum."

Döndüm ve caddeye çıkarken gözlerinin üzerimde olduğunu hissederek yürümeye başladım. Kırık cam parçaları botlarımın altında ezildi ve en kötüsünden kaçınmak için kenara geçtim. Arkamdan seslendiğinde neredeyse duyamayacağım kadar uzaklaşmıştım.

"Jess!"

Döndüm.

"O elbisenin içinde bana anneni hatırlatıyorsun."

Öğk. "Aslında bu Tilly'nin."

"Sana yakışmış. Yine de üstünde bir palton olsa iyi olur."

Ona cevap vermedim ama eğer dinlemiş olsa muhtemelen duyabileceği kadar yüksek sesle cevabımı düşündüm.

Hadi ya Sherlock.

Hâlâ Will'i arayarak ama çoktan gittiğini bilerek eve doğru yorgun argın yürüdüm. Cadılar Bayramı partileri ciddi ciddi başlarken, kahkaha ve şarkı sesleri gecede asılı kalıyordu. Havai fişekler sadece perdeyi açmıştı. Ryan'ın Harry Knowles'ın evine gitme davetini reddettiğime pişman değildim ama arkadaşlar arasında, gidebileceğim bir yer olmasını diledim. Her iki

tarafında da karanlık evlerin olduğu dar bir sokakta yürürken, yüksek sesli bir çığlık irkilmeme neden oldu. Genç bir kız gözleri kocaman açılmış bir şekilde sağ tarafımdaki bir sokaktan çıkıverdi. Elbisesi bedenine yapışmıştı çünkü kandan sırılsıklamdı. Saçları kanla kaplı suratının etrafında sıçan gibi görünüyordu ve "*Lütfen...*" diye fısıldayarak pençelere benzeyen ellerle bana doğru uzandı.

Ben de çığlık atardım ama kapıldığım dehşet beni susturdu. Hareket edemeden, öylece dikildim. Kız ellerini iki yana indirdi. Konuştuğunda sesi normaldi.

"Sen olduğunu bilseydim zahmete girmezdim."

Imogen Hinch arkadaşlarına göre Immy, ki ben o arkadaşlardan biri değildim. Kanın sahte olduğunu anladığım anda onu tanıdım. Kalbimin dörtnala koşudan daha dayanılır bir hıza doğru yavaşladığını hissettim. Bu büyük şaşkınlık beni kızdırdı ve "Bu da neydi?" dedim öfkeyle.

"Sadece biraz eğlence." Uyuşuk elini kafasına uzattı ve saçlarını yeniden düzeltti. "Senin tanımanı beklemezdim."

"Saldırıya uğramış gibi yapmanın neresi eğlenceli?"

"İnsanlara çığlık attırıyor." Karanlıktan üzerinde iskelet resmi baskısı olan siyah bir tulum içindeki uzun boylu ve ince başka bir kız çıktı. Suratı tebeşirle beyaza boyanmıştı ve gözlerinin etrafına siyah halkalar, burnunun üstüne siyah bir üçgen ve dudaklarının üstüne dikey çizgiler çizmişti. Onun daha önce gördüğüm kafatası surat olduğunu anladım ve beni tehdit etmesi tam anlamıyla mantıklı geldi. Claudia Carmichael hâlâ en iyi arkadaşı ve bir zamanlar sosyal çevrenin prensesi olan Natasha Watkins'e sadıktı. Telefonuna kaydettiği videoya bakıyordu. "İşe yaramazdın. Komik bile değildi."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim, Claudia."

"Neyse, şaşırmadık. Sen her şeyi bozuyorsun." Gelip Immy'nin yanında durunca ikisi tam anlamıyla yolumu kapatmış oldular.

"Yine mi ya?" dedim yumuşak bir sesle. "Hâlâ beni suçluyorsunuz. Ben kimseye zorla bir şey yaptırmadım. Olay olduğunda orada bile değildim. Ve Natasha..."

"Ondan bahsetme. Senin yaptıklarını hak etmedi. Ya da sonuçlarını."

"Tek yaptığım gerçeği ortaya çıkarmaktı. Yaptıklarının yanına kâr kalacağını sandı. Freya'ya sataştı, arkadaşlarını onun üstüne saldı ve Freya öldü. Ben sadece Natasha'nın bunun sorumluluğunu aldığından emin oldum. Pek çok insan onun ucuz kurtulduğunu düşünüyor." dedim.

"Pek çok insan önemli değil." diyerek öne eğildi Claudia. "Sen önemli değilsin. Ve Natasha geri dönecek."

"Eskisinden daha büyük ve daha kötü bir şekilde." diye iç çektim. "Tamam. İyi. Bunu dört gözle bekliyorum. Artık gidebilir miyim?"

"Keşke gidebilsen." dedi Immy. Sokağın diğer tarafından geçen bir grup kızı seyretti. Kızlar kıkırdıyorlardı, biraz da sarhoşlardı ve onlara bakarken Immy'nin suratı asıldı. "Mükemmel olabilirlerdi."

"Yazık oldu." Yürüyecek oldum ama Claudia beni durdurmak için elini uzattı.

"Natasha ile ne zaman konuşsak seni ve Ryan'ı soruyor, bilirsin işte. Ona ne söyleyeyim?"

"Ona bunları aşmasını söyle."

"Onunla mısın, değil misin?" diye sordu Claudia. "Seni havai fişek gösterisinde gördüm."

"Havai fişek gösterisinde seni herkes gördü." Immy tekrar saçını düzeltti. "Bir dahaki sefere bir oda bul."

"Öyle bir şey değil o."

"Ne olduğunu tam olarak gördüm. Natasha delirecek." Immy'nin söyleyişine bakılırsa, bunu ona söylemeyi dört gözle bekliyor gibiydi.

"Onunla ilgilenmiyorum." Suratlarındaki ifade değişmedi. Neden vaktimi boşa harcıyordum ki?

Çünkü Ryan'dan hoşlanmadığımı kimsenin kabul etmeyeceğine inanılmaz sinirlenmiştim. Çünkü eğer Natasha yapmadığım bir şey için benden intikam almaya çalışmazsa, hayatım daha kolay olurdu. Çünkü hastaydım ve en önemli konu olmaktan bıkmıştım.

"Bak, Ryan benim tipim değil."

"Senin için yeterince iyi olmadığını mı söylüyorsun?" diye sordu Claudia.

Ama Natasha için yeterince iyi... Bu tuzaktan çok fazla zorlanmadan kaçtım. "Hayır, onu söylemiyorum. Onunla çıkmak istemediğimi söylüyorum. Ve bunu ona da söyledim. Sadece onu reddetmemden hoşlanmıyor."

"Nedenmiş o?" Immy gözlerini kıstı. "Daha iyi bir teklif mi aldın?"

Yorgun olmalıydım çünkü birdenbire gözyaşlarımı akıtmamak için gözlerimi kırpıyordum. "Hayır. Bak. Bela istemiyorum. Sadece evime gitmek istiyorum."

"Londra'daki evine mi?" diye sordu Claudia.

"Tepedeki evime. Şu anda orada yaşıyorum. Ve buna alışsanız iyi olur çünkü bir yere gitmiyorum." Şimdilik. Bu kez sesimde bir titreme olmamasına rahatladım. Kontrolü elimde tutuyormuşum gibiydi. Sesim güçlü çıkıyordu. "Yolumdan çekilecek misiniz artık?"

Kaldırımdan inmediler ama Claudia'yı beni durdurmaya çalışmadan kenara sıkıştırıp geçebildim. Acele etmeden, sabit bir hızla yürüdüm, gerçi onların yanından iyice uzaklaşıncaya kadar ensemin karıncalandığını hissettim.

"Üşümeyesin." diye seslendi Immy arkamdan, tabii ki onu duymazdan geldim.

İkisinden biri diğerine alçak sesle bir şey söyledi, benim duyamayacağım kadar alçak bir sesle ama arkasından gelen kıkırdamayı kesinlikle duydum. Benden bahsediyorlardı.

Ve artık paltomun çalınması konusunda elimde iki şüpheli vardı.

Sandhayes'e giden dik yokuşu tırmanırken, Seb Dawson'ın başına gelenleri merak ederek dikkatimi dağıttım. Karşılaştığım insanlar arasında benden daha bir kötü zaman geçiriyor gibi görünen tek insan oydu. En azından geceyi hastane yerine aile evim olan Viktorya tarzı köhne, geniş villada bitiriyordum.

Vardığımda verandadaki bir çift kötü bakışlı balkabağının içlerindeki mumlar dışında ev karanlıktı. Hugo'dan anahtarları almayı unuttuğumu fark ettim ve kendi anahtarlarım da paltomun cebinde kalmıştı. Kimsenin yedek anahtarı almadığını umarak uzanıp kapının üst pervazında elimi gezdirdim ve kalbimi durduran birkaç saniye boyunca, panikle eşelememden sonra anahtar yere düşene kadar tozdan başka bir şey bulamadım. Anahtar yere düştü ve gölgelerin arasına karıştı. Gözlerimi

devirdim. Kesinlikle benim gecem değildi. Balkabaklarının birinden bir mum ödünç aldım ve metal parıltıyı görene kadar verandayı aradım. En azından aradığım şeylerden birini bulmuştum.

Girişte ne Hugo'nun ne de Petra'nın paltosu asılı değildi. Hâlâ bir yerlerde eğleniyor olmalarına memnundum. Umarım birlikte. Tek başına olunacak bir gece değildi.

Ufak bir lambanın hâlâ yandığı mutfağa giderken ürperdim. Oda gölgelerle doluydu ve orada başka biri varmış gibi hissederek bir saniyeliğine durdum. Ama bu saf paranoyaydı. Hatta hüsnükuruntu diye düşündüm, Will'in genellikle oturduğu sandalyenin yanından geçerken. Sanki bu gece oradaymış gibi sandalye çarpık duruyordu. Ve oradaysa bile onu kaçırmıştım. Ve artık asla geri gelmeyebilirdi.

Yerdeki ufak bir yığına basmadan önce bu düşünce dizisini bıraktım. Teyzemin büyük, püsküllü şalı sandalyelerden birinin sırtına asılıydı ve sanki bir daha asla ısınamayacakmış gibi hissederek bunu sırtıma aldım. Tavan aydınlatmasını açtım ve aslında kalp ağrısından ezilirken, çevik ve neşeliymiş gibi yaparak çay hazırlayıp kendi kendime mırıldandım. Role girme; annem beni Londra'ya geri götürmekle tehdit ettiği eylül ayında öğrendiğim ve kalabalıkları memnun eden bir numaraydı. Benim konuşmayan, yemeyen, uyumayan hâlim konusunda endişeliydi, tüm bunlar Will gittiğinde bitti. Ve kendisi de bir zamanlar bunu yaşamıştı. Bunun nasıl hissettirdiğini biliyordu. Kendi çözümü kaçmak olmuştu. Benimki ise kalıp zorluklara göğüs germekti. Gerçekten öyle olana kadar her şey iyiymiş gibi yapmak. Ve bunun işe yaradığını sanmıştım. Onu unutmaya başladığımı sanmıştım.

Onu görmemiştim ama geri döndüğünü bilmek ellerimi titretti.

Işıkları kapattım ve dumanı tüten çay fincanıyla evin içinde yürüyüp çatı katına çıkan merdivenin basamaklarını tırmandım, daha yükseğe çıktıkça ruh hâlimin de düzeldiğini hissediyordum. Ne olursa olsun odama girdiğimde ufak bir keyif dalgası hissediyordum. Burası –eğimli tavan, pencere önü sekisi, kitap rafları– kuzenim Freya'dan bana kalmıştı. Port Sentinel'de yaşamaya başladıktan sonra masayı taşıyarak ve Freya'nın grup posterlerinden bazılarını değiş tokuş ederek eşyaları yavaş yavaş değiştirmiştim. Kitaplarının yerine çoğunlukla benimkiler gelmişti, gerçi onunkileri hâlâ düzgün yığınlar hâlinde dizili tutuyordum. Freya'nın hâlâ ailenin bir parçası olduğunun, çok fazla özlendiğinin farkındaydım ve ben de onu kaybetmek istemiyordum. Onu hiç tanımamıştım ama sanki tanıyormuş gibi hissediyordum.

Çayımı içmek için pencereye ilişirken, Freya'dan miras edindiğim bir diğer şeyin de Will Henderson adındaki büyük bir sorun olduğunu düşündüm. Freya da ondan hoşlanıyordu. Hoşlanmaktan daha fazlası. Ve her neyse, bunun ona bir iyiliği dokunmamıştı.

Yolu görmek için ay ışığı dışında bir şeye ihtiyacım olmadığından ışıkları açmadım. Çatı penceresi bahçenin mükemmel bir manzarasını sunuyordu ve yapraklar düşmeye başladığı için Will'in evini daha fazla görebiliyordum. Yukarıdaki odalardan birinin lambası karanlıkta sabit bir şekilde parlayarak yanıyordu. Oranın Will'in odası olup olmadığını bilmiyordum; onun evinde yukarı kata hiç çıkmamıştım. Yukarı kat annesinin acılar içinde yattığı yerdi. Aslına bakılırsa ölmekte olduğu; gerçi hiç kimse bu olana dek ne kadar süre geçeceğini bilmiyordu. Söylentilere göre çok fazla ömrü kalmamıştı. Başımı yavaşça salladım. Sorunları olmayan birilerini bulamıyordum.

Değiştiremeyeceği bir şey yüzünden kalbi kırılan o adamı bulmak zorundaydım zaten hep.

Ben seyrederken ışık kapandı. Şalı dizlerime örttüm ve perişan hissederek çayımı yudumladım. Will'i tanıdığım andan itibaren onun bir baş belası olduğunu anlamıştım ve mesafemi koruma konusunda bir dereceye kadar başarılı olmuştum –ta ki beni ilk kez öptüğü o ılık yaz gününe kadar–. Fena hâlde ve tam anlamıyla âşık olmuştum. Onun babası ve benim annemin fırtınalı bir geçmişleri olduğu düşünülünce bunun karmaşık olacağını biliyordum. Ama ilk birkaç hafta boyunca mükemmele yakındı.

Bunu gizli tuttuk ya da tuttuğumuzu sandık, arapsaçına döndüğü için görülmememizi sağlayan ağaç ve çalıların olduğu bahçenin sonunda buluşmak için ortadan sıvışıyorduk. Will, Hugo'nun arkadaşı olarak Sandhayes'i düzenli bir şekilde ziyaret ediyordu. Annesinin hastalığı yüzünden teyzem Tilly onunla ilgilenmekten hoşlanıyordu. Yemeklere geliyor, masada karşıma oturup soğuğun ta kendisi olan o koyu gümüş grisi gözleriyle benim tarafıma her baktığında kanımı kaynatıyordu. Ben kasaya geri dönmek için –çok fazla olmasa da– itiraz ederken, çalıştığım hayır kurumu mağazasının tozlu arka odasında beni öpmüştü. Tepemizde parlak yeşil yaprakların olduğu ve üstümüzdeki dallarda aşk şarkıları söyleyen kuşların olduğu bahçede beni öpmüştü. Ve şu anda oturduğum odada beni öpmüştü. Başımı dizlerime koyup iç çektim. Bu konuda düşünmek istemiyordum ama bir şekilde bunu hatırlamaktan kendimi alıkoyamadım.

Birinin basamakları hızlı hızlı çıktığını ve Will'in Hugo'ya kendisi olmadan gitmesi için seslendiğini duyuyorum. Hugo şikâ-

yet ederken sesini yükseltiyor ve Will ona bağırmayı kesmesini çünkü bir dakikaya geleceğini söylüyor. Kapıya gidiyorum ve kapıyı açtığımda onu karşımda buluyorum. İçeri girerken herhangi bir şey dememem için parmağını dudaklarıma bastırıyor. Ayağıyla iterek kapıyı kapatıyor, sonra beni duvara itiyor. Nefes alıp verişi hızlı ve kalbim deli gibi atıyor. Dudakları dudaklarımda, elleri saçlarıma dolanmış. Onun dışında her şeye sağırım, körüm. Dudaklarını çekip hâlâ güçlükle solurken uzaklaştığında serseme dönüyorum. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, bana benim hakkımda hiç şüphesiz neler hissettiğini ve fazladan tek bir çalıntı dakikamız daha olsa neler yapacağını söylüyor. Ona yaklaşıyorum ve beni tekrar, iki kez çabucak öpüyor ve sonra bana bakmadan, tek bir kelime söylemeden beni terk ediyor. Onun merdiveni indiğini duyuyorum, basamak basamak, girişe kadar. Ön kapının hızla çarpıldığını duyduğumda tek elim dudaklarımda hâlâ aynı yerde dikiliyorum.

Daha sonrasında günler boyunca dudaklarım zedelenmiş gibi hissediyorum. Günlerce.

Tüm hayatım boyunca bundan daha mutlu hissetmemişim.

Tekrar iç çekerek şu ana geri döndüm ve Will'in kapıyı tekmelediği yere baktım. Siyah bir ayak sürtme izi sahip olduğum ve kaybettiğim şeyi bana sürekli hatırlatıyordu. Açıkça konuşmak gerekirse, sanki bir hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. Her öpücüğü hatırlıyordum. Bedenim her dokunuşu hatırlıyordu. İki ay geçmişti ve onun için hâlâ yanıp tutuşuyordum.

Yani, temelde, bir dakika için her şey harikaydı. Sonraki dakika bitmişti. Bu, sert bir zemine kristal bir vazo düşürmek gibiydi. Anında, tam anlamıyla mahvolmuştum.

Ve bunun gerçekleşmesine neden olan kişi bendim. Ondan ayrılmak için çok geçerli nedenlerim vardı.

Bu, durumu daha katlanılır hâle getirmiyordu.

Uzun süre tek bir pozisyonda oturmaktan kaskatı kesildiğim için doğruldum ve hâlâ ışıkları açmadan yatmak için hazırlandım. Karanlıkta olmak doğruymuş gibi geliyordu. Pazen pijamalarım ile çoraplarımı giyip yorganın altına girince ve nevresimin üstüne fazladan bir battaniye örtünce daha fazla ısındığımı hissetmeye başladım. Daha iyi değil. Sadece daha sıcak.

Başka bir nedenden çok Will konusunda endişelenmekten kendimi uzak tutmak için bir süre Sebastian Dawson'ı düşünerek uzandım. Seb uzun, esmer ve yakışıklının yaşayan tanımıydı. Mavi gözler, siyah saçlar, camı kesebilecek kadar çıkık elmacık kemikleri. *Neredeyse fazla yakışıklı*, diye düşünmüştüm her zaman. Ve buna uyum sağlayacak derecede kibirliydi. Aynı okula gidiyorduk ama benimle konuşma zahmetine hiç girmemişti. Daha doğrusu ben de onunla konuşma zahmetine hiç girmemiştim. Gördüğüm şeyi gerçekten görüp görmediğimi merak ettim –bileklerindeki gölgeleri andıran lekeler ve ezikler–. Dan haklıydı: Bu konudan uzak durmalıydım. Ama komodinin üstündeki saate bakıp ne kadar geç olduğunu fark edene kadar yine de bunu düşündüm.

Düşünüp durdum, rahatladım ve uykuya dalmak konusunda tamamen başarısız oldum.

3

"Dün gece neler oldu sana?" diye sordu Hugo, ağzı doluyken. "Ben de sana aynı şeyi sormak üzereydim." kollarımı öne uzatıp beyin arayan bir zombi gibi mutfakta ayaklarımı sürüyerek yürüdüm. Yorgunluk ilkel beynime kaçmak anlamına geliyordu. İlkel beynim sadece hayatın temel gereksinimleriyle başa çıkabilirdi. O anda ihtiyaç duyduğum şey ısınma, yiyecek ve kafeindi. Evin geri kalanı kesinlikle Kuzey Kutup Dairesi bölgesiyken, eski fırın mutfağı tropikal bir bölgeye çevirmişti. Ve şanslı bir tesadüfle burası ayrıca pastırmalı bir sandviç ve bir fincan çay alabileceğim bir yerdi.

"Seni hasta eden her şeye deva." Eniştem Jack bir tabağa iki pastırmalı sandviç koyup bana doğru iterken sırıttı. Sırık gibi gövdesine iki kez dolanabilecek aşırı büyük bir önlük takıyordu. "İyi zaman geçirdiniz mi, Jess?"

"Havai fişekler hoştu." *Ve dün akşam için tek söyleyebileceğim buydu...* "Bu kadar büyük bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Her zaman." dedi Jack. "Önemli bir hafta olacak. Pek çok insan yarıyıl tatili için kasabada. Her gece bir şey oluyor. Sonra Şenlik Ateşi Gecesi'nde büyük bir gösteri var."

"O zaman ne oluyor?"

"Tekneler."

Beni cevaplayan kişinin Hugo'nun küçük kardeşi Tom olduğunu fark etmem bir saniyemi aldı. Devam etmesini bekledim ama her zamanki sessizliğine büründü ve bir hafriyat makinesinin zarafeti ve inceliğiyle gevreğini ağzına attı. Jack'e döndüm. "Ya tekneler?"

"Teknesi olan herkes hava kardıktan sonra koya gider ve belli bir zamanda hepsi bir meşale yakar."

"Eski moda olanı kastediyor. Alevli bir meşale." dedi Hugo. "Aptalca denecek derecede tehlikeli şeyler."

"Bunları tahta sopaları paçavralara sararak ve katrana bulayarak yapıyorlar. Muhtemelen iskelede görmüşsündür."

"Ya, demek onlar bunlarmış." Bunları uçları yapış yapış ve siyah bir şekilde yığmışlardı. "Ama onlardan yüzlerce var."

"Yüzlerce tekne de olacak. Oldukça görkemli." dedi Jack. "Ve kıyıdaki herkes yanıt olarak ateşlerini yakarlar. Kasabada tam bir karartma olur, sokak lambaları bile kapatılır, bu yüzden tek ışık bu şenlik ateşlerine aittir. Bunun etrafındaki tüm koy ve tepeler aydınlanır. Bunu yüzyıllardır yapıyorlar."

"Bu Ella'nın seveceği bir şey gibi geliyor kulağa. Gerçekten de onun Port Sentinel'i en iyi hâliyle görmesini isterim."

"İlkbaharı tercih ederim." Jack kızartma tavasını kazıyarak temizliyordu.

"O kadar uzun bekleyemem."

"Onu özlüyor musun?" diye sordu.

"Sadece biraz."

"Buraya yerleşme konusunda iyi iş çıkardın, Jess. Gören de senin her zaman Port Sentinel'de yaşadığını düşünür."

"Ben o kadar emin değilim."

"Pekâlâ, burada olmandan mutluyuz." Jack pişirmeye odaklanıyordu ama bu konuda ciddi olduğunu biliyordum. "Ve Ella demişken... Ne zaman geliyor?"

"Sanırım treni saat üçte varıyor."

"Tüh. Korkarım gidip onu alamayacağım. Bir toplantım var." Jack arkama baktı. "Hugo..."

"Olmaz."

"Lütfen."

"Benim de bir hayatım var. Sırf bir ehliyetim ve arabam var diye neden bedava taksi hizmeti vermem gerektiğini anlamıyorum."

"Birincisi..." dedim, "O şeyin arabadan sayılacağından pek emin değilim. İkincisi, Ella hoş biridir. Yardım ettiğine memnun olacaksın."

Hugo homurdandı. "Bayan Limon'a hakaret ediyorsun ve yine de seni bırakmamı mı bekliyorsun? Hiç sanmıyorum."

Bayan Limon sarı bir Fiat'tı ve şimdilerde Hugo'nun hayatının aşkıydı. Telefonumu cebimden çıkardım, parlak siyah saçları ve kocaman bir gülümsemesi olan Ella'nın güneş gözlüğüyle ve ip askılı bluzuyla tatilde çekilmiş bir fotoğrafını buldum. Telefonu uzatıp, "Fikrini değiştirmek ister misin?" dedim.

"Gösterecek misin?" Telefonu elimden kapıp fotoğrafa baktı. "Adı ne demiştin?"

"El..." durdum. "La. İki hece. Zor değil?"

"Erkek arkadaş?"

"Şu anda yok."

"Kişilik bozuklukları?"

"Şanslısın. Bunları önemsemiyor."

"Komik." Hugo omuzlarını silkti. "Başka bir şey yapmam."

"Harika." Artık Hugo, Ella'nın tepesini tam anlamıyla attırmadıkça aramız iyi olacaktı.

Hugo'yla süt sürahisine bir kitap yaslamış Tom'un arasına oturdum. Öne doğru eğilmişti, bu yüzden tek bakış bile atmadan gevreğini ağzına atarken başı neredeyse kâseye gömülmüştü. Babası gibi uzun kolları ve bacakları olan Hugo, tezgâhın üstünden bir kutu süt kapmak için uzandı ve önümde boşalttı.

"Sürahiyi alma zahmetine bile girme. Onun için seninle kavga edecektir."

"Teşekkürler." Şeker pekmezi rengindeki çayı fincanıma boşalttı. Daha çok roket yakıtı gibi bir şeylere ihtiyacım vardı.

Hugo kendisine başka bir sandviç hazırlamak için tabağımdaki pastırmanın yarısını çaldı. "Peki, onu buldun mu?"

Kimi kastettiğini sormama gerek yoktu. "Hayır ve o benim yemeğimdi."

"Onu birkaç dakikayla kaçırmış olmalısın. Yazık." Kocaman bir lokma aldı ve ağzı doluyken, "Babam sana bir tane daha yapar." dedi.

İştahım aniden kapanmıştı. Ona doğru elimi salladım. "Boş ver."

"Yemen lazım."

"Yiyorum zaten." Kurumuş ve çatı katı tecridinin tüm gurme cazibesine sahip olan tostu kemirdim. "Bir şey dedi mi? Benim hakkımda?"

Hugo cevap veremeden annem aceleyle mutfağa girdi. Annemin önünde bir şey söylemesini istemediğim mesajını alacağını umarak Hugo'ya kaşlarımı çatarak baktım. Sandviçini çiğnedi ve anlaşılmaz bir surat ifadesiyle bana baktı.

"Günaydın." Annem bir muz alıp soymaya başladı. "Geç kaldım. Dün gece nasıl geçti? Ne zaman döndün, Jess? Umarım çok geç bir saat değildi."

"On bir falandı." Disiplinli olma çabasını takdir ediyordum ama eve saat dörtte de gelmiş olabilirdim ve annemin yine de bir şeyden haberi olmazdı. Ailemizde kuralları uygulayan, orta yaş krizi, boşanmaları ve giderek gençleşen kız arkadaş silsilesiyle meşgul olana kadar her zaman babam olmuştu. Az çok kendi kendi kendimi yetiştirmeye alışmıştım.

"İyi görünüyor muyum? Profesyonel demek istedim. Ama bir sanatkâr gibi." Annem Port Sentinel'in ana caddesindeki bir galeride çalışıyordu. Bu işi çok ciddiye alıyordu ve bildiğim kadarıyla tek bir satış bile yapmamıştı.

Onu gözden geçirdim. Atkuyruğu yapılmış uzun koyu renk saçlar, gri kazak, dar siyah pantolon, bot. "Başka bir şeye ihtiyacın var. Bir kolye falan."

"Zamanım yok." parmağıyla dudaklarına parlatıcı sürdü. "Geç kaldım. Galeri on dakikaya açılıyor. Ya da en azından öyle olması lazımdı. Anahtarlar bende. Sorumluluğun bende olması bekleniyor. Nick bana asla güvenmemeliydi." Gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Arabayla giderdim ama arabayı bırakacak yer yok."

"Hugo seni götürebilir." dedi Jack.

"Yüz verdik astarını istiyorsunuz." dedi Hugo asık suratla. "Bir kez evet demenin hata olacağını biliyordum." Yine de ayağa kalktı. Alaycı kötümserliğine rağmen Hugo kolaylıkla ikna olabilirdi. Bana, "Seb Dawson'ın başına gelenleri duydun mu?" dedi.

"Evet." Ona nereden bildiğimi anlatmamaya karar verdim. "İyi mi?"

Hugo omuzlarını silkti. "Umurunda mı? Benim değil."

"Öyle diyemezsin." Birdenbire Seb'in kaldırımdaki kanını canlı bir şekilde hatırladım ve midem bulandı.

"O bir aptal."

"Ryan'ın arkadaşlarından biri." dedim düşünmeden ve Hugo kaşlarını kaldırdı.

"Yani eğer Ryan'ın arkadaşlarından biriyse onun hakkında endişelenebilirsin, öyle mi?"

"Hayır. Kesinlikle hayır."

"Hugo, benim gitmem lazım." dedi annem. "Sakıncası var mı?"

"Haydi gidelim." Onun arkasından mutfaktan çıktı, giderayak başını arkaya atarak, "Bu arada Jess, Petra paltonu bulmuş." dedi.

Paltomu geri bulma sevincim kısa sürdü. Hugo'nun söylemediği şey Petra'nın onu çamurlu bir su oluğunda bulmuş olmasıydı. Sudan sırılsıklamdı, durgun su kokuyordu ve her bir santimi kirliydi. Petra onu banyoya asmıştı ve saatler sonra bile hâlâ sular damlatıyordu.

"Özür dilerim." Banyo zeminine oturmuş, kocaman ve kederli gözlerle paltoya bakıyordu.

Yanına oturmadan önce kötü kokuyu dışarı çıkarmak için pencereyi açtım. "Neden özür diliyorsun ki? Onu sen kurtardın."

"Düzeleceğinden emin değilim."

"Ben de." dedim iç çekerek. "Sinir bozucu."

"Sinir bozucudan daha fazlası. Sence bunu kim yaptı? Natasha'nın arkadaşlarından biri mi?"

"Önemi yok." dedim rahatlıkla. "Birileri şaka yapmak istedi muhtemelen. Kuruyunca temizlemeye veririm. Ve eğer kurtarılamazsa başka bir tane alırım."

"Böylesini asla bulamazsın."

"Bir şeyler bulurum. Son zamanlarda Fine Feathers'ı gördün mü hiç? Yerden daha fazla stok var."

"Evet ama o bir seferliğine mahsustu. Mağazadaki bütün paltoları deneyebilirsin ama yine de bunun kadar sana uyanı bulamazsın. Senin için yapılmış sanki."

"Bu bir trajedi." diyerek ona katıldım.

"Sinirlenmedin mi?"

Öfkelenmiştim ama omuzlarımı silktim. "Bu aptalca. Hastalıklı. En azından paltomu geri aldım. Ve bu da senin sayende."

Paltoyu bu ağır hâliyle ve üstünden sular damlarken eğlence alanından eve kadar taşımıştı. Ben olsam onu oracıkta bırakabilirdim.

"Bir şey değil."

"Ben öyle düşünmüyorum."

Bana cılız bir gülümsemeyle baktı ama yine de sıkıntılı görünüyordu. Yere onun yanına oturup kolumu omzuna attım.

"Sorun ne?"

"Beth'in ağabeyi."

Petra'nın en iyi arkadaşının bir ağabeyi olup olmadığını hatırlamaya çalışarak kaşlarımı çattım. "Ne olmuş ona? Sana bir şey mi dedi? Onunla konuşmamı ister misin?"

"Hayır. Öyle bir şey değil. Hastanede."

"Ne olmuş?"

"Bilmiyorum. Beth bu sabah beni aradı. O kadar üzgündü ki gerçekten ne dediğini anlayamadım. Araba çarptığını söyledi."

"Bekle. Beth'in ağabeyinin adı ne?"

"Sebastian."

"Seb Dawson?"

"Evet."

Duvara yaslandım. "Kırk yıl geçse tahmin etmezdim. Birbirlerine hiç benzemiyorlar." Beth ufak tefekti ve yüzünü kaplayan kalın bir gözlük takıyordu. Çok tatlı bir gülümsemeye sahipti ama ağabeyinin kocaman sırıtışıyla alakası yoktu.

"Anneleri farklı. Sebastian'ın annesi Fransız."

Port Sentinel karmaşık aileler konusunda uzmanlaşmış görünüyordu. Varlıklı insanların mutlu olma konusunda sıradan insanlardan daha iyi olmadıkları ortaya çıkıyordu.

"Bu durumu açıklıyor gibi. Seb Fransız gibi görünüyor."

"Ve Beth görünmüyor. Seb on altı yaşına kadar annesiyle yaşıyormuş. Annesi Fransa'nın güneyine taşınmış ve Seb de babasının yanına gelmiş. Beth ve annesi o zamana kadar Seb'le tanışmamıştı bile çünkü Seb'in annesi onun babasının yeni ailesinden uzak durmasını istemişti. Bunun ne kadar tuhaf olduğunu hayal etsene."

"Korkunç." diyerek katıldım ona.

"Beth, Seb'in annesinin buraya geleceğini söyledi." Petra'nın gözleri doldu. "Ciddi olmalı, değil mi? Yani ta Fransalardan geldiğine göre?"

"Yani, sonuçta annesi. Ben hastanede olsam annemi yanımda isterdim."

Petra'nın sesi bir fısıltı gibiydi. "Beth bunun nasıl sorduğunu bana... Freya'dan sonra..."

Freya öldükten sonra demek istedi. Teselli edecek bir şeyler düşünebilmeyi dileyerek omuzlarını sıktım. Bu keder berbat bir şeydi. Çok da azalmıyordu.

"Hangi hastanede?"

"Exeter'deki büyük olanda."

Bu da durumun ciddi olduğu anlamına geliyordu. "Ona iyi bakarlar." dedim, bunun teselli edeceğini umarak.

"Dediler ki... Dün gece..." Petra yutkundu. "Kafasının yarıldığını söylediler. Beyninin kaldırıma saçıldığını söylediler."

"Kim demiş onu?"

"Herkes."

"Yani, *herkesin* onu görmediği açık. Ben gördüm. Ve kaldırımda beyin falan yoktu, yemin ederim."

"Onu gördün mü?"

"Eve dönerken. Onu tam ambulansa kaldırırlarken."

"Nasıl görünüyordu?"

"Biraz hırpalanmış." diyerek kabullendim. Hâlihazırda duydukları kadar kötü olmasalar da tüyler ürpertici detaylara girmenin bir anlamı yoktu. "O iyi olacak, Petra."

"Öyle umuyorum."

"Endişelenmemeye çalış. Beklemekten başka yapabileceğin hiçbir şey yok. Ve Beth sana ihtiyaç duyduğunda yanında ol."

Petra başını sallayıp burnunu sildi. "Ben iyiyim."

"Gel de Ella'nın odasını düzenlememe yardım et. Yatağı yapmam lazım ve sanırım toz alınması da gerek. Oraya son girdiğimde dev bir örümcek ağı bana saldırdı. Örümcek kafam kadar vardı herhâlde."

"Hangi oda? Üst kattaki mi?"

"Deniz manzaralı olan." birbirimize sırıttık. Deniz manzarası ailede uzun zamandır yapılan bir espriydi. Ev inşa edildiğinde Port Sentinel az çok gelişmemiş bir yerdi ve tüm koy görülebiliyordu. Artık geriye tek kalan, evlerin arasındaki ufak bir boş-

luktu. Parlak, güneşli bir günde, deniz parıldadığında tek görebileceğiniz iki santimlik suydu. Yine de hiç yoktan iyiydi ve üst katta benimki haricinde tek yatak odası orasıydı. Ella'nın orayı seveceğini düşündüm.

Tilly içeri girdiğinde ben nevresimle cebelleşiyordum ve Petra da pencere kenarının tozunu alıyordu. Tilly'nin elinde çok pahalı bir çiçekçinin işi gibi görünen, bahçeden topladığı dallarla dolu bir vazo vardı. Yoktan var edebilen tipik Tilly işte; zaten o göz yaşartan miktarlara satılan hayvan portreleri yapan, gerçek ve adamakıllı bir sanatçıydı. Sanat konusunda Leonardların kabiliyetinden ziyade babamın mantıklı zihnini miras edinmiştim ve Port Sentinel'e gelişimin üstünden üç ay geçmişken, diğer her şeyden çok bir yabancı gibi hissetmeme neden olan şey buydu.

"Arkadaşının bunları sevebileceğini düşündüm."

"Bunlara bayılacaktır." dedim içtenlikle.

"Petra, Beth aşağıda. Sormak istemedim ama her şey yolunda mı?"

"Hayır." Petra toz fırçasını düşürdü ve Tilly'ye detayları vermek üzere beni bırakarak koştu.

Alnı kırıştı. "Ah, zavallıcık. Gidip onlar için bir şeyler yapmalıyım. Güveç ya da yeniden ısıtabilecekleri bir şey. Vejetaryen lazanya." Bir görevi tamamlamak üzere odadan çıktı. "Musakka..." sesi geldi aşağıdan.

Tilly birilerine annelik yapmayı seviyor, diye düşündüm ve bu da beni tekrar Will'e getirdi. Neredeyse onu evlatlık edinmemesine şaşmamalıydı. Onun da Will'i özlediğini biliyordum. Her ikisinden de ayrı ayrı ve birlikte gelen nazik sorulara rağmen, Will hakkında ne onunla ne de annemle asla konuşmamıştım. Bu konuda konuşmak çok acı verici ve çok karmaşıktı. Sonuçta işin aslına bakacak olursak, Will'in uzaklara gönderilmesi benim

suçumdu. Bu suçun onu özlemenin verdiği acıdan daha kötü olup olmadığını söyleyemezdim. Tek bildiğim bu perişan hâlimi kendime saklamamın iyi olacağıydı.

Bu da hayal edilebilecek en fena nevresimle mücadele ederken düşünebileceğiniz neşe verici bir şeydi. Yaklaşık yüzüncü kez yorganın yanlış köşesini nevresimin yanlış köşesine koyduğumu fark ettim, bu yüzden uymuyordu. Yorganı çekip çıkardım ve yere attım, sonra üzerinde zıpladım.

Tamam, yani bu yaptığım en olgunca şey değildi ama kısa süreliğine daha iyi hissetmemi sağladı. Ve isterseniz tesadüf deyin ama yorganı alıp tekrar nevresimin içine tıktığımda ilk kez mükemmel derecede yerine oturdu.

Kapı çalındığında orayı düzenlemeyi bitirmiştim ve kendi odamda yatakta uzanmış kitap okuyordum. Petra kafasını içeri uzattı. "Jess? İçeri gelebilir miyiz? Beth seninle konuşmak istiyor."

"Tabii ki." Kitabı bırakıp yatağın kenarına oturdum. Ne gördüğümü bilmek istediğini tahmin ettim. Zihnimde olanları düzenlemeye başladım. Daha az kan ve yara bere. Dan'in tuhaf davrandığından bahsetmeye gerek yoktu. Sadece her şeyi önemsiz gibi gösterip güven verici bir şekilde konuşacaktım.

Beth küçük suratı üzüntüden büzüşmüş şekilde kuzenimin arkasından içeri girdi. Bir kez daha bu kız ve üvey ağabeyi arasında hiçbir benzerlik olmamasına şaşırdım. Kız gözlüğünü çıkarsa bile mat rengi teniyle ve *bana bakmayın* diyen tavrıyla büyüleyiciden ziyade tatlı olurdu. Seb daha çok, *neden bana bakmıyorsunuz* der gibiydi. Beth, Petra'dan birkaç santim daha kısaydı ve bir çocuk gibi giyiniyordu. Bugünkü bluzunun üstünde pembe bir kedi vardı ve saçları iki uzun örgü şeklindeydi.

"Nasılsın Beth?"

"İyiyim." Sesi fısıltı gibiydi.

"Seb nasıl?"

"Yoğun bakımda. Annem beni eve getirdi. Etrafta dolanmamızın bir anlamı olmadığını söyledi." Beth bir sandalyenin kenarına ilişti. "Onun için çok endişeleniyorum."

"İyi olacağına eminim." Öyle olup olmadığını bilmiyordum ama bunu söylemeyecektim. "Yoğun bakım sadece olabilecek en iyi tedaviyi gördüğü anlamına gelir."

"Hâlâ bilinci kapalı. Eğer beynindeki basınç çok yükselirse ameliyat etmeleri gerekebilir."

"Çok üzgünüm, Beth."

"Yani, birlikte yaşamak için en kolay insan değil ama bunu hak etmiyor." bluzunun kollarını ellerinin içine çekmişti ve çok sessizce ekledi, o kadar ki neredeyse duymayacaktım. "Ya da belki de hak ediyordur."

Petra öksürdü. "Beth senden bir iyilik isteyecekti."

"Nedir?" İkisinden birinin bana anlatmasını bekleyerek bir Beth'e bir Petra'ya baktım. Tekrar konuşan Petra oldu.

"Bulduğun şeyleri biliyor, yani Freya hakkında bulduklarını. Aynısını Seb için de yapmanı istiyor. Gerçekten olanları ona anlat."

"Ben mi? Ama polis..."

"Polis bunun bir araba kazası olduğunu söylüyor." Beth başını iki yana salladı. "Bu nasıl mümkün olabilir ki? Petra onu gördüğünü söylüyor."

"Sadece bir dakikalığına. Ayrıca hava karanlıktı." Suratımı buruşturmuştum. Seb'in bu yaraları araba çarpmasıyla almış olması kesinlikle imkânsızdı.

Beth de aynı şekilde düşünüyordu. "Yaraları gördün mü? Kollarındaki izleri? Aptal olduğumu düşünmelerine inanamıyorum."

"Yerde camlar vardı. Bir arabaya ait olabilirdi. Bazen insanlar tuhaf şekillerde yaralanıyorlar ve..."

Sözümü kesti. "Hastaneye götürüldüğünde üzerinde sadece iç çamaşırı olduğunu biliyor muydun? Çorapları bile yokmuş. Sadece iç çamaşırı."

"Kıyafetleri neredeymiş?"

Beth omuzlarını silkti. "Kimse bilmiyor."

"Bu bir araba kazasıydı." dedi Petra ve ben de hemfikir olmaya meyilliydim.

"Anne ve baban ne düşünüyor, Beth?"

"Annem bu konuda endişelenmemem gerektiğini söylüyor. Seb bize taşındığından beri onunla asla iyi geçinmedi, bu yüzden onun yaralanması konusunda üzgün değil, gerçekten. Babam için endişeleniyor. Zombi gibi. Hastanede bunun şok olduğunu söylediler. Komiser Henderson onunla Seb hakkında konuşuyordu ve babam cevap vermeden öylece boşluğa bakıyordu. O kadar utanç vericiydi ki."

İki kızı da hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum. "Bakın, Freya'nın başına gelenleri ortaya çıkardım ama bu sadece şanstı. Yani, insanları onun nasıl öldüğünü bana söylemeleri için kandırmayı başardım çünkü ona benziyorum ve beni tanımıyorlardı. Bu tekrar olmayacak."

Beth inadından vazgeçmeyecekti. "Petra bana gerçeği öğrenmenin aile için nasıl bir fark yarattığını söyledi."

"Evet ve bunu öğrendiğime memnunum ama bu kendimi Port Sentinel'in Nancy Drew'i* ilan edeceğim anlamına gelmi-

* Nancy Drew, tarafından yazılmış polisiye-dedektiflik hikâyelerinin 17-18 yaşlarındaki zeki bir genç kız olan başkahramanıdır. (ç.n.)

yor. Bunu istemiş olsam bile nereden başlayacağımı bilemezdim. Seb'i tanımıyorum. Onunla birkaç kez konuştuk. Arkadaşlarını büyük çoğunlukla tanımıyorum ve düşmanlarını da kesinlikle tanımıyorum."

"Ryan'ı tanıyorsun." dedi Petra. "Ve bir şeyleri ortaya çıkarmada iyisin. Etrafa soruşturabilirsin."

"Başımı bir sürü belaya sokabilirim." Başımı olmaz anlamında salladım. "Hayır. Asla. Tüm o Freya meselesi büyük bir drama dönüştü ve bir tanesiyle daha başa çıkamam."

Beth gözlerini bir anlığına kapadı ve iki damla gözyaşı gözlük camlarının arkasından döküldü. "Lütfen. Bak, Seb için endişeleniyorum. Korkunç bir şeyler yapmış olmasından ve bu yüzden de saldırıya uğramasından endişeleniyorum. Ölmezse bile onu döven kişinin tekrar deneyeceğinden endişeleniyorum."

"Birilerinin onu öldürmeye çalıştığını düşünmüyorsun değil..." Suratındaki ifadeyi gördüm. "*Sen* birilerinin onu öldürmeye çalıştığını düşünüyorsun. Ama neden?"

"Bilmiyorum." ürperdi. "Hiç kimsenin bu konuda konuşmak istememesi sana da biraz şüpheli gelmiyor mu? Sanki yetişkinler üstünün kapatılması gereken bir şey olduğunu biliyorlar gibi. Annem bana sorular sormamamı ve Henderson da bu konuda endişelenmememi söyledi."

"Dan Henderson kasabanın isminin olumsuz bir şekilde tanınmasını istemiyor." dedim. "Bunu biliyorsun. Turizm her şey. Bizi kötü gösterebilecek her şeyin üstünü kapatır."

"Evet ama annem ve babamın umurunda değil bu. Babam Seb'i umursuyor. Annem ailemizin namını umursuyor. Onunla alakalı bir şey olmak zorunda. Korkunç bir şey yaptı ve bu da onun cezası."

"Çok emin konuşuyorsun..." dedim yavaşça. "Ne biliyorsun, Beth? Bana söylemediğin şey ne?"

Beth kıpırdandı. "Bunun önemli olup olmadığını bilmiyorum ama birkaç ay önce o duştayken cep telefonu çalıp duruyordu. Ben de meşgule atmak için telefonu elime aldım ama gerçekten ne yaptığımı bilmiyordum ve bunun yerine telefonu açmış olmalıyım. Arayan bir kızdı ve ağlıyordu. Yaptığı şeyi asla affetmeyeceğini söyledi." Beth'in benzi o kadar atmıştı ki yeşil görünüyordu. "Onu güçlükle duyabiliyordum, o kadar üzgündü ki. Ve sesimi gerçekten kalınlaştırıp, 'Kimsiniz?' dedim ama kız kapatıverdi. Numarası cep telefonunda kayıtlı değildi ve sesini de tanıyamadım."

"Seb'e bunu sordun mu?"

"Telefonuna dokunduğum için beni öldürürdü." dedi. "Ama kız onu tekrar arayacak mı diye onun sonraki sohbetlerini dinlemeye çalıştım."

"Ve?"

"Aradığını sanmıyorum. Seb sadece arkadaşlarıyla konuşuyordu."

"O kızdan başka ondan hoşlanmayan birilerini biliyor musun?"

"Gerçekten değil ama bunun çok bir anlamı yok. Seb kendisiyle çok fazla zaman geçirmeme izin vermez. Öğrenmeyi deneyebilirim."

"Harika." dedim cılız bir sesle, yardımcı olmayı tam olarak ne zaman kabul ettiğimi merak ederek. Beth yardım edeceğime o kadar ikna olmuş görünüyordu ki...

Ve ben de bilmek istiyordum. Bu merak uyandırıcıydı. Dan Henderson'ı kızdırabilirdi. Bu da okulumun tatil olduğu hafta bana yapacak bir şey, zihnimi Will'in kasabaya dönmesinden uzak tutacak bir şeyler veriyordu. Bunlar, istedikleri şeyi yapmam için iyi nedenlerdi.

Neredeyse anında Petra neden bu işe karışmamam gerektiğine dair bir hatırlatmayla geldi. "Arkadaşlarıyla konuşmak yardımcı olabilir. Ryan onun son zamanlarında ne yaptığını biliyor olabilir."

"Sorabileceğim başka birileri var mı?" Ümitsizliğimi saklamak için zahmete bile girmedim.

"Harry Knowles onun en iyi arkadaşlarından biri." dedi Beth. "Ve Guy Tindall ile takılıyor sanırım."

İkisini de tanımıyordum. Ryan'ı aramak zorunda kalacaktım. Ve o da bunu *kesinlikle* yanlış anlayacaktı.

"Seb'in cep telefonunu bana getirebilme şansın var mı? Eğer polis almadıysa."

"Komiser Henderson bu sabah telefonu babama geri verdi. Onu olay yerinden aldıklarını ve asla olmayan araba kazası soruşturmasında buna ihtiyaçları olmadığını söyledi. Son gördüğümde babamın ceketinin cebindeydi. Annem ya da babam fark etmeden onu almak için beklemek zorunda kalmam gerekecek."

"Tamam." bunu ele almayı çok istediğimden değildi. "Onu alsan bile şifreyi bilmemiz gerekir."

"Biliyorum. Altı, dokuz, altı, dokuz." Etkilenmemiş görünüyordu. "Hatırlamanın kolay olduğunu söyledi."

"Süper." diye yorum yaptım.

"Anlamadım." dedi Petra ve Beth sırıttı.

"Hep yanlış kitapları okuyorsun, Pets. Sana benim Jilly Cooper'ın kitaplarından ödünç vereyim."

Çabucak kaybolan bir zihinsel sırıtmayla *o kadar da genç ve masum değil,* diye düşündüm. Doğru şeyi yaptığımdan emin değildim. Bela arıyor değildim. Bela beni bulma konusunda becerikliydi.

Ve içimde yine kapımı çalmak üzere olduğuna dair bir his vardı.

4

Hugo küfredip direksiyonu yumruklarken ben boyun eğmiş bir şekilde dışarı bakarak Bayan Limon'un içinde oturuyordum. Daha önce bir arabaya bundan daha iyi bir isim verilmemiştir. Hugo anahtarı kontakta tekrar çevirdi, motor boğulurken dudaklarını birbirine bastırmıştı.

"Kulağa umut verici geliyor." dedim.

"Kapa çeneni. Bunu sadece kibarlık olsun diye yapıyorum."

"Motoru ambale etme."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun."

Haklıydı ama bunu kabul etmedim. "Bayan Limon'a ne kadar para verdim demiştin?"

"Her kullanım için ayrı para veriyorum, makul bir ücret." direksiyonu salladı. "Seni takas edeceğimi düşünme Limon. Sana bir şans daha veriyorum ve eğer çalışmazsan hurdacıyı boylarsın."

"Seni anlayabileceğini düşünmen çok tatlı." dedim, sonra motor kükreyerek çalışınca güldüm. "Hadi canım."

Hugo bana sırıtarak baktı. "Her zaman işe yarar."

"Şikâyet etmiyorum. Ama hadi, gidelim." Gösterge panelindeki saate tıkladım. "Bunun çalıştığını varsayıyorum. Eğer doğruysa geç kaldık demektir."

"Ah olamaz. Gerçekten, gerçekten hızlı sürmek zorunda kalacağım." dedi Hugo mutlulukla ve yerdeki çakıl taşlarını havaya saçarak kapıdan hızla çıktı. Bir elimi gösterge paneline diğerini kapı kulpuna koyarak kendimi bir dehşetin içinde bulmadan önce, Ella'ya gerçekten yolda olduğumuza dair söz verdiğim mesajı yazmak üzereydim. Korku içinde cıyakladığım her seferde Hugo'nun bana gülmesini umursamıyordum. Dönüş yolculuğundan sonra kendi kendime bir daha Hugo'nun sürdüğü hiçbir arabaya asla binmeyeceğime dair söz verdim. Asla.

Tren vardıktan sadece üç dakika kadar sonra varmıştık ama otopark doluydu. Hugo istasyonun girişinde beni indirmek için durdu.

"Bayan Limon'u park etmek için yasal bir yer bulmaya çalışacağım. Bulamazsam beş dakika sonra geri gelirim."

"Seninle içeride buluşuruz."

Ella bizi bulmak için dışarı çıkmıştır diye etrafa bakınarak istasyonun dışındaki kalabalığı yararak ilerledim ama ona dair bir işaret yoktu. Burası küçük bir istasyondu. Onu bulmak o kadar zor olamazdı. Aslında zor kısım yolda giderken yüzüstü düşmemekti. İstasyonun içine girer girmez bir bavula takıldım ve sonra dev bir sırt çantası takmış bir adama çarpıp geri sıçradım; adamın bunun farkında bile olduğunu sanmıyorum. En sonunda Ella'nın bilet satılan yerdeki bariyerin yakınında bir köşede dikildiğini gördüm. Daracık kotu ve mini, vücut hatlarını ortaya çıkaran ceketi ve yüksek topuklu botlarıyla tam bir Londra-

lıydı. Karşılaştırma yapınca kendimi aniden tam bir pasaklı gibi hissettim. Paltom kritik listede olduğu için tekrar eski yeşil parkamı giymiştim, botlarım çamurluydu ve kotumun dizinde bir yırtık vardı, ayrıca Ella beni daha önce hiç kısa saçlı görmemişti. Aslında buralı olmuştum ve bir anlığına onun bunu önemseyip önemsemeyeceğini merak ettim.

Ama zaten Ella en eski arkadaşlarımdan biriydi.

"Selam yabancı."

"Jess!" kollarını bana doladı. "Aman Tannrımmm! Buna inanamıyorum! Şu saçlara bak!"

"Geldiğin için teşekkürler." Chanel, Coco Mademoiselle parfümünün kokusunu içime çekerek onu kucakladım. "Seni uyardım."

"Sana gerçekten yakışmış." Bakabilsin diye geri çekildi. "Yani bu büyük bir değişiklik, saçların uzunken harikaydı ama arada sırada yeni bir görünüme bürünmek iyidir. Deney yapmak. Ve iyi bir neden olmadan bunu yapma cesaretini asla bulamazdın, bu yüzden bu gerçekten *iyi oldu.*"

Bu, arkadaş mantığıydı; pek çok insanın mantık olarak düşündüğü bir şey değildi ama yine de çok rahatlatıcıydı. Daha uzun hâle getirmeye çalışarak saç uçlarımı çekiştirdim.

"Alışıyorum. Yıkaması daha az zaman alıyor."

"Gördün mü? Pratik faydaları da var." Bana sırıttı ve onu tekrar kucakladım.

"Seni özlemişim."

"Yerime birini koymadığını mı söylemek istiyorsun? Lauren'ı mesela?"

"Olabilir mi böyle bir şey? Lauren nasıl bu arada?"

"İyi. Bir dahaki sefere kesinlikle benimle birlikte geliyor. Seni görmek için can atıyor. Ve Port Sentinel'i." Ella safari parktaki bir ziyaretçi gibi etrafına bakınıyordu. "Burası... Farklı."

"Farklı doğru kelime." Ona şüpheyle baktım. "Umarım seversin."

"Jess, harika zaman geçireceğim." Koluma girdi. "Şimdi, bana söz verdiğin tüm o seksi erkekler nerede?"

"Şu anda burada yoklar."

"Öyle demezdim ben." diyerek mırıldandı Ella, arkama bakarken. "Şu çocuk kim? Bize bakan?"

Bakmak için döndüm ve güldüm. "O sadece Hugo. Park yeri bulmayı başarmış olmalı."

"Kuzenin."

"Evet."

Ella kızarıyordu. Fısıldayabilmek için bana doğru biraz daha eğildi. "Onun gerçekten tatlı olduğunu bana neden söylemedin?"

Hugo'ya baktım. Şimdi kollarını kavuşturmuş bir hâlde, dev bir tekerlekli bavulla yanından geçmeye çalışan bir kadına ters ters bakarak duvara yaslanmıştı. Kibar olmam gerekirse inceydi. Doğruyu söylemek gerekirse leylek gibiydi. Düz koyu kaşlar. Dağınık koyu renk saçlar. Düşmanca davranmadığı zamanlardaki alaycı gülümsemesi. "Sevimli mi?"

"Evet. Aynen."

"Şanslıyım ki o benim kuzenim olduğu için ben böyle görmüyorum." Onu Hugo'ya doğru çektim. "Hadi gel. Seni tanıştırayım."

Londra'dan ayrıldığımdan beri Ella'yı özlüyordum ve haftalardır onun ziyaretini dört gözle bekliyordum ama kendimi

fazlalık gibi hissetmem yaklaşık iki dakika aldı. Ella, Hugo'ya ilk görüşte abayı yakmıştı. Hugo'nun bunu fark edip etmediğini bilmiyordum fakat çok kibar davranıyordu. Ella'nın çantasını arabaya taşımasını beklemezdim mesela ya da onun için kapıyı açık tutmasını. Hatta eve geçmeden önce Port Sentinel'de bir tur atmamız için ısrar etmesini.

Arkaya oturdum. Ella arada sırada benimle konuşmak için bana döndü ama çoğunlukla Hugo'nun görülecek yerler hakkında söylediklerine odaklandı. Yirmi dakika kadar sonra gerilmeye başladım.

"Bundan daha fazlası var mı Hugo?"

"Port Sentinel'e gelen her ziyaretçinin Wrecker's Point'i görmesi gerekir."

"Wrecker's Point'ten manzarayı daha önce hiç görmedim ve burada aylardır yaşıyorum."

"O zaman gözden kaçırmışsındır."

Böylece Wrecker's Point'ten manzaraya baktık; burası zamanında sayısız gemiyi yakalamış, uzun ve sarp kayalıkların olduğu, kasabanın hemen dışındaki bir uçurumdu. Bugünlerde orada buranın ilerisindeki güvenli kanalı işaretleyen bir şamandıra, bilgi panoları, banklar ve bir dondurmacı arabasıyla resmi bir turist yolu vardı. Burası da kalabalıktı, parlak güneş ışığı herkese sanki yaz tamamen bitmemiş gibi hissettiriyordu. Aslında hava o kadar sıcak değildi ama yine de dondurma aldık çünkü bu Ella'nın tatiliydi ve tatillerde bunu yapardınız. Uçurum patikası boyunca yürüyüp fırtınalı geceler ve boğulan denizciler hakkında yazılanları konuştuk. Masum turistik eğlencenize eklemek için bir parça trajedi gibisi yoktur. Hiç kimse, hatta her türlü ikiyüzlülükle alay etmeye hazır Hugo bile bunu saçma bulmu-

yor gibiydi. Ella'nın yanında yürüyordu, patika boyunca koşturup duran çocuklardan ya da önümüzdeki büyük gecikmelere sebep olan yaşlı gezginlerden bile şikâyetçi değildi.

Kendi düşüncelerimle baş başa bırakılmaktan memnun bir şekilde birkaç adım gerilerinden yürüyordum. Buranın Will'i bulabileceğiniz türden bir yer olmadığını kesinlikle biliyordum ama etrafta mı diye başımı çevirip arkama bakmadan duramıyordum. Her koyu renk saç nefesimi kesiyordu. *Gülünç.*

Hemen arkamdaki bir ses irkilmeme neden oldu. "Af-federsin."

Dönünce benimle aynı sınıftaki en zeki kızlardan biri olan Ruth Pritchard'ı gördüm. Kız uzun, koyu kıvırcık saçlara ve düşmanca bakan gözlere sahip ufak tefek bir kızdı. Çok beyaz dişleri vardı ve bana bir dağ gelinciğini hatırlatıyordu. İyi bir günde sevimsizdi. Bugün kötü bir gün gibi görünüyordu. Suratı soluk, gözleri şiş ve kızarıktı. Bana değil yere bakıyordu.

"Özür dilerim, Ruth." dedim, geçmesine izin vermek için bir tarafa geçerek. Sanki konuşmamışım gibiydi. Yanımdan hızla geçip Ella ve Hugo'nun arkasına yürüdü, deminki söylediğini tekrarladı. Ella korkudan sıçradı. Hugo ise alaycı bakışını attı ve eliyle işaret edip kenara çekildi. Ruth yine bunu görmezden geldi ve devam etti. Başı öne eğikti. Tepeden tırnağa siyahlar içindeydi, kalın taytı içinde bacakları çırpı gibiydi. Güneş ışığı altında, kendi iradesi dışında gün ışığına çıkmaya zorlanan siyah bir böcek gibi tuhaf bir şekilde buraya ait durmuyordu. Ella olanları seyrederek dikildiğim yere baktı ve gözlerini devirdi. Sırıttım ama aramızdaki mesafeyi kapatmadım. O ve Hugo'nun bunu umursamadığından oldukça emindim.

Ruth'un bir bankta oturup denizi seyrettiği patikanın sonuna kadar yürüdük. Omuzları sanki saklanmaya çalışıyormuş gibi

çökmüştü. Bundan utansam da, iyi olup olmadığını sormak için acele etmedim. O kadar kibar biri değildi. Okula başladığımda benimle ilgili onu ilgilendiren tek şey zeki olup olmadığımdı. Akademik anlamda başarılıydım ama o benden çok daha iyiydi. Sınıf birinciliğindeki pozisyonuna bir tehdit oluşturmadığıma memnun olduğunu açıkça belli etti.

Ella'nın isteğiyle birkaç fotoğraf çektirmek için durduk. Hugo, onun kendisini çektiği her fotoğrafta başka yere bakmayı ya da tuhaf bir surat ifadesi takınmayı başardı fakat bunun kasıtlı olup olmadığını anlayamadım. Onu bildiğim için Ella'nın Facebook hesabında etiketlenmekten kaçınmaya çalışıyordu. Ve Ella'yı bildiğim için fotoğrafları çekerken aklındaki şey tam olarak buydu.

"Suratım ağrımaya başladı." dedim, Ella üçümüzü aynı kareye almaya çalışmak için telefonunun açısını değiştirirken.

"Şikâyet etmeyi bırak."

"Tüm hafta böyle mi geçecek? Yani eğitime başlamam gerekecek."

"Hugo, neden gözlerini kısıyorsun?" diye hayıflandı Ella.

"Suratım böyle. Bak, fotoğraflarını daha fazla mahvetmeyeceğim." Artık gerçekten sıkılmış gibi geliyordu sesi. "İkinizi arabada bekleyeceğim. Acele etmeyin. Becerebilirsen Jess'in insan gibi göründüğü bir fotoğraf çekmeye çalış."

"Jess sorun değildi." dedim, onun yürümesini seyrederken. "Jess bu fotoğrafların çekilme amacı bile değildi."

Hugo bunu duyamayacak kadar uzaktaydı ama Ella yine de beni susturdu.

"Sadece bu hafta olanları kayıt altına almak istiyorum, böylece her anı hatırlayabilirim. Ayrıca, Lauren'a söz verdim."

"Güzel." dedim, kabullenerek. "Ama ben olsam Hugo'ya çok fazla odaklanmazdım. Senin en iyi hatıralık eşyan olacağını sanmıyorum."

Ella telefonunu kapattı. "Benden hoşlanmıyor mu?"

"Ah hayır, hoşlandığından eminim. Ama ustalık ister."

"Ustalık ister?"

"Anlamak zordur."

"Umurumda değil."

"Alaycıdır. Entelektüel bir züppe."

"Tam tipim."

"Son erkek arkadaşın okuyamıyordu."

"Okuyabiliyordu." dedi, Ella sakince. "Sadece okumamayı seçiyordu."

"Cidden, Port Sentinel'de gerçekten çekici bir sürü çocuk var. Hugo'nun en iyi teklif olduğunu düşünmeni istemiyorum."

Ella telefonunu çantasına koymakla uğraşıyordu.

"Seni duyan da buraya erkek bulmaya geldim sanacak. Ben seni görmeye geldim."

"Biliyorum."

"Seni özledim. Ve sen e-postalar konusunda tam bir fiyaskosun."

"Sana bir sürü şey yazdım." dedim, incinerek.

"Evet ama işin ve odanı yeniden dekore etme konusunda. Önemli meseleler hakkında değil. Ailen hakkında değil. Ya da şu çocuk hakkında."

"Şu çocuk."

"Yazın görüştüğün."

Dişlerimi sıkarken gerginliğin çenemden yayıldığını hissettim. Kendimi rahatlatmaya çalıştım. "Sana söyleyecek hiçbir şey yoktu. Sona erdi."

"Ve sen de konuyu kapattın." Ella tepesindeki güneş gözlüğünü indirdi. "Fark etmedik sanma."

"Bu konuda konuşmak istemedim." diyerek kabullendim. *Bu konuda konuşmak istemiyorum.* "Bak, kötü bir ayrılık yaşadım. Başka bir kötü ayrılık. Hey, en azında beni aldatmadı."

"Gördün mü, ben bunu bilmiyordum. Bize neler olduğunu anlatmadın."

"Başka zaman."

"Jess!"

"Şimdi anlatmak çok uzun sürer." Rüzgâr hızlandı ve gözlerim sulandı. Gözlerime giren rüzgâr yüzünden. Başka bir neden yoktu. "Hugo'nun yanına dönmeliyiz."

"O büyük bir çocuk. Bunu atlatacaktır."

"Seni özlüyor olmalı."

"Ah, ha ha." Çantasını omzuna taktı. "Şimdi görülecekler listemde Wrecker's Point'in üstünü çizebilirim."

"Orada başka ne var?"

"Bilmek ister misin?" Sırıttı. "Ama Hugo beni senin uzun süredir görüşmediğin ailenin geri kalanıyla tanışmak için çok heveslendirdi."

Leonardlar bir aile olarak bana her zaman bir sığırcık sürüsünü hatırlatmıştır. Herhangi bir yere yerleşmeden önce kendilerini yorgunluktan bitirerek, etrafta uçuşmak zorunda kalıyorlardı. Sandhayes'e döner dönmez Hugo ortadan kaybolmuştu. Petra ve Tom dışarıdaydı; Petra, Beth'leydi ve Tom futbol oynuyordu. Ella'nın eşyalarını yerleştirmesine yardımcı oldum ve ona günün geri kalanının büyük kısmını alan evi ve bahçeyi gösterdim, bu

Londra'da geride bıraktığım herkes hakkında güzel güzel dedikodu yapmak için gerçekten bir bahaneydi. Kuzenlerimin üçünün de eve gelmesi akşamı ve yemeğin hazır olmasını buldu; Tilly ve Jack masaya son tabakları koyarken onlar da mutfağa girdiler. Annem de galeride geçirdiği günün ardından soluk ve yorgun bir hâlde onların arkasından içeri girdi.

"Ella, seni görmek ne kadar güzel."

"Merhaba Bayan Tennant." Ella masanın sonunda, yanımda oturduğu yerden utangaç bir şekilde el salladı. Tek bir kız kardeşi vardı; bu yüzden Hugo, Petra ve Tom'un anne ve babalarıyla atışmalarının yarattığı gürültünün seviyesi onu sessiz tutmak için yeterliydi. Benim buna alışmam uzun bir zamanımı almıştı.

"Bugün iyi zaman geçirdiniz mi?"

Ella başını evet anlamında salladı. "Wrecker's Point'e gittik."

"Ah ne kadar güzel. Bir süre önce orada birkaç fotoğraf çekmiştim. Rüzgâr batıdan estiğinde çok etkileyici oluyor."

"Bugün pek rüzgâr yoktu. Sadece güneşliydi. Ama soğuktu."

"Muhallebi çocuğu." Hugo kendisine su doldurdu. "Güzeldi."

"Sen de mi oradaydın?" diye sordu annem, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılarak. "Bunu hiç sanmazdım..."

Ella kızarıyordu ve Hugo kaşlarını çattı. Hugo'yu sinirlendirmesi kesin olan bir şey varsa, o da ailesinin ona olan ilgisiydi.

"Çok kalabalıktı." dedim yüksek sesle, annemin yumuşak sesini bastırarak. "Kasabada bir sürü turist var. Tabii ki sen sayılmazsın Ella."

"Tam da buralı biri gibi konuştun." dedi Tilly, sırıtarak. "Bugün yoğun muydun, Molly?"

"Eveeet. Yani bir sürü ziyaretçimiz oldu." Annem konu galeriden açıldığında her zamanki surat ifadesini takınarak endişeli göründü. "Bir şey satmadım. Nick, hoş bir Alman çifte bir çift tablo sattı. Ufak manzara resimleri."

Tilly başını salladı. "Onları geçen hafta gördüm. Çok kârlı."

"Çok pahalı değillerdi." Annem dudağını ısırdı. "Nick'in şu anda bile paydos ettiğini hayal edemiyorum. Ve beni işe neden aldı, gerçekten bilmiyorum."

Ben biliyordum. Bu, annemi Port Sentinel'de tutmaya hevesliden daha fazlası olan kötü Dan Henderson'a bir iyilikti. Eğer annem bunu bilmiyorsa, bunu ona söyleyecektim. Ben de kalmak istiyordum. Yine de Dan'in Nick'e, annemin ismine doğru düzgün yaraşmayan bir iş verdirecek kadar kandırmasını bilmesi için neler vermezdim. Özellikle de annem bu işte bu kadar *kötüyken.*

Annem hâlâ konuşuyordu. "İkimiz için yeterli yer yok; birbirimizin ayağına takılıp duruyoruz. Satış yapmada bir işe yaramıyorum. Gerçekten de işi bırakmam gerektiğini düşünüyorum."

Sanırım Ella hariç masadaki herkes, "Hayır!" dedi aynı anda.

"Bırakamazsın." dedim. "Geçinmek için paraya ihtiyacımız var."

"Yılın bu zamanında burada başka bir iş asla bulamazsın. Sezon sonuna giriyoruz. Hiç kimse eleman almıyor." Jack, mantığın sesiydi. O inşaat sektöründeydi ve turistler başka yerlerdeyken, tüm oteller ve misafir evleri iş yaptırma konusunda acele ettiği için sezon sonu onun yoğun zamanıydı. Port Sentinel çok kısa süre sonra kışa hazırlanıyor olacaktı.

"Hâlâ işi öğreniyorsun. Nick iyi bir iş adamıdır." dedi Tilly. "Eğer ihtiyacı olmasa seni işe almazdı."

"Lütfen Londra'ya geri dönmeyin." dedi Petra, gözleri şimdiden dolarak. "Eğer galeriden ayrılırsan buradan da ayrılırsın. Bunu biliyorum."

"Ve düşünmen gereken fotoğrafçılığın var." Hugo herkesin saf şaşkınlıktan dolayı sessizliğe büründüğü masadaki herkese baktı. "Neden bana dik dik baktığınızı bilmiyorum. Teyzemin kariyerini önemsiyorum. O iyi. Bunu devam ettirmeli."

Gerçek bir Leonard gibi konuşmuştu. Ve onun iyi olduğunu düşünmemiş olmasa bunu söylemezdi de.

Annem tüm bu ilgiden dolayı utancından pembeleşmişti. "Açıkçası iltifat beklemiyordum. Ama galeriye bu kadar az katkı yaptığım için suçlu hissediyorum."

"Bu konuda Nick'le konuştun mu?" diye sordum.

"Soramam." Dehşete düşmüş görünüyordu. "Benimle gerçekten konuşmuyor. Bir şeyler söylüyorum, o bana sadece bakıyor ve sonra ofisine çekiliyor."

"Kulağa harika geliyor." dedi Ella.

"Sosyal bir adam denemez." Tilly çenesini avucuna koyu. "Muhtemelen bu kadar çok çekici olduğu için buraya ilk geldiğinde, on kilometre içindeki her bekâr kadın onunla sohbet etmeye çalıştı."

"Evli kadınların pek çoğu da denedi." dedi Jack, şakacı bir tavırla.

Tilly kocasına öfkeyle baktı. "*Ben* denemedim."

"Hayır ama sergine gelip işlerine hayran olduğunda bu hoşuna gitmişti."

"İyi bir zevki var." Teyzem anneme gülümsedi. "Ve senden de hoşlanıyor. Bunu biliyorum. Fotoğraflarını beğeniyor ve galeride olman hoşuna gidiyor. Bu kadar endişelenmeyi bırakmalısın."

"Neden bir ömür süren alışkanlığını bozsun ki?" diye sordum ve sonra annem bana bir köfte fırlatırken cıyakladım.

"Nick'i de Port Sentinel'de görülecekler listesine ekle." diye fısıldadı Ella. "Daha büyük bir erkek hoşuma gider."

"Not aldım."

Annemin fısıldaşmamızı duyduğunu sanmıyordum ama işin özünü ya da en azından bunun masum bir versiyonunu anlamıştı. "Gelip galeriyi görmelisin Ella. Bina büyüleyici. Büyük kısmı Fore Sokağı'ndaki evlerden üç tanesinin arka kısmını oluşturan eski bir ahır. Galerinin girişi bunlardan biri ama arkasındaki ahır tamamen dönüştürülmüş. Orijinal bina 1607 yılına ait."

"Vay canınaaa." dedi Ella, kibarlık olsun diye.

"Oldukça çarpıcı." dedim ve annem sohbetin genel kargaşasına katılmak için geri döndüğünde ona göz kırptım. Bu, gidip oldukça uzaktan olmak üzere annemin patronuna hayran olmak için iyi bir nedendi. Ve Hugo'nun tarafına gizlice attığı bakışlara bakılırsa, Ella'nın daha büyük erkekler konusunda ne derse desin Nick'e uzaktan hayran olmakla yeterince mutlu olacağını düşündüm.

Yemek bitince hepimiz salonun karşısındaki büyük oturma odasına girdik. Mutfaktan sonra burası evdeki en sıcak odaydı. Petra ve Tom televizyonun önünde tam bir odaklanmayla *Doctor Who* izlemek üzere yere oturdular. Hugo göğsüne koyduğu bir kitapla ufak bir kanepeye yayıldı. Ella ve ben yere ateşin önüne uzanıp konuştuk, annem kaşlarını çatıp kendi kendine mırıldanarak bilgisayarında fotoğrafları düzenledi.

Tilly gelip bizi inceleyerek kapı eşiğinde durdu. Yağmur camlara vuruyordu.

"Kediler içeride mi?"

"Aristo yatağımda." dedi Hugo.

"Peki Di?"

"Onu daha önce bahçede gördüm." dedim.

Tilly inledi. "Aptal kedi. Gidip onu içeri alsam iyi olur."

"Ben giderim." Ayağa sıçradım.

"Gerçekten mi? Yağmur yağıyor." Söylediğini kanıtlamak istermiş gibi rüzgâr yağmur damlalarını cama çarptı.

"Önemli değil." Ella'yı Hugo'nun yanına geçebilsin ya da Hugo onu görmezden gelerek şansını ilk ve son olarak heba etsin diye, tek başına bırakmak istiyordum. Hugo tüm akşam boyunca ilgisizden fazlası olmuştu. Bu, hafta boyunca Ella'nın planlarından kaçmak ya da ona karşılık vermek için bir fırsattı ama Hugo farkında değildi.

Bunların hiçbirini Ella'ya söylememiştim ama mutfakta bana katılma fırsatını pas geçti ve ben de onu saçları omuzlarına dökülmüş şekilde, büyük bir yün kazağın tadını çıkarıyor görünürken ateşe bakar hâlde bıraktım.

Şimdi ya da asla Hugo.

Arka kapıyı açtım ve bahçeye baktım. Arkamdaki mutfaktan ayaklarımın dibine düşen dikdörtgen şeklinde ışık haricinde tamamen karanlıktı. Tilly'nin bahçenin sonundaki stüdyosunu ya da buraya giden yolu göremiyordum. Yağmur artık daha yumuşak ama daha ısrarla yağıyordu. Oluklarda şırıldıyor ve dökülmüş yapraklara tıpır tıpır düşüyordu. Çalılarda bir hışırtı ya da çakıl taşları üstünde pati sesleri duymak için kulak verdim.

"Diyojen." diye seslendim karanlığa doğru, çok da yüksek olmayan bir sesle. Leonardların kedilerinin isimleri konusunda daha az yaratıcı olmalarını diledim. "Seni aptal kedi, neredesin?" Sesimi biraz daha yükselttim. "Diyojen!"

Bir an yalnızdım. Sonra Diyojen'i göğsünde tutmuş bir hâlde ışığa doğru biri adım attı. Kedi suratı onun omzuna gömülmüş

bir şekilde hayran hayran bakıyordu. Suratı yarı gölgedeydi ama o elleri ve o rahat yürüyüşü nerede olsa bilirdim. Nasıl olur da onu başka biriyle karıştırabileceğimi merak ederken nefesim kesildi. Will bana doğru geldi ve sonra birden durdu.

"Bunu mu arıyorsun?"

Hayatım boyunca.

Böyle söylemedim. Hiçbir şey söylemedim. Geri çekildim ve kapıyı aralık bıraktım, o da içeri girdi. Bana dokunmadı ya da geçerken bana bakmadı bile. Kolu benimkine dokunduğunda bayılacakmış gibi hissetmem için bir neden yoktu, üstünden damlayan sular kazağımın yününden içeri girdi. Soğuktu.

Sanki buna ihtiyacım varmış gibi, Will'e çok yaklaşmanın kötü bir fikir olduğuna dair bir hatırlatmaydı bu.

5

Dönüp baktığımda Will çoktan kediyi yere bırakmıştı. Kedi, gözleri zevkten yarı kapalı bir şekilde onun bacaklarına sürtünüyordu.

"Kedi nanesi kokulu tıraş kolonyanı mı kullandın yine?"

"Nereden bildin?" Eğilip Di'yi okşadı. "Onu görmek güzel. Özlenmek güzel."

"Ah, özlendin." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz çok manidar geldi ve sırf bir şeyler yapmış olmak için çaydanlığı doldurmaya başladım. "Çay?"

"Olur." Tüm o makyajsız pejmürde hâlimle beni seyrederek tezgâhın üstüne uzandı. Saçlarımı tepemde topuz yapmıştım ve dağınık olduğunu biliyordum. Ayrıca bu konuda gururlu görünmekten başka bir şey yapamayacağımı da biliyordum. Elbette en eski kot pantolonumu ve bana çok büyük gelen kapüşonlu bluzumu giyiyordum sanki geleceğini biliyormuş da olabildiğince tipsiz görünmek için adımlar atmış gibiydim. Ona baktım ve paltosunu çıkardığını fark ettim. Paltoyu bir sandalyenin arkasına asmıştı ve sular damlıyordu. Kollarını biraz sıvadığı balıkçı yaka süveter giyiyordu. Kollarında hâlâ yaz mevsiminden kalma bir bronzluk

vardı. Doğal olarak, besbelli ki baş döndürücü görünüyordu ama aynı zamanda bir şekilde farklıydı ve kendime nedenini anlamaya yetecek kadar uzun bir süre ona bakmaya izin veremiyordum.

"Nasılsın?" diye sordu. Yani, bu herhangi bir sohbet başlatmak için iyi bir yoldu.

"İyi." dedim, biraz fazla neşeyle. "Sen?"

Omuzlarını silkti. "İyi."

"Annen nasıl?" *Zor sorularla direkt dal Jess. Aferin sana.*

"İdare ediyor. Aynı sayılır."

"Yeni okulun nasıl?" Daha güvenli bir bölge.

"Çok çalıştırıyorlar."

"Ama hoşuna gidiyor?" diye sordum.

"İyi tarafları var. En önemlisi, burada değil." İrkildim ve Will bunu gördü. Öylesine ekledi, "Sadece babamın kim olduğunu kimsenin umursamadığı bir yerlerde olmak hoş."

"İyi davranıyorlar mı? Diğer öğrenciler?"

"Çoğunlukla." Pes etti. "Bazı hoş insanlarla tanıştım."

İnsanlar kelimesini duyunca *kızları* düşündüm. Bunu sormam imkânsızdı. Ama ona, biraz dağınık saçlarına, gözlerinin renginin çok açık görünmesine neden olan ve etkisi azalan bronzluğuna baktım*; nabzı atan herhangi bir dişinin ilgisini çekememesinin imkânsız olduğunu* düşündüm.

Nabız demişken, gerçekten de nasıl göründüğünden çok ne dediğine dikkat etmeye başlamam gerekiyordu. Az önce sorduğu bir soruyu kaçırmıştım. "Anlamadım?"

"Nasıl gittiğini sordum. Yeni okulun yani."

"İyi." Sentinel Koleji iyi bir okuldu; devlet okuluydu ama varlıklı veliler tarafından cömertçe fon ve kaynak sağlanıyor-

du. Minnoşlarını neden başka yerlerdeki yatılı okullara göndermediklerini merak etmiştim ama Hugo bana açıklama yapmıştı: Üç ya da dört kez kovulunca ve uyuşturucudan hüküm giymeye çok yaklaşınca anne ve babanız: A) Eğitiminiz için daha fazla para heba etmeyi bırakırlar ve B) Sizi yakınlarında tutarlar. Suç, Port Sentinel'de çok fazla para getiriyordu, bunu öğreniyordum.

"İyi." diye tekrarladı Will, sırıtarak. "Neyse, kelime hazneni büyütmede iyi bir iş çıkarıyorsun."

Rahatlamış göründüğünü fark ettim. Gözlerinin altında gölgelere neden olan gerginlik gitmişti. Kupalara kaynayan suyu doldurmaya odaklandım. "Ah, hadi ama ne dememi istiyorsun? Harika değil. Benimle aynı senede olan bazı hoş insanlar var. Öğretmenlerden bazılarını oldukça seviyorum. İyiyim. Ev ödevlerimi yetiştiriyorum. Arkadaşlar ediniyorum."

"Eski okulundan daha mı iyi?"

"Bazı yönlerden." dedim dikkatle.

"Yani iyice yerleştiğini söylüyorsun."

"Ne zaman öyle bir şey dedim ben? Tüm bu Freya meselesi..."

"Şöhret kazanarak başladın ve bunu üzerinden atamadın. Onların dikkatini başka yöne çekmek için bir şeyler yapsan iyi olur. Onlara konuşacak başka bir şey ver."

"Ne gibi?" Nereye varmaya çalıştığını bilmiyordum.

Bana doğrudan cevap vermedi ve konuştuğunda gözleri önündeki tezgâha odaklanmıştı. "Dün gece döndüm. Havai fişekler atılırken seni gördüm."

Bekleyerek kıpırdamadan durdum. "Hugo bana söyledi."

"Seni Ryan'la gördüm."

"Orada olacağını düşünmedim." Harika. Şimdi de söylediğim şey kulağa biraz önce Diyojen'in gösterdiği kadar bir ağırbaşlılıkla, Ryan'a sürtünmekten mutlu olmamın nedeni buymuş gibi geliyordu.

"İnsanlarla arayı kapatmak için oranın iyi bir yer olacağını düşündüm. Ben yokken neler kaçırdığımı öğrenmek için." Birdenbire duman kadar gri gözleri bana baktı. "Ve haklıydım."

"Bunun ne anlama gelmesi bekleniyor?"

"Kesinlikle hiçbir şey."

"Çünkü hemen yargılara varıyormuşsun gibi geliyor kulağa."

"Sadece gördüklerimi söylüyordum."

"Senin gördüğün şey Ryan'ın soğuktan ölmediğimden emin olmasıydı. Birileri paltomu çalmış."

"Çalmış."

"Almış. Su oluklarından birine atmış."

"Neden?"

"Nereden bileyim? Kim olduğunu bile bilmiyorum."

Şimdi doğrudan bana bakıyordu ve suratındaki ifadeden ne düşündüğünü anlayamıyordum. "Arkadaşlar edindiğini söylemiştin sanırım?"

"Biliyorsun, geçen yaz olanlar yüzünden Port Sentinel'de bana kin besleyen bir sürü insan var." dedim sıkıcı bir şekilde. "Sana bir haber vereyim: İnsanlar kötü niyetli olabiliyor."

"Bunu bildirdin mi?"

"Polislere mi? Hayır. Elbette hayır." Güldüm. "Fine Feathers'tandı. Yaklaşık üç sterlindi. Neyse, geri aldım."

"Oluktan."

"Eğer kontrol etmek istersen yukarıdaki banyoda asılı duruyor. Muhtemelen hâlâ iğrenç sular damlatıyor. Aslında atsam

daha iyi olurdu. Bir kuru temizlemeciye değil, mucize gibi bir işçiye ihtiyacı var." Kendimi ayakta tutarak kollarımı önümde sımsıkı kavuşturdum. "Tüm bu sorular... Duyan da bana inanmadığını düşünür."

Will kaşlarını çatıyordu ve tekrar tezgâhı incelemeye döndü. "Bu beni hiç ilgilendirmez."

"Senden bir şeyler saklamaya çalışmıyorum. İstediğini sorabilirsin."

Tek kaşını bir milimetre kadar kaldırdı. "İstediğimi?"

"Mantık çerçevesinde." dedim, yanaklarımın kızardığını hissederek.

"Kaç soru soruyorum?"

"Bir."

"Ama iki tane sormak istiyorum."

"Pekâlâ, sorabileceğini varsayıyorum. Ama cevap vermeyebilirim."

"Saklayacak hiçbir şeyin yok, unuttun mu?"

Çenemi kaldırdım. "Hadi. Sor."

"Seninle Ryan arasında ne var?"

"Hiçbir şey." Will şüpheci göründü ve iç çektim. "Benden hoşlanıyor. Benimle çıkmak istiyor. Hayır deyip duruyorum. Sorup durmasının nedeni bu; reddedilmekten nefret ediyor. Ve bu konuda ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum."

Cevaplaması bir saniye sürdü. "Sana rahatsızlık mı veriyor?"

"Hayır. Öyle değil. Sadece insanların bu konuda konuşmalarını kesememem biraz sinir bozucu. Onu seviyorum ama bir arkadaş olarak. Hatta bir arkadaş olarak bile değil gerçekten çünkü dilini boğazına sokmaya çalışan biriyle arkadaş olamazsın."

"Bunun tuhaflaşmaya başladığını hayal edebiliyorum." Will'in ses tonu çöl kadar kuruydu.

"Tuhaf doğru kelime değil." Tıpkı öpüşüyor olmaktan hoşlanacağım tek insanla, bu konuda konuşmanın biraz tuhaftan daha fazlası olması gibi. Ona bakmaya cesaret edemedim. "Her neyse. Bana kibar davranıyor ve benim hakkımda kararlarını vermeden önce, insanları beni tanımaları için ikna etmeye çalıştı. Bu yüzden ona minnettarım ve flört etmesiyle başa çıkabilirim. Ve dün gece gördüğün şey arkadaşça bir şeydi. Bana yardım ediyordu."

"Kör olduğumu falan düşünüyor olmalısın." dedi Will, oldukça sakin bir şekilde. "Onu seni öperken gördüm."

"Vedalaşırken mi? O bir şakaydı, gerçekten. Dediğim gibi, arkadaşça."

Kupasını kaldırıp görüşüm dışında kalmadan hemen önce dudakları çarpık bir hâl aldı. Onun Dan Henderson'ın oğlu olduğunu hatırladım ve her ne kadar görünüşleri dışında çok az ortak yönleri olsa da; ikisi de sinirliydi. Sadece Dan'in siniri Will'inkine göre daha yüzeye yakın seyrediyordu. Ama yeraltındaki yangınlar kendi kendilerine sönmeden önce yıllarca için için yanabilirlerdi.

"Gerçekten büyük bir şey değil." Bu konuda ciddiydim çünkü bu Ryan'ın tipik durumdan faydalanmasıydı ama Will yanlış anlamıştı.

"Her zaman olursa değil."

"Hayır, dediğim bu değil."

"İyi. Senin kelimeni ödünç alacak olursak. Beni ilgilendirmez." Bana sırıttı ve kafam karışmış bir hâlde gözlerimi kırpıştırdım. Ryan'ın bana dokunması yüzünden sinirlendiğini hayal etmemiştim, değil mi? Çünkü onun sinirlenmesini *istedim*? Will'in bu hâli sinirlenmekten o kadar uzaktı ki, esniyor ve geriniyordu.

"Özür dilerim. Tüm tatil boyunca uyuyabilirim. Son birkaç hafta yoğundu. Pek çok gece geç saatlere kadar ayaktaydım."

Ve onu geç saatlere kadar ayakta tutan hoş kızları hayal etmeye geri dönmüştüm.

"Pekâlâ, bu gece biraz dinlenmelisin. Çok fazla bir şey yok."

"Harry'nin partisi dışında."

"Harry?"

"Knowles. Bu hafta her gece bir parti vermeyi planlıyor."

"Biliyorum. Ryan söylemişti bana. Ama senin bileceğini sanmıyordum."

"Benim her yerde kulağım vardır. Buralarda olan her şeyi biliyorum sanırım."

Will kupasındaki çayı bitirdi ve kupayı durulamak için eviye geldi. Sırtı bana dönük şekilde dikilirken, ona dokunmamak için gelen dürtüyle mücadele ederek yolundan çıkmak için kenara çekildim. Onu çevirip bedenini benimkine bastırmak istedim. Kendime onu öpmenin nasıl olduğunu hatırlatmak istedim, bunu oldukça iyi hatırladığımı düşünmeme rağmen.

"Peki, gidiyor musun?"

"Partiye?" Will başını hayır anlamında salladı. "Ama dışarı çıkmak istiyorum. Ev çok sessiz. Buraya gelmemin nedeni de bu."

Tam da dışarı çıkmak için giyinmediğimi söyleyecektim ama cevap vermek için ağzımı açtığımda o devam etti, "Hugo benimle gelmek ister mi diye bakayım dedim."

Hugo'yu görmeye gelmişti, beni değil. Mutfakta kalıp kibarlıktan benimle konuşmuştu çünkü onun benim için orada olduğunu varsaymıştım ve o da bana gerçeği söylemeyecek kadar kibardı. Küçük düşürülmenin ağırlığıyla yerin dibine batıyor-

muş gibi hissettim. Suratımda kaskatı duran bir gülümsemeyle, "Pekâlâ, Hugo'ya sorabilirsin ama ilgilenip ilgilenmeyeceğini bilmiyorum. Oturma odasında ve muhtemelen, en iyi arkadaşımla sohbet ediyor." dedim.

"Hangisi?"

"Ella."

"Hatırlıyorum." dedi, gerçekten de hatırladığını bana hissettiren bir şekilde. "Eğer Hugo o kadar hevesliyse Ella da gelebilir."

Ve hâlâ onlara katılmak isteyip istemediğimi sormadığını fark ettim.

"Çay için teşekkürler." dedi ve kapıya yöneldi.

Arkasından gittim ama ona dokunacak kadar yaklaşınca durdum. "Will."

Dönüp bana baktı ve suratındaki ifadenin düşmanca olmaktan çok sevecen olduğunu söyleyebilirdim.

"İki sorun olduğunu söyledin."

"Söyledim."

"Aslında sadece bir tane sordun."

"Diğerini saklayacağım sanırım. Sana soracağım. Ama şimdi değil."

"Çünkü hayatımda ihtiyacım olan şey daha fazla merakla bekleme."

"Herkes kalbinin daha hızlı atmasını sağlayacak bir şeylere ihtiyaç duyar." dedi Will ve kalbimin deli gibi çarpmasına neden olan bir gülümsemeyle baktı, ben onun bunun böyle olacağını muhtemelen bildiğini düşünürken.

O gittikten sonra mutfakta dikildim. Onu takip edemezdim. Onunla aynı odada olup onun bensiz dışarı çıkma planları yapmasını dinleyemezdim. Herkesin beni ve nasıl da onun

etrafında olduğumu ya da daha kötüsü; çok utanç verici olduğu için beni seyretmemesini istemiyordum. Sonunda koridorda ilerledim, neyse ki kapalı olan oturma odasının kapısının önünden geçtim. Odama giden bir sürü basamağı çıktım ve bir şeyler okumak için yatağıma girdim. Tüm o pencereler yüzünden sevimli çatı katım soğuktu ve yatak en iyi çözümdü.

Ayrıca bu, *onlara katılmak için gecikmiş bir daveti geri çevirmeyi de kolaylaştıracaktır*, diye düşündüm. Kim bir şeyler içmek için yatağından çıkardı ki? Ben değil.

Bunun öneminin olmadığı ortaya çıktı. Hiç kimse kendilerine katılmamı istemedi.

Ella bir saat kadar sonra kapımı çaldı ve başını içeri uzattı. "İyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." diyerek yalan söyledim. "Neler oluyor?"

"Pek bir şey yok. Ben de yatağa gidiyorum."

"Dışarı çıkmıyor musun?"

Gülümsedi. "Bu kez değil. Gerçi Hugo gitmem için beni ikna etmeye çalıştı."

"Ve sen de hayır dedin."

"Elde etmesi zor kızı oynuyorum."

"İyi fikir. Hevesli olmak Hugo'nun nefret ettiği bir şeydir. Büyük ilgi gösterilmesinden nefret eder."

"Ne tatlı." dedi Ella ve Hugo'nun tatlı olduğunu hayal ediyorsa onun adamakıllı abayı yaktığını düşündüm.

"Hugo gidiyor mu?"

"Gitti."

"Nereye gidiyorlardı?"

"Bilmiyorlardı. Yapacak bir şeyler bulacaklarını söylediler."

"Pazar gecesi? Bol şanslar."

Ella odaya girdi ve kapıyı kapattı, sonra yatağımın kenarına oturdu. "Eee."

"Ne eeesi?"

"Will'le tanıştık."

"Aynı odada falan olduğunuz düşünülünce tanışabileceğinizi düşündüm zaten." Kitabımı bıraktım. "Yani?"

"O..." Ella başını salladı. "Ah kuşum. Sorunu görüyorum."

"Öyle mi?"

"Öyle sanıyorum." Ellerini kaldırdı ve parmaklarıyla saymaya başladı. "Görkemli. Hoş bir ses. *Güzel gözler*. Hoş tavırlar. Mizah anlayışı. Zeki olduğu açık yani Hugo onun tıp okumak istediğini söyledi, o zaman zeki olmalı. Neyi unutuyorum? Ah, gerçekten de etkileyici bir vücudu var. On üzerinden puanlarsak? Sağlam bir dokuz verirdim ona."

"Bir puanı neden kaybetti?"

"Bir kilometre öteden *sorunları* olduğunu görebiliyorsun." Ella gözlerini devirdi. "Hayat bu tarz şeyler için çok kısa."

"Elinde olmayan bir şey için onu cezalandırmak biraz sert kaçıyor."

"Ah, bu yüzden sadece yarım puan kırdım. Diğer yarısı senin kalbini kırdığı içindi."

Kısa bir iç çektim. "Pekâlâ, bu onun hatası değildi. Hepsi benim suçumdu."

"Görüyorsun, tüm hikâyeyi bilmem gerekecek."

"Tüm hikâye ondan ayrıldığımdan ibaret." Ona bakamıyordum. Suratındaki şaşkınlığı görmek istemedim. "Kendi kalbimi

ve belki de onunkinden bir parçayı kırdım. Bana inan, ona on üzerinden on vermelisin."

"Neden ayrıldın? Seni aldattı mı?"

"Hayır. Öyle bir şey değil."

"Pekâlâ, anlamadım. Eğer o mükemmelin de mükemmeliyse ve seninle olmak istediyse ve sen de onunla ayrıldığın için tam anlamıyla hasar aldıysan, bunu neden yaptın?"

"Bu biraz karışık."

"Dinlemede oldukça iyiyimdir."

"Will'in babası ona birlikte olmamızı engellemek için onu yatılı okula göndereceğini söyledi. Bunu neden yaptığını açıklamamı isteme benden." Tüm o *Dan bir zamanlar annemi sevmişti ve belki hâlâ da seviyor* olayını açıklamaya giremezdim. "Onu beladan kurtarabileceğimi düşündüm. Eğer ayrılırsak Will kalabilir ve annesiyle olabilirdi. Onun ölmekte olduğunu biliyorsun."

"Hugo söyledi." Ella'nın suratındaki ifade ciddiydi.

"Hiç kimse onun ne kadar ömrünün kaldığını bilmiyor. Bu konuda bencil olamazdım. Nasıl hissettiğimin gerçekten bir önemi yoktu."

"Will'e ondan neden ayrıldığını söyledin mi?"

"Hayır. Asla buna uymazdı. Babasından nefret ediyor. Dan'in kendisinden yapmasını istediği bir şeyi yapmak istemeyecekti." Ürperdim. "Ve şu da vardı; bilirsin, bana benden gerçekten hoşlandığı için değil de, babası birlikte olmamızdan nefret ediyor diye kapıldığını düşündüm."

"Bunun doğru olmadığından eminim."

"Ben değilim." Gözyaşlarımı dökmemek için gözlerimi kırpıştırdım. "Ben sadece doğru şeyi yapmaya çalışıyordum."

"Ve kendini karışık bir durumun içine çektin." Ella iç çekti. "Belki de senin için doğru insan değildir, on üzerinden on olsa bile. Bununla başa çıkabileceğini sanmıyorum."

"Teşekkürler, Ella."

"Ne? Ben sadece seni daha iyi hissettirmeye çalışıyorum."

"Zor aşk derler buna."

"Sana bundan daha iyi olduğunu hatırlatmak derler buna. Will için ağlaman gerekmez. Başka birini bulacaksındır."

Gülümsemeye çalıştım. "Belki."

Kapıya yürüdü ama çıkmadan önce durdu. "Biliyor musun, şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla Port Sentinel'i gerçekten sevdim ama buranın senin için doğru yer olduğundan emin değilim."

"Neden öyle dedin?"

"Sen eskiden mutluydun."

Kapıyı yavaşça kapattı ve tavana bakarak yastığıma yaslandım. Durduramıyor göründüğüm gözyaşları, yüzümün iki yanından akıp saçlarımın arasında kayboldu. Gerçekten de bir insanın dökebileceği gözyaşının bir sınırı olmasını ümit ettim. Ve bu günlerden birinde bu sınıra gerçekten ulaşmayı...

6

Sabah Petra ve ben, Beth ve annesiyle birlikte; onların büyük, lüks Audi'lerinde Exeter'a gittik. Ella'yı tatil ödevini yaparken ya da yapmaya çalışırken bıraktım çünkü Hugo masanın diğer tarafında oturup çalışıyormuş gibi yapıyor ama aslında onu güldürüyordu. Tatilinin ilk gününde ödevini yapmak için ısrar etmek tam Ella'ya yaraşacak türde bir şeydi.

"Trende başladım. Uzun sürmeyecektir. Eğer bunu yapmazsam dönene kadar kafamda kalacaktır ve o zaman da hiçbir şeyin tadını çıkaramam."

"Eğer eminsen." dedim, şüpheyle. "Çok da eğlenceli gibi görünmüyor. Hem Exeter'da alışveriş de yapabilirdin."

"Londra'da istediğim zaman alışveriş yapabilirim."

Hugo esnedi. "Her neyse, alışveriş yapmak sıkıcıdır."

"Yorgun musun?" diye sordum.

"Biraz."

"Dün gece nasıldı? İçmeye gittiniz mi?"

"Kısa süreliğine." Hugo tekrar esnedi. "Eğlenceliydi ama çok uzun süre kalacak kadar da eğlenceli değildi."

"Ondan sonra başka bir yerlere gittiniz mi?"

"Will yeni okulundan tanıdığı birkaç kişiyle karşılaştı. Bir süre onlarla takıldık."

Başlıca olanı, Will'in tanıdığı insanlar arasında hiç kız olup olmaması olmak üzere aklıma neredeyse bir milyon soru üşüştü. Söylediği şeylerin hiçbiri beni rahatsız etmemiş gibi Hugo'ya zorla gülümsedim. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Şimdi bedelini ödüyorum. Bugün yorgunum."

"Erken yattığıma memnunum." dedi Ella erdemli bir şekilde. "Bir ara bunu denemelisin."

"Ve sen de Jess gibi toplumdan dışlanıp evde oturan sıkıcı biri olmak yerine, dışarı çıkmayı denemelisin."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Çekinme, tamam mı?"

"Ben sadece diyorum, bir parça münzevi olma eğilimi gösteriyorsun."

"Dedi son üç ay içinde yemekler için bile olsa kendi isteğiyle odasından çıkmayan çocuk."

"Sadece yeterince iyi bir nedene ihtiyacım vardı. Bunu atlıyorsunuz, ikiniz de."

"Pekâlâ, ben davetli değildim." dedim. "O yüzden istesem de gidemezdim."

Hugo uzun bir zaman gibi gelen bir süre boyunca bana dikkatle baktı, sonra bir şeyleri anlamış gibi başını salladı.

"Ne?" dedim, savunmaya geçerek.

"Bir şey yok." Hugo, Petra'nın bizi duyamayacağı bir mesafede olup olmadığını kontrol etmek için etrafına bakındı. "Baksana Jess, Petra'yla hastaneye gitsen olur mu? Beth'in onun desteğine ihtiyacı var ama bu onun için zor. Ona Freya'yı hatırlatıyor."

"Bunu düşünmemiştim." Petra, ablası öldüğünde on iki yaşındaydı, neler olup bittiğini tam olarak anlayacak kadar büyüktü. Onun sonsuza kadar geri dönmeyeceğini anlayacak kadar büyüktü.

"Freya'nın otopsisini Exeter'daki hastanede yaptılar." Tam olarak gerçeklere dayalı ama bir el bombası etkisiyle vuran açıklamalar yapmak Hugo'ya özgüydü. "Petra'nın bunu hatırlayıp hatırlamadığını ya da bunun onun için çok bir anlam ifade edip etmediğini bilmiyorum ama onun orada Dawsonlarla yalnız kalmasını istemiyorum. Bu üzüntü verici olabilir."

"Git sen." dedi Ella bana. "Burada gerçekten iyi olacağım ben."

Gittim.

Arabanın ön koltuğunda; çıkık elmacık kemiklerine, koyu renk saçlara ve Beth'le aynı tatlı gülümsemeye sahip Bayan Dawson'la oturdum. Bir model kadar inceydi ve Port Sentinel'e özgü günlük ve şık şeyler giyiyordu: Dize kadar çıkan çok pahalı çizmeler, bir tasarımcının elinden çıkmış daracık kot pantolon, karamel rengi kaşmir bir kazak ve pek çok mücevher. Bugün ve belki de her zaman dalgın, dikkati dağınık bir sürücüydü; yolcu tarafındaki kapıda gerçekten büyük bir göçük vardı ve ön park lambalarından biri kırılmıştı. Hissettiğim korku, Port Sentinel'den Exeter'a giden dolambaçlı yollarda gözlerimi fal taşı gibi açmama neden oldu. Buna neredeyse memnundum çünkü aksi takdirde uyanık kalmak zor olacaktı. Bayan Dawson bilmediğim insanlarla ilgili sıkıcı hikâyeler konusunda bitmek tükenmez bir kaynağa sahip görünüyordu; Fransa'da evleri olan ve oralı inşaatçılar tarafından soyulan arkadaşları ya da onları St. Lucia'ya davet eden insanlar veya "Kadının Beth'le aynı yaşta ve çok başarılı bir buz patencisi olan bir kıza var, Jess. Yani, gerçekten yetenekli. Bizi gölgede bırakıyor, değil mi tatlım?"

Güneş, kimyasal bir temizlik kokusu yayan içeriye süzülüp ortamı ısıtıyordu. Keskin, yapay koku başımın dönmesine ve hafiften kafayı bulmama neden oldu.

"Camı açsam sakıncası olur mu?"

"Ne?" Bayan Dawson sanki orada olduğumu unutmuş gibi baktı bana. "Ah. Evet, tabii ki. İçeri kokuyor. Kullanmayın desem de, ne zaman arabayı valeye versem bu zımbırtıyı kullanıyorlar."

Koku o kadar baskındı ki arabayı valeye o sabah vermiş olmalıydı. Kısa bir süreliğine onun önceliklerini merak ettim; yoğun bakımdaki üvey bir oğlun, arabayı yıkattırmaktan daha önemli olduğunu düşündüm ama ben ne bilirdim ki?

Arka koltukta Beth, Petra'yla konuşuyordu. Bayan Dawson sohbetlerine dâhil olduğunda ikisi ona doğru düzgün bakmadılar. Bayan Dawson'ı mutlu etme işi bana düştü ve kırk beş dakikalık yolculuğun neredeyse tamamını; *evet, hayır, gerçekten, ne kadar ilginç, dikkat edin* gibi şeyler söyleyerek geçirdim.

Birdenbire, "Üvey oğlumu tanıyor musun?" diye sorduğunda neredeyse Exeter'a varmıştık.

"Aynı okuldayız."

Yavaş giden bir Ford Fiesta'yı solladı. "Bu durum tam da ona yakışacak cinsten. Belaya neden olmak en iyi yaptığı şeydir."

Olanlar için onu suçlamak biraz sert göründü ama başımı evet anlamında salladım.

"Jim'in kalp sorunları var. Kocamın yani. Seb'in babası. Bu tür streslere hiç ihtiyacı yok." Ağzı düz bir çizgi gibiydi.

"Seb için çok endişeleniyor olmalı."

"Sebastian'ın hak ettiğinden daha fazla, kesinlikle."

Ne diyeceğimi bilemedim. Bayan Dawson dikiz aynasına baktı ve suratı yumuşadı. "İyi misin tatlım?"

"*Evet,* anne. İyiyim." Beth bölündüğü için sinirlenmişe benziyordu. *En azından annesinin Seb'den yakındığını duymadı*, diye düşündüm. Mutlu bir aile değillerdi.

Hastanede Beth koridorlar ve bekleme alanlarından oluşan bir labirentten yoğun bakıma giden yolda, önden gitti. Gerçekten de çok sessiz olan Petra'nın yakınında kaldım.

"İşte geldik." Beth kilitli bir kapının önünde zafer kazanmış bir ifadeyle durdu. "Kabul edilmek için zile basmanız gerek."

"Bekle beni, Beth." Annesi geride kalmıştı. Kocası için küçük bir valiz ve hastaneden aldığı birkaç dergiyi taşıyordu. "Kızlar, ikinizin girmesine izin verileceğini sanmıyorum. Sadece ailesi girebiliyor."

"İyiymiş." dedim. Petra o kadar soluktu ki bayılmak üzere olduğunu düşünüp endişelendim. "Ayağınıza dolanmak istemeyiz. Burada oturabiliriz." Kapının önünde bir sıra hâlinde duran uygun oturacak yerler vardı.

"*Ya.*" dedi Beth, hayal kırıklığına uğrayarak. "Onlar da gelemezler mi?"

"Gerçekten olmaz." Bayan Dawson interkom düğmesine bastı. "Çok uzun kalmamaya çalışırız."

Kapı onlar için açıldı ve ikisi gözden kayboldu. Petra biraz daha iyi görünerek gelip yanıma tünedi. "Seb'i görmek zorunda kalmak istemiyordum."

"Bu konuda endişelenme. Hayal kırıklığına uğramadım. Beth'in uğramayacağından eminim."

"Bu çok korkunç. Zavallı Seb. Zavallı anne babası."

"Bayan Dawson üzülmüş gibi görünmüyor."

"Beth'in ne dediğini duydun. Seb'le iyi anlaşamıyor. Seb, anne babasını ayırdığı için onu suçluyor."

"Öyle mi?"

Petra başını evet anlamında salladı. "Tamamen öyle. Beth bile bunu kabul ediyor. Ama görünüşe göre Seb'in annesi gerçekten zor beğenen biri ve Bay Dawson, Beth'in annesiyle çok daha mutlu."

Bana göre kim kolay beğeniyordu ki ama her şey göreceliydi.

"Sen Seb konusunda ne hissediyorsun?"

"Ben mi?" Petra önce şaşırmış, sonra düşünceli göründü. "Bilmem. Beth'in evine gitmeye başladığımda bir süre ondan hoşlandım. Her zaman orada olurdu ve bazen sırf beni utandırmak için flört edermiş gibi şeyler söylerdi. Sonra buna sinir olmaya başladım. Bir tepki almaya çok kararlıydı. Gerçekten güler yüzlü ve konuşkan olmasına rağmen niyeti kötüymüş gibi hissettiriyordu. Arkamdan gelip bana doğru eğilir, kulağıma bir şeyler fısıldardı ve bu sinir bozucuydu. Beth eğer etrafta kimse yoksa onun kendisini her zaman görmezden geldiğini söylerdi. Eğer anne ve babası yanlarındaysa, ne kadar iyi bir ağabey olduğunu göstermek için sürekli ilgileniyormuş. Yani, Hugo gibi bir ağabeyim olmasını tercih ederim. Asla bir çaba göstermez ama derinlerde bir yerlerde seni önemsediğini bilirsin."

"Kesinlikle öyle." Kolumu Petra'nın omzuna attım ve bana yaslanmasına izin verdim. Port Sentinel'e taşınmayla ilgili en iyi şeylerden biri de Petra'nın ablası rolünü üstlenmekti. Her durumda ne yapılması ve ne giyilmesi, hatta likit göz kalemini nasıl sürmek gerektiğini bilmem gerekiyordu, ki göz kalemini

nasıl sürmem gerektiğini biliyordum –gerçi içten içe hayatın likit göz kalemi sürmek için çok kısa olduğunu düşünüyordum–. Bana bağımlı olmasından gerçekten hoşlanıyordum. Kendi kendime –ve hâlâ ilgileniyorsa Freya'ya– onu asla hayal kırıklığına uğratmayacağıma dair söz verdim. Ve eğer gerçekten yapmamı istediği şey buysa, Seb Dawson'a neler olduğunu öğrenmek için verdiğim sözü tutmak da buna dâhildi.

Kendim hakkında iyi hissetsem de bu kısa sürdü. Yoğun bakımın kapıları açıldı ve Beth arkasında kareli kırışık bir gömlek giymiş uzun boylu, tıknaz bir adamın önünde dışarı çıktı. Adamın gözaltı torbaları vardı ve saçları dağınıktı. Yine de Port Sentinel'e özgü o varlık pırıltısını taşıyordu: Sol elinin serçe parmağında taşlı bir mühür yüzüğü ve Hugo'nun arabasındaki kadar metale sahip bir kol saati.

"İşte buradalar."

"Kızlar." Önce benimle, sonra Petra'yla tokalaştı. "Gelmeniz iyi oldu."

"Sebastian için çok üzgünüm, Bay Dawson. Nasıl oldu?" diye sordum.

"Aynı." Gözlerini ovuşturdu. "Önümüzdeki birkaç saat ve gün boyunca neler olacağını görmek için beklemek zorunda olduklarını söylüyorlar. Beyni konusunda bir şey diyemiyorlar henüz. Etkilenip etkilenmeyeceğini yani."

Petra'nın soğuk ve küçük eli benimkiyle buluştu.

"Burada çok iyi bakıldığına eminim." dedim, anne babalarla konuşurken kullandığım ses tonuyla.

"En iyisi. Kesinlikle en iyisi." Bay Dawson'ın gözleri doldu. "Gelmene çok sevindim." dedi tekrar. "Beth bana Seb'in senin için ne kadar anlam ifade ettiğini söyledi, Jess."

"Öyle mi?" Gülümsemeye başladım. "Elbette. Ama pek çok insan için çok anlam ifade ediyor."

"Evet ama onu görmene izin verilmesi gerektiğini düşünüyorum. Sadece ailenin girmesine izin olduğunu söylediler ama Seb'e sorabilseydik, senin de aileden sayılacağını düşünürdü."

Anlamadım, NE?

Beth babasının arkasından bana delirmiş gibi bir surat ifadesiyle bakıyordu.

"Ah, yani kesinlikle." dedim, anlamasam da. "Onu görmek için büyük bir yaygara çıkarmak istemedim. Onun için en iyisi neyse o olsun, değil mi?"

"Yani, bence kız arkadaşını görmek iyi bir şey sayılır. Yanıt vermese bile ne kadar anlayabildiğini bilmiyoruz. Eğer onunla konuşabilirsen, bu iyileşmesine gerçekten yardımcı olabilir." Bay Dawson başını salladı. "Çok özür dilerim, Jess. Sebastian'ın şu sıralar bir kız arkadaşı olduğu konusunda hiçbir fikrimiz yoktu, yoksa dün senin burada olduğundan emin olurduk. Senin için korkunç olmalı."

"Ah, hayır. Gerçekten hayır. Yani bekleneceği gibi üzüldüm ama anlıyorum."

Kız arkadaş.

Beth'i ÖLDÜRECEKTİM.

"Seni bilmiyorduk." dedi Bay Dawson tekrar.

"Yani oldukça yeni bir şey. Beni kız arkadaşı olarak tanımlayacağından bile emin değilim, resmî olarak."

"Kesinlikle öyle tanımlardı." diyerek araya girdi Beth.

"Ben o kadar emin değilim." dedim, ona dik dik bakarak.

O ise beni görmezden geldi. "O her zaman Jess hakkında konuşup durur, bıktıracak kadar."

"Bize değil." Bay Dawson bana gülümsedi. "Bunun seni üzmesine izin verme yine de, Jess. Özel hayatında olup bitenleri bize anlatmak her zaman en iyi olduğu konu olmamıştır. Yani, sanırım bu ergen bir delikanlı için sıra dışı bir şey değil. Keşke bana daha fazla güvenseydi ama..." Alt dudağı titremeye başlarken cümlesini yarım bıraktı.

Ah, lütfen ağlama. Hemen atıldım. "Sizce onu görebilmemin bir yolu var mıdır?"

"Benimle gel." Bay Dawson kolunu omzuma atıp beni çift kanatlı kapıdan geçirdi. Beth amacını yerine getirmiş birinin havasıyla Petra'nın yanına oturdu. Bay Dawson interkomla konuşurken, Beth'e öfkeyle baktım. O ise bana gülümsedi.

"Nasıl yaparsın bunu?" dedim sadece dudaklarımı oynatarak, babasının arkasından çift kanatlı kapıdan geçerken. Beth omuzlarını silkip el salladı ve kapı arkamdan kilitlendi.

"İşte burada." Bay Dawson'ın kolu hâlâ omzumdaydı. "Şimdi, onu görünce telaşlanma. Normal hâliyle kıyaslandığında oldukça kötü durumda ama pek çoğu da eziklerden kaynaklanıyor, yani birkaç gün içinde daha çok kendisi gibi görünecektir."

"Peki." dedim cılız bir sesle. "Anladım."

"O kadar üzgünüz ki... Birinin ona çarpması ve iyi olup olmadığına bile bakmadan kaçıp gitmesi fikri..." Bay Dawson başını iki yana salladı. "Bir insan nasıl bu kadar duyarsız olur anlamıyorum."

Bir hemşire kenara çekilince yatağı ve Seb'i gördüm. Başında, bileklerinde olduğu gibi bandaj vardı. Eziklerden dolayı suratı şiştiği için o olduğunu bilmesem tanıyamazdım. Teni kızarık ve parlaktı, gözleri neredeyse görünmüyordu. Çenesinden dudaklarının kenarına kadar çıkan koyu renkli dikişler vardı. Şaşkın-

lıktan ağzım açık kalmış numarası yapmak zorunda kalmadım çünkü korkunç görünüyordu. Sanki yarı ölüden daha fazlası gibi görünüyordu. Tenine yapıştırılmış alıcılar, yatağın baş tarafında bipleyip uğuldayan çeşitli makinelere veri sağladığından üstüne bir şey giydirmemişlerdi. Göğsünden aşağı doğru inen ve birbirine paralel üç tane uzun sıyrık vardı, kolları sanki çalıların içinde yuvarlanmış gibi görünüyordu.

Bayan Dawson yatağın yakınında oturuyordu. Dişçide randevu saatinin gelmesini bekleyen birinin duygularıyla, elindeki moda dergisi okuyordu. Başını kaldırıp baktı. "Jess, ne fenasın, Seb hakkında hiçbir şey söylemedin. Tüm o yol boyunca aklıma gelen her konuda sohbet ettik ama ikinizin nasıl bir araya geldiği hakkında konuşuyor olabilirdik."

Bu düşüncenin mutlak dehşeti bayılacak gibi hissetmeme yol açtı. "Ah, lütfen Bayan Dawson, bu öyle büyük bir hikâye değil. Birbirimizi sadece okulda görüyorduk ve sonra, biliyorsunuz..." Bırakalım da benim tam bir konuşma özürlü olduğumu düşünsünler. Böyle davranmaya hazırdım. Seb orada bilinci kapalı bir şekilde uzanırken, anne ve babasına yalan söylediğim için giderek daha kötü hissetmeye başladım. Onu hiç yaşanmamış romantik bir olayın içine çekmeyecektim.

"Korkma tatlım. Elini tut." Bay Dawson beni ileri itti ve Seb'in en yakınındaki koltuğa çöktüm.

"Ben emin değilim. Yani, bilmiyorum."

"Konuş onunla. Burada olduğunu söyle ona." Bay Dawson oğlunda yaşam belirtileri arayarak yatağın ayakucuna doğru eğildi.

"Üzgünüm." dedim çaresizce. "Sadece ne söyleyeceğimi düşünemiyorum."

"İkinizi baş başa bıraksak iyi olur." dedi Bayan Dawson. "Seb'in babasının kulak misafiri olmasını istemezsin, değil mi?"

Ah, kusacağım. "Bu aptalca, biliyorum."

"Normal." Ama Bay Dawson hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Seb hâlâ mezar taşındaki bir büst kadar hareketsizdi. "Sebastian için istediğimiz şey normal olması."

"Haydi." Bayan Dawson ayağa kalktı. "Onları baş başa bırakalım. Ben bir kahve almak istiyorum ve sen de tıraş olsan iyi olur."

Bayan Dawson kocasını acele ettirirken, beni o güne dek yaşamış en kötü insan gibi hissettirerek geride bıraktı. Dawson ailesinden faydalanmak benim fikrim değildi ama ben de Beth kadar suçlu hissediyordum.

Yine de oradaydım. Ve yanımda kimse yoktu. Hemşirelerin yeri yakındaydı, bu yüzden tam anlamıyla tek başıma değildim ama telefon burada mı diye etrafa bakabilirdim. Köşede ufak bir dolap vardı ama içi boştu. Belki de Bayan Dawson telefonu çoktan Seb'in diğer eşyalarıyla birlikte eve götürmüştü. Eve götürülecek çok fazla şeyi yoktu; kıyafetleri yoktu diye hatırladım.

Bay Dawson'ın ceketi oturduğum koltuğun sırtına asılmıştı. Ceplerini çabucak yoklayınca; şişkin bir cüzdan, bazı anahtarlar ve –zafer duygusuyla ufak da olsa sevinmeme izin verdim– bir telefon buldum. Telefonu çıkardım ve ekranı kontrol ettim.

Seb'in telefonu değildi. Üvey annesinin fotoğrafını duvar kâğıdı olarak kullanma alışkanlığı yoksa tabii. İlişkilerini bildiğim için bu olası görünmüyordu. Telefonu aldığım yere koydum ve Seb'in göğsünün alçalıp yükselmesini seyrederken yıkılmış hâlde oturdum. O üç sıyrık giderek daha fazla bir şekilde, uzun tırnakların neden olduğu oyuklar gibi göründü. Göğsünde bir ezik vardı, sanki biri ona yumruk atmış gibi yuvarlak şekildeydi.

"Sana ne oldu böyle?" dedim yumuşak bir sesle. "Nerelere gittin? Neden hiç kimse gerçek hikâyenin bir yalan olduğunu kabullenmek istemiyor?"

Cevap yoktu. Gerçekten bir cevap almayı beklememiştim.

Dawson çifti sonunda geri döndü. Elimi tam da Bay Dawson'ın göreceği sırada Seb'in elinin üstüne koydum ve adam bana gözlerinin içi gülerek baktı.

"Oğlumun ilham verdiği aşkı görmek bana çok iyi geliyor."

Rahatsız oldum. "Şey. O çok özel biri."

"Öyle. Gerçekten öyle." Bay Dawson oğluna baktı. "Tekrar gelmeni istiyorum, Jess. Gel ve Seb'in annesi buradayken bizi tekrar ziyaret et. Annesi bu gece geliyor."

"Her zamanki acillik anlayışıyla." dedi Bayan Dawson.

"Séverine'in Fransa'da işlerini ayarlaması zamanını aldı. Öylece çıkıp gelemedi. Bir sürü evcil hayvanı var."

Bayan Dawson parmağını yaladı ve bir şak sesiyle derginin sonraki sayfasını açtı.

"Gitmeliyim." dedim, ayağa kalkarak. "Petra epeydir bekliyor."

"Sizi bırakırım." Bayan Dawson da ayağa kalktı.

"Trene binebiliriz."

"Sorun olmaz." *O da gitmeyi neredeyse benim kadar istiyor*, diye düşündüm.

"Sen de gidebilirsin." Bay Dawson kollarını karısına doladı. "Tek başıma kalırım, sıkıntı değil."

"Keşke sen de benimle eve gelsen. Doğru düzgün dinlenirdin." İlk kez Bayan Dawson gerçekten üzgün görünüyordu. Üvey oğlu için çok fazla endişelenmiyor olabilirdi ama kocasını çok sevdiği ve onun için endişelendiği açıktı.

"Onu burada tek başına bırakamam. Séverine buraya geldiğinde bir mola veririm. Bir otele gidebilirim."

"Onunla aynı otele değil." dedi Bayan Dawson, gergin bir ses tonuyla.

"Her neyse." Sesi bitkin çıkıyordu. Gömleğinin cebine elini attı ve bir telefon çıkardı, sonra kaşlarını çattı. "Bu benim değil. Seb'inkini aldığımı unutup duruyorum."

Bir yerlere kaldıracaktı ama Bayan Dawson elini uzattı. "Onu bana ver. Eve götüreyim."

"Uyandığında isteyecektir."

Bayan Dawson yatakta yatan hareketsiz bedene baktı. Cevap verdiğinde sesi nazikti. "Bu yüzden onun için telefonuna göz kulak olmalıyız. Kaybolabilir ya da çalınabilir. Bırak da eve götürüp göz kulak olayım."

"Peki." Bay Dawson telefonu verdi ve onun Bayan Dawson'ın çantasına girip gözden kaybolmasını ve erişemeyeceğim bir yere gitmesini seyrettim. Beth ona ulaşmayı denemek zorunda kalacaktı. En azından bunu yapabilirdi. *Kız arkadaş*, gerçekten yani...

Bay Dawson ceplerini yokluyordu. "Kendiminkini ne yaptım bilmiyorum."

"Ceketiniz." dedim düşünmeden. Sonra çabucak ekledim, "Yani, ceketinizi deneyin. Ben kendiminkini genelde oraya koyarım."

"İyi fikir." Gelip ceketini aldı ve telefonunu bulana kadar aradı.

"Geldiğin için teşekkürler, Jess."

"Hiç sorun değil." Seb'e görevlerini bilen bir kız arkadaş rolünde son kez baktım. Orada yatarken çok savunmasız görünüyordu. Çok zarar görmüş. Bu işe dâhil olma konusunda fikirlerim çelişiyordu, en hafif deyimiyle tekrar dedektif rolüne

bürünmek için gönülsüzdüm. Ama onun orada komada yatması ve hiç kimsenin ona zarar veren kişiyi bulmaya bile çalışmaması yanlışın da ötesindeydi.

Dawson çiftini birbirlerine veda etsinler diye baş başa bırakıp çıktım. Üzülme taklidi yapmak zorunda değildim. Bay Dawson'ın perişanlığı beni son derece üzmüştü. *Bu da Dan Henderson'dan hoşlanmamak için başka bir neden,* diye düşündüm. Dawson ailesi adaleti hak ediyordu.

Çift kanatlı kapının diğer tarafında Petra ve Beth kıkırdıyorlardı. Bu bir sürü kahkahanın yer aldığı türden bir gülmeydi. Bunu gördüğüme memnundum ama yine de Beth'e kaşlarımı çatarak baktım.

"Başın fena hâlde dertte."

"Teşekkür etmene gerek yok."

"Beth." dedim, sesimde bir uyarı tonuyla, "Anne babana anlattığın hikâye her neyse, bunu daha fazla detaylandırmayı aklından bile geçirme. Seb uyandığında kız arkadaşını duyunca çok şaşıracak. Bunu basit ve belli belirsiz tutalım ki yaptığın şeyi anlamayacak kadar kafası karışık olsun."

"Aslında, gerçekten de onun için çok hoş bir kız arkadaş olurdun. Her zaman onun iyi bir kız arkadaşı olsun istemişimdir." dedi özlemle. "Birlikte alışverişe gidebilirdik."

Öfkemi devam ettirmeye çalışsam da başaramadım. "Ah Beth, sen nasıl bir şeysin böyle?"

Gözlük camlarının arkasında tüm masumiyetiyle gözlerini kırpıştırdı. "Bir düşün sen."

Bayan Dawson yoğun bakım ünitesinden çıkıp sohbete bir son vermeden önce, başımı hayır anlamında sallayacak vakti zorla buldum. Kadın irkildi. "Hadi kızlar. Çıkalım buradan."

Eve dönerken daha az kötü olan durumu seçtim; Seb ve sahte ilişkimiz hakkında konuşmak zorunda kalmamak için gözlerimi kapalı tutup uyuyor numarası yaptım. Yol boyunca neredeyse geçireceğimiz sayısız kazayı da bu sayede görmemiş oldum. Bayan Dawson'ın çaktırmadan küfrettiğini duyabiliyordum yine de ve bu hem eğlendirici hem de eğitici bir şeydi.

Petra'nın arkasından Sandhayes'e girdim, ikimiz de Bayan Dawson'ın arabasında iki kez yolculuk yapıp sağ çıktığımız için rahatlamış olmaktan dolayı zayıf düşmüştük.

"Nasıl gitti?" Hugo ve hemen arkasında Ella'yla merdivenden iniyordu. Ella kızarıyordu. Hugo her zamanki gibi görünüyordu. Bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalıştım ama bir şey bulamadım.

"İyiydi."

"İstediğinizi aldınız mı?" diye sordu Ella.

"Sayılır. Seb'in telefonunu alamadım ama yeni bir erkek arkadaşım oldu."

Petra arkamda gülerken ikisi afallamış görünüyordu. Ben de sırıttım. Hugo'yu tam anlamıyla şaşkına dönmüş görmek o kadar sıra dışı bir şeydi ki neredeyse buna değdiğini hissettim.

7

"Demek burada çalışıyorsun?"

"Arada sırada."

Ella loş mekânı görmeye çalışarak ellerini gözlerine siper edip vitrinden içeri baktı. "İlginç görünüyor."

"Dünyadaki en kötü hayır kurumu dükkânı gibi görünüyor. Ve gerçekten de öyle olabilir."

"Ah, hadi ama. Vitrindeki eşyalar harika görünüyor."

"Kirli camdan görebildiğin kadarıyla." dedim, parmağımla bir lekeyi ovalarken. "Noel'den önce turistler için son yoğun hafta, bu yüzden tabii ki dükkân kapalı. Sylvia Akdeniz turuna çıkmaya karar verdi ve bana da dükkânı tek başıma açma konusunda güvenemiyor."

"Gerçekten de yorulmuş gibi konuşuyorsun. En azından çalışmak zorunda değilsin."

"Evet ama burayı seviyorum. Yani yapacak bir şeylerim oluyor."

Rüzgâr şiddetlenirken Ella ürperdi. "Yeterince eğlendirici değilsem özür dilerim."

"Onu demek istemedim." diye itiraz ettim. "Tam olarak sıkı bir çalışma değil. Sadece günde birkaç saat ve okul varken sadece hafta sonları. Burada beynimi meşgul edecek bir şeyler veriyor bana. Dükkânı daha iyi hâle getirmeyi seviyorum. Bundan gurur duyuyorum."

"Duymalısın da zaten." Bir kez daha baktı. "Şu çanta ne kadar?"

"Hangisi?" Görmek için eğildim. "Ah, o Mulberry ama geçen sezon. Sanırım yirmiydi."

"Sterlin mi?" Sesi ciyaklar gibi çıktı.

"Evet. Çok mu fazla?"

Cüzdanını çıkarmak için elini cebine attı. "Düşündüğüm kadar değil. İşte. Al bunu. Dükkânı ilk açtığında çanta benim."

"Kimsenin almadığından emin olurum."

"Burada olduğuma ve dükkânın açık olmadığına inanamıyorum." Ella almaya değer bir şey görebilir mi diye bakmak için çaresiz bir şekilde boynunu uzatarak, suratını cama tam anlamıyla yapıştırmıştı. "İnternet üstünden çalışan bir dükkânınız olmalı. Gerçi bu ciddi anlamda tehlikeli olurdu. Şu ayakkabılara bak. Sepete ekle lütfen." Önündeki camın buğulanmasına neden olacak kadar uzun bir süre iç çekti.

"Sana uyup uymayacağını bile bilmiyorsun ve camdan uzaklaşabilir misin, lütfen? Fırsatını bulduğumda burayı yıkayacağım ama o zamana kadar insanların camdan içeriyi görebilmelerini isterim ve suratın camı yağlandırıyor."

"Bunu nasıl söylersin." Gerçi geri adım attı. "Tanrım. Burasıyla gurur duyduğun konusunda şaka yapmıyordun."

Dükkânın eşiğinde buranın her zamankinden daha da harabe görünmesine neden olan çerçöp vardı. Kâğıt parçalarını ve şeker ambalajlarını topladım. Yakınlarda bir çöp kutusu yoktu,

bu yüzden bunları parkamın cebine sokuşturdum. "Bu benim en sevdiğim hobim."

"Bunun cinayetleri soruşturmak olduğunu sanıyordum." Ella Fore Sokağı'nda yürümeye devam ederken bana ayak uydurdu. Yavaş ilerliyorduk çünkü neredeyse her dükkânda duruyorduk. Ella, Port Sentinel'in perakende fırsatlarını detaylara son derece dikkat göstererek inceliyordu.

"O sadece başıma gelip duran bir şey. Ya da benim yakınıma, aslında. Soruşturayım diye cinayet aradığım yok."

Ella sokağın diğer tarafına işaret etti. "Orası galeri mi?"

"Evet." Karşı tarafa geçip temiz cam kapıdan içeri baktım. "Nick ortalarda görünmüyor ama annemi görebiliyorum. Yine de girmek ister misin?"

"Evet, çok."

Annem galerinin köşesindeki büyük bir masada oturmuş, elini çenesinin altına koymuş bir şeyler karalıyordu. Ben kapıyı açıp zil çalınca suratı aydınlanarak başını kaldırıp baktı.

"İnsanlar! Tanıdığım ve sevdiğim insanlar. Girin, girin."

"Çok uzun kalmayacağız." dedim.

"Olsun. Muhtemelen akıllıca olur bu." Arkasına yaslandı ve galerinin arka tarafına bakındı. "Nick bazı müşterilerle orada."

"Bu senin işin değil mi?"

"Sözde öyle."

"Şey, neden senin bunu yapmana izin vermiyor?"

Annem birden dehşete düşmüş gibi göründü. "Ah, sorun değil. O bu işte benden daha iyi."

"Sana bir şans vermezse nasıl yapacağını öğrenmeni nasıl bekleyebilir ki?"

"Jess, kes şunu." Bana bakıp gözlerini kıstı. "Farklı olan ne? Makyaj mı?"

"Hazır Ella buradayken biraz çaba göstereyim diye düşündüm." dedim kızararak. "Sadece biraz maskara."

"En son ne zaman maskara sürdüğünü hatırlayamıyorum." Annem sırıttı. "İyi görünüyorsun. Kendin gibi görünüyorsun."

Bunun anlamı son zamanlarda, zamanın büyük kısmında kendim gibi görünmediğimdi. Durumu çaktım.

Ella galeride geziniyor, oldukça canlı gibi duran bir gemi enkazı tablosuna göz atıyordu. "Burayla şiddetin olayı ne?"

"Herkes iyi bir gemi enkazını sever. Aslında bir gemi enkazından daha iyi olan tek şey..." diğer duvarda bununla aynı olan tabloyu görmesi için onu döndürdüm, "*İki* gemi enkazıdır."

"Bunları nereye asarsın ki hem? Hep su. Banyoya mı?" Ella ürperdi. "İlgimi çekmedi. Orada ne var?"

"Ahır." dedi annem. "Ve patron."

"Sessiz oluruz, söz veriyorum."

Dört basamaklı bir rakamdan oluşan fiyat etiketine sahip bronz bir geyik heykelinin yanından geçip bir antreyi aştıktan sonra, galerinin arka tarafına gittik.

"Vay canına." Ella yarısı camdan ibaret ve tam anlamıyla gösterişli çatıya bakmak için başını arkaya attı. Güneş ışıkları bir geminin direkleri gibi tavan boyunca kavisler çiziyordu. Aşağıdaki duvarlar ise tabloları ve fotoğrafları mükemmele götüren bir güvercin grisi rengindeydi. Bir köşede cam basamaklar Nick'in odasının olduğu bir galeriye çıkıyordu. Son derece modern tasarımla ahırın eski, yamru yumru duvarlarının birlikteliğini seviyordum.

"Vay canına." diye fısıldadı Ella tekrar. Bu kez uzun boylu, esmer ve geniş omuzlu Nick'e bakıyordu ve Nick ise mekândaki her şeyi satın alıyor gibi görünen bir çiftin kendilerinden geçerek gösterdikleri ilgiye maruz kalıyordu. "Çarpıcı."

Sesi alçak ve saygılıydı ama Nick bize dönüp ters ters baktı.

"Hadi gidelim." dedim, Ella'yı çekerek.

"Bekle. Annenin fotoğraflarını görmek istiyorum."

Galerinin sonunda asılı duran siyah beyaz baskılardan oluşan bir koleksiyona işaret ettim; çoğunlukla manzaralardan oluşuyordu ama ayrıca Aristo'nun dayanılmaz derecede sevimli görünmesine neden olan bir yakından çekimi de vardı. "Şunlar."

"Daha yakından bakabilir miyim?"

"Başka zaman." dedim, Nick'i daha fazla sinirlendirmekten çekinerek. Bu kez Ella boyun eğdi ve ikimiz ön galeriye geri döndük.

"Ne yapıyor?" diye sordu annem.

"Satıyor. Bir sürü." dedim. Fine Feathers'ta çalışmak müşterileri iyi değerlendirmemi sağlar olmuştu. Bu insanlar kolay paraydı.

Nick çiftle yarım saat daha geçirdi ve sonunda yirmi bin sterline yakın para harcamışlardı. Nick onları arabalarına kadar geçirdi ve annem kederli bir ifadeyle onun gitmesini seyretti.

"Onun yerinde benim olmam gerekirdi."

"Onun yerinde sen *olabilirdin.*" dedim, "Eğer adım atsaydın."

"Yirmi bin. Buna inanamıyorum."

"Ben de." Ella, Nick'e uzun ve takdir eder bir bakış attı. "Tam bir afet. O koyu gözler. Bu komik çünkü ben her zaman mavi gözleri severdim ama onunkiler simsiyah."

"Biliyorum." dedi annem, makbuzun bir kopyasını zımbalayıp bir dosyaya kaldırırken. "Bu da ne düşündüğünü anlamayı zorlaştırıyor."

Nick geri geldi ve kapıyı dikkatle kapattı. Onun memnun görüneceğini bekliyordum ama suratındaki ifade anlaşılmazdı.

"Fena bir sabah değildi."

"Bununla annemin ilgilenmesi gerekirdi." dedim hiç düşünmeden, annemin soluğu kesilip şaşkına dönmüş hâlini görmezden gelerek. "Eğer yapmasına izin vermezseniz, ona bir iş vermenin anlamı yok."

"Davetiye mi bekliyordun, Molly?"

Annem başını öne eğip önündeki kâğıtları yeniden düzenledi. Ağlamamaya çalıştığını anlayabiliyordum. Çok kötü hissettim. Keşke söylediklerimi, yaptıklarımı geri alabilseydim, hemen oracıkta. Korkunç sessizliği doldurmak için "Satışı yapmak için can atıyormuş gibi görünmeyi istemedi." dedim.

Nick anneme baktı, sonra bana döndü. "Ne zaman o küçük, köhne dükkânda zamanını boşa harcamayı bırakıp burada çalışacaksın?"

"Fine Feathers'ı seviyorum. Zaten annem de harika iş çıkarıyor."

"Jess!" Annemin sesi yorgun çıkıyordu. "Tamam."

"Değil ama sen iyisin."

"Kesinlikle öyle." dedi Ella, Nick'e büyülenmiş gibi bakarken. Adam katalogdan fırlamış gibi görünüyordu. Özel olarak belirtecek olursak, kırk yaşında ama iyi görünen aşırı seksi erkekler kataloğundan.

Nick cevap vermeden ofisine doğru yürüdü. Arkasına bakmadan, "Molly, yarım saat içinde yanıma gel." dedi.

Annemin suratı kireç gibiydi. Nick'in arkasından koşacak oldum ama annem tıslayarak durmamı, olduğum yerde kalmamı söyledi. "Bunu idare edebilirim."

"Neyi idare edebilirsin?"

"Sanırım kovulacağım. Bu işte iyi değilim, Jess. Ve o da bunu biliyor." Annem önündeki masayı düzenlemeye, sayfaları birbirine karıştırmaya başladı. "Senin yapabileceğin hiçbir şey yok. Başka bir iş bulmak zorunda kalacağım sadece."

"Ama Jack başka iş olmadığını söylemedi mi?" diye sordu Ella.

"Söyledi ve haklıydı da." Dudağımı ısırdım.

"Nick beni çalıştırmak zorunda değil, Jess. Eğer bir iş bulamazsam, Tilly muhtemelen okul yılının sonuna kadar kalmamıza izin verecektir. Sonra Londra'ya geri dönmek zorunda kalacağız."

"Ki bunun da belli avantajları olacaktır." dedi Ella. "Okula geri gelebilirsin. Bıraktığın yerden devam edersin."

Bir nedenden dolayı bu, kulağa aşırı derecede cazip gelmiyordu. Kalp kırıklıkları dışında yeni hayatımı seviyordum.

Yazık ki bunu çok geç olana kadar fark etmemiştim.

Port Sentinel turunun geri kalanı gerçek anlamda tamamlanmadı. Ella ve ben galeride olanlardan sonra durgun hissediyorduk, bu yüzden denize nazır bir kahve dükkânı olan Mario's'a gittik. Burası 1950'lerde dekore edilip bir daha asla yenilenmemiş mükemmel bir zaman kapsülüydü. Oturduğumuz kısımdaki kırmızı suni deri koltuklar yırtılmış, deliklerden sarı sünger çıkıyordu ve tepemizde asılı duran yuvarlak beyaz ışığın kenarları kırıktı ama bir karakteri vardı. Oraya gireli beş dakika olmamıştı ki Hugo arkasında Petra'yla içeri girdi.

"Bu ne sürpriz. Katılmamızın bir sakıncası var mı?"

"Tabii ki yok." Ella yer açmak için yana kaydı ve Hugo onun yanına sığıştı.

Petra ceketinin içinde kamburunu çıkararak yanıma oturdu. "Hugo'nun neden sürpriz dediğini bilmiyorum. Az önce teyzeme nereye gittiğinizi sordu ve o da bizi buraya gönderdi."

"Kapa çeneni Petra." dedi Hugo sakince.

"Havalı olmaya çalışıyor." diye fısıldadım Petra'ya, Ella ve Hugo'nun da duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Ella kızardı ve Hugo bir kâğıdı yakıp kavuracak gibi bir bakış attı.

"Hemen bir garson çağırmazsak kafeinsizlikten öleceğim." dedi.

"Biz çoktan sipariş verdik." dedi Ella.

Petra'nın burnu akıyordu ve durmadan burnunu çekip duruyordu.

"Ne var?" diye sordum sessizce.

"Ben de sana bunu soracaktım tam."

"Annemin işyerinde sıkıntısı var. Nick'in onu kovacağını düşünüyor." Bunu söylemek bile midemin bulanmasına neden oldu. "Sıra sende."

"Seb'i düşünmeden duramıyorum. Yani, ya ölürse?"

Garson kız masanın üzerine eğilmiş, Ella'nın sıcak çikolatasını önüne koyuyordu. Petra konuşurken eli titreyince fincan ters döndü. Kahverengi, buharı tüten bir sıvı dalgası masaya yayıldı. Peçetelikten bir avuç dolusu kâğıt peçete çekip çikolata aşağı dökülmeden önce silmeye çalıştım. Garson kız önlüğünün bel kısmından bir bez çıkarmıştı ve sıcak çikolatanın döküldüğü diğer tarafı siliyordu. Sanki gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu.

"Özür dilerim. Özür dilerim."

"Kimseye bir şey olmadı." dedi Ella nazikçe. "En azından beni ıskaladın."

"Hemen başka bir tane getireyim." Ellerinin titrediğini fark ettim.

"Ve benim için de bir kahve Lily. Sade." Hugo kurtarma operasyonlarında aktif bir rol almıyordu, tipik Hugo işte. Kollarını katlayıp arkasına yaslanmış, bu yapış yapış dağınıklıktan uzak duruyordu.

"Başka bir şey?"

"Ve bana da bir kola." dedi Petra. "Ama acelesi yok."

Lily dudaklarını ısırarak başını salladı. Mario's'ta kadın garsonlar küçük beyaz kepler takıyorlardı. Bu tam anlamıyla eski moda bir görüntüydü ve her ne kadar burnundaki hızmayla gerçekten uyuşmasa da Lily'ye yakışıyordu. Sıcak çikolatayla yaşanan yaygara dikkatimi dağıtmıştı ama artık doğru düzgün bakınca onu okuldan tanıdığımı fark ettim. Masayı silmeyi bitirdi ve aceleyle tezgâhın arkasına gitti.

"Lily Mancini. Mario'nun kızı mı?"

"Torunu." diyerek düzeltti Hugo. "Hafta sonları ve tatillerde burada çalışıyor."

"Hiçbir şey bir aile işi kadar meşgul edemez insanı. Yine de üstümüze içecek dökse de onu affedeceklerinden eminim."

Onun devasa kahve makinesiyle cebelleşmesini seyrettim. Okulda sürekli koyu renk göz kalemi çekiyordu ve karanlık tavırlar içindeydi. İşyerinde ise tertemizdi ve asiliğine işaret eden tek şey hızması ve küpeleriydi.

Sol kulağında üç, sağ kulağında beş tane küpe vardı ve büyük kısmı da üst kısımdaki kıkırdaktaydı. Ben oraya sadece bir tane

taktırabilmiştim ve çok acımıştı. Onun kararlılığına hayran kaldım. Ağır makyaj olmayınca küçük, kalkık sevimli burnu ve güzel dudaklarıyla ne kadar hoş olduğunu görebiliyordum. Klasik İtalyan renklerine sahipti; koyu renk saçlar, kahverengi gözler ve kolaylıkla bronzlaşan bir ten. Onu her zaman asık suratlı görmüştüm ama şu anda aksi olmaktan çok endişeli görünüyordu.

"Benim içeceğim olması her zaman başıma gelen bir şey." dedi Ella üzgün bir şekilde. "Belayı çekiyorum."

"Kimse ölmedi." Hugo son derece sıradan bir şekilde kolunu onun omzuna attı ve rahatlatmak için kısa süreliğine sıktı. Masanın altından Petra'nın ayağı benim ayak bileğime değdi ve tepki vermemeye çalışırken yanağımın içini ısırdım.

Sonunda içecekleri getiren diğer garsonlardan biriydi. Etrafa bakındım ve Lily'nin mutfak kapısında, yakından bakınca annesi olması gereken müdürle konuşarak dikildiğini gördüm. Lily'nin bir eli başındaydı ve üzgün görünüyordu. Annesi başını salladı ve Lily başındaki kepi çıkarırken kadın oradan uzaklaştı. Kötü bir baş ağrısıyla işten erken ayrılıyordu. Onun adına kötü hissettim ve sadece bir kaza olsa da, sıcak çikolata konusunda olay yaratmadığımıza sevindim.

"Ee, bir şey buldunuz mu?" Petra'nın gözleri sanki bir tür sihir gerçekleştirmemi bekliyormuş gibi bana odaklanmıştı.

"Bu sabahtan beri mi? Pek fırsatım olmadı. Ella'yla meşguldüm." Masanın diğer tarafına baktım ama Ella ve Hugo derin bir sohbete girmişlerdi, bize dikkat etmiyorlardı. "Seb'in telefonuyla işe başlayacağıma güveniyordum. Beth telefonu alabilmiş mi?"

Petra başını hayır anlamında salladı.

Sonraki hamlemi düşündüm. Buna pencere yanındaki bir masada oturan müşteriler de dâhildi ve bir fiyasko olması nere-

deyse kesindi. Koltuğun üzerinde dikilmek için kendimi yukarı çekip oturduğumuz yerden, az çok Petra'nın üstünden geçerek çıktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Riske girmezsen hiçbir şey kazanamazsın."

Mario's okuldan çocuklarla doluydu. İçeride yürürken –göz ucuyla ya da açık bir ilgiyle, doğrudan– beni seyrettiklerinin farkındaydım. Port Sentinel öyle bir yerdi. Herkes bir olay çıkmasını umardı ve ben de öyle bir şey olmayacağını umdum.

Claudia ya da Immy'nin ilk başta kafede olduğumun farkında olduklarını sanmıyorum ve beni fark ettiyseler bile, bırakın bir sandalye çekmeyi, gelip kendileriyle konuşmamı asla beklemiş olamazlardı.

Freya'nın en iyi arkadaşı olan ve bana fena minnettar olan Darcy Grey'le oturuyorlardı. Darcy parlak desenli bir pantolon, erkeksi ayakkabılar ve boğaza kadar iliklenmiş beyaz bir gömlek giyiyordu: Tam da olmak istediği moda öğrencisi gibi. Başarı için giyinmek onun hayata dair planının özetiydi. Otururken onunla göz göze geldik. *Yardım et.*

Önlerinde öğle yemeklerinin artıkları vardı ve hemen kalkıp gitmeyeceklerini umdum. Claudia ve Immy'nin yaptığı ilk şey, aynı şaşkınlık ve onaylamama ifadeleriyle dönüp bana dikkatle bakmaktı. Darcy sadece şaşırmış ve azdan biraz fazla meraklanmış göründü.

"Oturmamın sakıncası var mı?"

"Evet. Git buradan." Bunu söyleyen her zamanki gibi kırıcı olan Immy'ydi.

Gözlerimi kıstım. "Sadece sende farklı olan şeyi anlamaya çalışıyordum. Saçların. Bu... *Pembe* mi?"

Ters ters baktı. "Defol."

"Sanırım sahte kanı yıkamak o kadar kolay değil."

"Haklı. Saçların pembe." dedi Darcy.

"Biliyorum tamam mı?" Immy tekrar bana döndü. "Bakıyorum da hâlâ buradasın. Burada istenmiyorsun."

"Özür dilerim." dedim, ciddiyetle. Gerçekten daha diplomatik davranmam gerekiyordu. "Bence pembe saç sana yakışmış. Belki bir akım başlatırsın."

"Baksana, ne istiyorsun sen?" diye sordu Immy ama büyük oranda daha az düşmanca bir tavırla.

"Seb Dawson'ı duydunuz mu?"

Üçü bir an birbirlerine baktılar.

"Hastanedeymiş." dedi Darcy.

Claudia kaşlarını kaldırdı. "Seni neden ilgilendiriyor? Ya da bizi?"

"Pek de iyi değil. Kız kardeşi onun başına gelenleri öğrenmemi istedi."

"Arabanın altında kalmış." Immy bir ayna arayarak çantasını karıştırıyordu. Aynayı kaldırıp saçlarına baktı. "Pembe değil. Sadece kızıl ve sarı arası bir renk."

"Arabanın altında kalmadı. O yaralarla olmaz. Benden hoşlanmadığınızı biliyorum ve bu sorun değil. Fakat kız kardeşi onun için üzülüyor ve siz Seb'le arkadaştınız. Yardımı dokunabilecek bir şeyler söyleyebilir misiniz bana?"

"Elbette." dedi Darcy hevesle.

"Ne tür şeyler bilmek istiyorsun?" Claudia bu yüzden Immy'nin bakışlarına maruz kaldı ve gözlerini devirdi. "Ne olmuş? Ben Beth'e bakardım eskiden. Bunu onun için yapmıyorum."

O dediği ben oluyordum.

"Eğer Seb hakkında bir şeyler anlatabilirseniz, bu Beth için çok büyük anlam ifade ederdi. Cumartesi günü ne yapacaktı, biliyor musunuz?"

"Onu gördüğüm yeri biliyorum." dedi Claudia yavaşça. "Diskodan önce Guy'ın evindeki partide."

"Ne partisi?" diye sordum.

"Disko her zaman içki vermediği için Guy herkesi içki içmeye davet etti. Kapıda içkiyi fark etmede çok iyiler." Biliyordum. Herkesin çantasını içki var mı diye kontrol ediyorlardı.

"Ben orada değildim." dedi Darcy. "Saçımı yapmam epey uzun sürdü. Kaçırdım."

"Guy'ın evinde birkaç kadeh içtik. Sonra hep birlikte eğlence alanına gittik."

"Seb orada mıydı?"

"Ha-hayır." Claudia, Immy'ye baktı. "Orada mıydı?"

"Guy'ın evinden sonra onu görmedim." Kaşlarını çattı. "Sanırım o erken ayrıldı."

"Havai fişek gösterilerinde onu görmedim." dedi Darcy. "Ve bakıyordum da." Claudia'nın ters ters baktığını gördü. "Ne var? Çok güzel giyiniyor, hepsi bu."

"Guy'ın evindeyken onu biriyle gördün mü?" diye sordum Immy'ye. "Özellikle biriyle konuşuyor muydu?"

"Aslında sayılmaz. Oraya geç geldi. Mutfakta buzdolabından bira alırken Guy'la konuştuğunu gördüm. Sonra onu bir daha görmedim, sanmıyorum yani."

"Onu Guy, Ryan ve başka birkaç kişiyle gördüm." dedi Claudia. "Hepsi de erkek. Ne hakkında konuştuklarını bilmiyorum. Erkek muhabbeti işte."

Yani tabii ki kızlar buna katılmak gibi radikal bir şey yapmayı denememişlerdi. Ryan'ın benden hoşlanmasının bir nedeninin de, melankoliye girmeden onunla ve arkadaşlarıyla konuşmaya hazır olmam olduğu geldi aklıma.

"Seb'in son zamanlarda birilerini üzecek bir şeyler yaptığını biliyor musunuz?"

Immy güldü. "Seb mi? Tek yaptığı bu zaten."

"Ne demek istiyorsun?"

"O bir jokerdir." dedi Claudia, başparmağının tırnağını masanın kenarı boyunca sürterken, böylece benden ziyade oraya bakabiliyordu.

"Ne demek oluyor bu?"

"O diğer insanlarla dalga geçmekten büyük keyif alır. İyi bir çocuk değildir." dedi Darcy.

"Dalga geçmek derken?"

"Aklına ne gelirse. İnsanlara lakaplar takar." Rahatsız olduğu bariz olan Claudia'ya baktı. "Kötü lakaplar."

"Eğer birilerinin beni 'At Kafalı' olarak çağırdığını duyarsan, bu aslında Seb'in fikriydi." Claudia'nın o anda olduğundan daha fazla üzgün bir at gibi görünmesi imkânsızdı. Yine de canım gülmek istemedi.

"Sana öyle seslenmemesini istedin mi?"

"Hayır. Bunun ne anlamı olacaktı ki? Sadece beni üzdüğünü anlayacaktı."

Immy sesini alçaltarak öne doğru eğildi. "Olly Penrose ondan kendisine 'Olly Kocaburun' demeyi kesmesini istedi. O ise okulun her tarafına posterler astı; Olly'nin suratıydı ama farklı burunlarla. Tuhaf şekilde burunlar, bir tukan gagası ve bir fil hortumu..."

"Gerçekten zekiceydi." dedi Claudia sessizce. "Ama Olly sinirlendi."

"Yakın zamanda birilerine yeni bir lakap takıp takmadığını biliyor musunuz? Belki sataşmaması gereken birilerine sataşmıştır."

"Kimse aklıma gelmiyor. Yani, o bunu herkese yapar. Seb Dawson'ın taktığı bir lakap sahibi olmak popüler olmanın bir işareti gibidir neredeyse." Claudia'nın kendisi de buna ikna olmuş görünmüyordu.

"Bana 'Aksi.' diyor." dedi Darcy burnunu çekerek. "Çok orijinal, hiç aklıma gelmezdi."

"Peki ya sen Immy? Sana ne diyor?"

Dudağını ısırdı. "Aslında çok zekice bir şey değil."

Onun söylemeyeceğini anladım ve Claudia kendisine baktığımda başını hayır anlamında salladı. "Peki. Tamam. Yani, özel hayatı? Biriyle görüşüyor mu?"

Claudia cevap verdi. "Sanmıyorum. Doğru düzgün değil yani. Her seferinde yeni birileriyle görünüyor." O ve Immy bakıştılar ve ne kaçırdığımı merak ettim.

"Partide biriyle birlikte miydi?"

"Görmedim."

Immy koyu renkli ve uzun zaman önce buharı tütmeyi bırakmış kahvesini karıştırdı. "Eğer bilmen gerekiyorsa diskoda benimle olacaktı güya. Sonra partide beni görmezden geldi ve ben de çok takmadım."

"Madem ondan hoşlanmıyorsun bile, neden onunla çıkacaktın?" Gerçekten şaşırmıştım.

"Bilmem. Tatlı biri olabiliyor. Ve çok da yakışıklı. Aslında benden hoşlandığını düşündüm." Küçük bir kahkaha attı. "Yani, bu sayede yaptığı yanına kâr kalıyor ya."

"Yaptığı yanına kâr kalıyor derken?"

"Kızlara pislik gibi davranması. Ve biz de her seferinde bunu yiyoruz." Kaşığı fincanın içinde çevirirken kahve kenardan döküldü, kendisi bunun farkında bile değildi.

"Dikkat et." dedim, elimi kolunun üstüne koyarken. "Döküyorsun."

Dağınıklığa bakıp suratını astı. "Lavaboya gitmem gerek."

"Seninle geleyim." Darcy ayağa fırladı.

"Claudia?" Immy beklenti içinde kaşlarını kaldırdı.

"Hemen geliyorum."

Bana başka bir şey demeden kalktılar ve lavaboya giden masaların arasından sendeleyerek yürüdüler, Immy dolgu topuklu spor ayakkabıları üzerinde dengede duramıyordu.

"Kusacak." dedi Claudia. "Katlanamadığım bir koku bu."

"Bunu sık sık yapıyor mu?"

"Her zaman." Sesi gergin çıkıyordu. "Keşke yapmasa."

"Bunun çekici yanı nerede göremiyorum ben."

"Göremezsin." Derin bir iç çekti. "Bunu çok fazla yapıyor. Artık sürekli orada."

Port Sentinel'deki bir kızın her yemekten sonra kusması büyük bir olay değildi. Okul tuvaletleri öğle yemeğinden sonra gidilmemesi gereken yerlerdendi.

"Eğer yapmak istediği buysa, bu onun seçimi."

Claudia bana dikkatle baktı. "Anlamıyorsun değil mi? Bu bir seçim değil. O hasta."

Kendimi aptal ve düşüncesiz hissettim. "Özür dilerim. Öyle dememeliydim."

"Sen onun gibi değilsin, bu yüzden anlamıyorsun. Eğer o son beş kiloyu da verebilirse, hoş olacağını söyleyen ya da kalçalarına yorum yapan birine âşık olmazsın. Onlara siktirip gitmelerini söylersin, sonra da bunu bir daha hiç düşünmezsin."

"Birileri Immy'ye böyle şeyler mi söyledi?"

"Seb söyledi ve şimdi kilosunu tam anlamıyla takıntı hâline getirdi." Claudia bana doğru eğildi. "Seb, Immy'yi diskoya neden götürecekti, bilmek istiyor musun? Seb, Immy'ye daha önce onu kandırdı diye özür dilemek için olduğunu söyledi. Ona Dimogen, kısaca Dimmy* diyor. Kendisiyle partiye gelmesi ve tüm bunları yapması için onu tam anlamıyla kandırdı, sırf istedi diye."

"Ne tür şeyler?" diye sordum. "Seks?"

Şaşkına dönmüş gibi görünüyordu. "İmkânsız. Immy öyle biri değildir. Aptalca şeyler. Seb'in arkadaşlarının onun tüm bu rastgele şeyleri Immy'ye yaptıramayacağına dair onunla iddiaya girdiğini fark etmedi."

"Ne gibi?"

"Onu bir köpek gibi havlattı; bu nasıl oldu hâlâ bilmiyorum. Bir saat boyunca kendisi için bir bira bardağını tutturdu. Ne zaman bardağı bıraksa, bunu neden tutmak zorunda olduğuyla ilgili nedenler öne sürdü. Herkes krize girdi."

"Sen de dâhil mi?"

"İlk başta orada değildim ve sonra neler olup bittiğini de bilmiyordum. Hiç kimse bana söylemiyordu çünkü bunu durduracağımı biliyorlardı. Birilerinin başka bir eşek şakası önerdiğine kulak misafiri olunca durumu çaktım." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ona herkesin kendisine güldüğünü söylemek zorun-

* *Dim* ya da *Dimmy*, "loş, sönük, donuk, aptal, mankafa" gibi anlamlara gelir. (ç.n.)

daydım. Immy biraz aptaldır ama o kadar tatlıdır ki, o şekilde davranılmaması gerekir."

"Bu ciddi anlamda nahoş gibi geliyor kulağa."

Claudia eşyalarını toplayıp ayağa kalktı. "Biliyorsun, Seb bunu hak etti. Beth için üzgünüm ama Seb'in başına her ne geldiyse bahse varım bunu kendisi başlatmıştır."

Claudia lavaboya ve Immy'nin öğle yemeğiyle randevusuna doğru giderken ben de diğerlerinin yanına katıldım.

"Tüm bunlar da neydi böyle?" diye sordu Hugo.

"Araştırma." Onlara öğrendiklerimin önemli kısımlarını anlattım.

"O çok kötü biriymiş." dedi Ella. "Tüm bunlar nasıl oluyor da yanına kâr kalıyor?"

"Kızlar her şeyi affedecektir." dedim. "Bence Immy onun kendisine kötü davrandığı için gerçekten pişman olduğuna inanmak istedi. Onu değiştirdiğini düşündü ama açıkça görülüyor ki öyle olmamış. Ve çocuk korkunç derecede yakışıklı. Eğer isterse cazibeli olabiliyor. Kandırılmaya nasıl izin verebileceğinizi anlayabiliyorum."

Hugo masaya vurdu. "Tamam artık, lütfen. Seb Dawson olmadan da erkekler konusunda yeterince sıkıntı yaşadın."

"Komadaki Seb Dawson tam olarak beni büyüleyecek bir konumda değil. Sakinleş." Suni deri koltukta arkama yaslanırken düşündüm. "Yani şimdi yapılacak şey Guy'la konuşmak sanırım. Seb'in partiden neden ayrıldığını biliyor olabilir. Onun diskoya hiç gitmediğini biliyoruz, bu yüzden orası yerine nereye gittiğini gerçekten bilmemiz gerek."

"Guy bu gece Harry Knowles'ın evinde olacak, sana garanti veririm. Onlar hep çok iyi arkadaşlardı." dedi Hugo.

"O zaman oraya giderim."

"Gidemezsin. Davetiyen yok."

"Ama öylece çıkıp gidersem..."

"Harry partilerine öyle herkesin gelmesine izin vermez. Listede yoksan onun tanıdığı birileriyle olmak zorundasın."

"Liste mi var?"

"Sen de Harry'nin şöhretine sahip olsan senin de bir listen olurdu. Evin üçüncü kez tarumar olmasından sonra babası, ona bunun tekrar gerçekleşmediğinden emin olmadıkça tatillerde okulda kalmak zorunda kalacağını söylemiş."

"Neden anne ve babası seyahate çıktıklarında onu da yanlarına almıyorlar?"

"Uçmaktan korkuyor." Hugo kaşlarımın yukarı kalktığını gördü. "Doğru. Onu uçağa bindiremezsin. Onu burada bırakmak zorundalar ve arkadaşlarını eve çağırmasını da engelleyemiyorlar. İki yüz kişi. Müzik, içki ve kötü davranışlar, bu hafta her gece."

"Kulağa eğlenceli geliyor." diye sırıttı Ella, Hugo şaşırmış şekilde dönerken. "Gerçekten değil. Ama gitmeden önce doğru düzgün bir Port Sentinel ev partisi görmek isterim."

"Benimle birlikte gelebilirsin." dedim.

"Yeniden özetleyeyim. Davetli değilsin." Hugo muhtemelen Ella'nın kendisi olmadan bir yerlere gitmesi düşüncesiyle açıkça üzülmüş görünüyordu. O kadar yakın oturuyorlardı ki dizleri, kalçaları ve omuzları birbirine değiyordu.

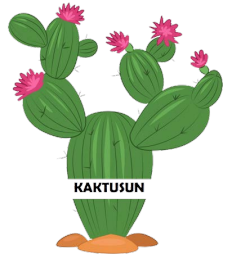
"Pekâlâ, bir şekilde içeri girmek zorundayım. Bir yolunu bulurum."

"Bol şans." Hugo'nun sesi şüpheliydi.

Ona tatlı bir ifadeyle gülümsedim. "Şansa ihtiyacım yok Hugo."

"Nedenmiş o?"

"Davetiyem az önce içeri girdi." Ryan arkadaşlarından ayrılıp kız arayan bir füze gibi bana doğru yürürken ona el salladım. Bir manipülasyon ustası olan Seb Dawson'ın benim hakkımda hiçbir şey bilmediği kesindi.

8

Hayat tavizlerle doludur. Bunu asla yapmayacağıma yemin etmiştim ama ayağa kalkıp Ryan'ı karşıladım ve daha fazla düşünmeden ondan bir randevu istedim.

"Benimle çıkmak istiyorsun." Köşede oturan arkadaşlarına döndü ve kafenin gürültüsünde duyulmak istercesine, ihtiyacı olandan biraz daha yüksek sesle bağırdı. "Benimle çıkmak istiyor."

Ryan kutlamak istercesine ellerini havaya kaldırırken arkadaşları tezahürat yaptılar. Dikkatini çekmek için kolunu çekiştirdim.

"Geçen gece beni Harry Knowles'ın partisine götüreceğini söylemiştin. Teklifini kabul ediyorum. Eğer gidiyorsan tabii."

"Artık gidiyorum." Gerçi bana kaşlarını çatarak baktı. "Neler oluyor? Harry'ye olan bu ani ilginin sebebi ne?"

"Mahrum kaldığımı hissettim. Herkes onun partilerinden bahsediyor. Kendim görmek istedim."

"Giderek daha da tuhaflaşıyor durum."

"Ne demek şimdi bu?"

"Anlamı şu ki sen genelde insanların neler konuştuğuna dikkat etmezsin."

Lanet olsun. Ryan'ın o sarışın aptallardan biri olmadığını her zaman unutuyorum. "Biliyorum ama tüm bunlar yerleşme sürecinin parçası. Buralı biri gibi yaşamam gerekiyor." Sesimi alçalttım. "Ve arkadaşım Ella gerçekten de buradayken bir Port Sentinel partisi görmek istiyor."

Omzumun üstünden arkaya baktı. "O mu?"

"Evet."

"Hoş kız." Gözlerini tekrar bana çevirdi. "Senin kadar hoş değil ama hoş. Onu alması için birilerini bulabileceğimden eminim."

"O ayrıcalık için Hugo'yla dövüşmek zorunda kalacaklar. Korkmaları gerektiğinden falan değil ama işte..."

"Hugo'nun kendisini zor bir durumda idare edebileceğini tahmin ediyorum." diyerek sırıttı Ryan. "Duyduğum kadarıyla aileden gelen bir özellik."

"Beni kastediyorsan ben kimseyle dövüşmedim."

"Tam olarak doğru değil. Eski çılgın kız arkadaşımı hatırlıyor musun bilmem ama..."

"Ha, onu diyorsun. Onu saymıyorum."

"Bunu söylediğini duysa hoşlanmazdı. Cidden ama sen vereceğin zararı verdin. Bana bakmaktan fazlasını yapmadın ve ben mahvolmuş bir adama dönüştüm."

"Şaşırtıcı derecede yakışmış sana." diye yorum yaptım.

"Mahvolmuş, kullanacağım bir kelime değil."

İlgilenmiş göründü. "Sen hangi kelimeyi kullanırdın?"

Buradan saldır. Söyleyemeyeceğimin açık olduğu *yıkılıyorsun* dışında bir şey düşünemedim, bu yüzden sonunda kızardım ki bu aslında daha kötüydü.

Kapı açılınca zil çaldı ve Ryan içeri giren iki genci görmek için döndü. "Ah. İşte adamımız."

Yanındaki saman sarısı saçlara ve küçük, yuvarlak çerçeveli gözlüğe sahip kısa boylu ve sevimli arkadaşını bilmesem de, Harry Knowles'ı çoktan tanımıştım. Çocuk masalardan birine geçince Harry bize doğru yürüdü. Büyük camlı güneş gözlüğünün arkasında Harry'nin suratı soluktu ama sırıtıyordu.

"Dostum. N'aber?"

"Fena değil." Ryan kolunu omzuma attı. "Jess'le tanışmış mıydın?"

"O zevke eriştiğimi söyleyemem." Güneş gözlüğünü tepesine kaldırdı ve bana gülümsedi. Yorgun ama odaklanmış görünüyordu. Gözlerini suratımdan asla ayırmadı sanki ben oradaki en büyüleyici insandım ve onun tek istediği benimle konuşmaktı.

"Jess Tennant." dedim. "Ben de tam Ryan'a senin meşhur partilerini soruyordum."

"Duyduğun her şeye inan. Aslında, duyduklarının iki katı fazlasına inan."

"İnanıyorum." dedim gerçek duygularımla. "Anladığım kadarıyla epey şaşırtıcı."

"Öyle denebilir." Parmaklarını şaklattı. "Biliyorsun, bu gece sen de gelmelisin. Ryan geliyor, değil mi arkadaşım?"

"Hayatta kaçırmam. Peki ama bu tema olayı ne?"

Harry'nin gözleri parladı. "Hep aynı şeyler, aynı şeyler, sıkıldım artık! Bir değişiklik istedim. Bu gece Ölümcül Yıkım var ve eğer buna uygun giyinmek için bir çaba göstermezseniz, içeri giremiyorsunuz. Kızlar güzel görünmek zorunda. Yani, gerçekten baş döndürücü."

"Sen böyle gelebilirsin." dedi Ryan bana ve Harry yavaş hareketlerle alkışladı.

"Şık hareket. Ama aslında ayak diremek zorunda kalırdım. Hayatında hiç görünmediğin kadar iyi görünmen gerek, Jess Tennant. Burada yaptığımız bu: Sıra dışı."

"Bunu aklımda tutarım." Gardırobumun buna yetmeyeceğinden oldukça emindim. Bakınca Darcy'nin Petra'nın yanına oturduğunu görüp rahatladım. Alabildiğim bütün moda tavsiyelerine ihtiyacım olacaktı.

"İple çekeceğim." Harry bana bekleyebileceğimden biraz daha uzun bir süre boyunca tekrar baktı ve sonra Ryan'ın omzuna yumruk attı. "Dostum. Sen değişmiyorsun."

"Bu ne demek şimdi?" diye sordu Ryan ama Harry güneş gözlüğünü tekrar indirip arkadaşıyla oturmaya giderken alabildiği tek cevap bir sırıtmaydı.

"Cidden cazibeli." dedim.

"İstediği zaman oluyor." Ryan bana baktı. "Oraya kaçta gitmek istersin? Millet genelde ondan sonra gidiyor."

"Uygun gibi."

"Evine gelirim."

"Tamam."

"Oraya birlikte yürüyerek gidebiliriz. Arabayla gelirdim ama..." İçiyormuş taklidi yaptı.

"Bana uyar." Ryan'ın sorumluluk üstlenmesine memnun oldum. Bu ona doğal olarak gelen bir şeydi. Tüm o karşılık görmeyen arzunun kendisine bir yük olduğu açıktı.

"Arkadaşın için birilerini bulmamı ister misin?"

"Ella'ya mı?" Dönüp bakınca Hugo'nun onun kulağına bir şeyler mırıldandığını, onun da kıkırdadığını duydum. Petra ve

Darcy son derece sıkılmış görünüyordu. Petra bizim baktığımızı görünce bileklerini kesiyormuş gibi yaptı. "Hugo'yu da onu getirebilsin diye listeye aldırabilir misin?"

"Olmaması için bir neden göremiyorum."

"Teşekkürler Ryan." Bunu içtenlikle söyledim.

"Sonra görüşürüz." Eğildi ve içgüdüsel olarak başımı çevirdim, bu yüzden öpücüğü onun niyetlendiği dudağım yerine dudağımın kenarına denk geldi. Yine de dönmeden önce bana sırıttı ve kendimi kalpsiz gibi hissederek masama döndüm. Belki de aynı şeyi hissetmem için birkaç yavru kedinin üstüne basmam gerekirdi.

"Nasıl gitti?" diye sordu Ella.

"Beklenebileceği kadar iyi."

"Kendini partiye davet ettirebildin mi?"

"Elbette."

"Ve Harry Knowles'ın kendisiyle de tanıştın."

"Evet."

"O zaman neden böyle ümitsiz görünüyorsun?"

"Suçluluktan." dedi Hugo. "Onu sadece sosyal başarı için kullanıyor."

"Ondan faydalanıyorum." diyerek kabullendim. "Ama bu iyi bir neden için."

"Bence bu işin dışında durmalısın." dedi Hugo. "Haberin olsun."

"Haberim olsun, Hugo bu işin dışında kalmam gerektiğini düşünüyor."

"Ama kalmayacaksın."

Ona acıyarak gülümsedim. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Tüm bunlar hakkında her şeyi öğrenmem gerekecek." dedi Darcy. "Ama en önemli soru, açıkça görülüyor ki ne giyeceğin."

"Gerçekten de uygun hiçbir şeyim yok."

Petra sırıttı. "Yok ama mükemmel birçok şeyi nerede bulabileceğimizi biliyorum."

"Dışarı çıkarken giyecek kıyafetler getirmekle uğraşmasaymışım keşke, diye düşünmeye başladım. Buranın anahtarının sende olduğunu bilseydim..." Ella Fine Feathers'da dolaşıyor, eşyaları alıp bırakıyordu. Cennetteymiş gibi görünüyordu.

"Anahtarlar bende yoktu. Tilly'de olduğunu bile bilmiyordum."

"Sylvia dükkânda yangın çıkar ya da hırsız girer diye annemden anahtarları saklamasını istemiş. Her zaman ona bırakır." Petra zıplayıp tezgâha oturdu ve ayaklarını salladı.

"Dikkatli ol." diyerek uyardım. "Eğer o camdan içeri düşersen canın yanar. Daha da önemlisi görüntüyü bozarsın ve bunu yapmak saatlerimi aldı."

"Işıkları açabilir miyiz?" diye sordu Ella. "Burası loş."

"İnsanların dükkânın açık olduğunu düşünmelerini istemiyorum. Ve bir süre sonra alışıyorsun zaten." Dahası, ışıklar gerçekten de çok bir fark yaratmıyordu. Tavandan loş ışık veren ampuller sarkıyordu ve doğrudan altlarında durmadığınız sürece açık olduklarını bile anlamıyordunuz.

"İhtiyacın olan şey..." dedi Darcy otoriter bir tavırla, "Bir elbise."

"Ben elbise falan giymem. Bir kot pantolon ve üst düşünüyordum."

"Onlar her zaman giydiğin şeyler ve senin başka bir şeye dönüşmen gerek." Darcy iyilik perisi tavrıyla parmaklarını şaklattı.

"Kendin söyledin. Seb'in arkadaşlarının seninle konuşmalarına ihtiyacın var ve bunu yapmanın en iyi yolu da olağanüstü görünmek. Eğer Seb gibilerse, tek baktıkları dış görünüş olacaktır. Bu nedenle fazladan çaba göstermen gerek."

"Her zamanki görünüşümün aksine ki bu da sıfır çaba demek."

"Tam üstüne bastın." Petra suratımdaki ifadeye sırıttı.

"Ben sanmıyorum yani..." diyecek oldum ama Ella sözümü kesti.

"Jessica Tennant, eğer kızlar bir elbiseye ihtiyacın var diyorsa; elbiseye ihtiyacın var demektir. Ve sorun bunun neresinde anlamadım. Bacakların güzel. Londra'dayken elbise giyerdin."

"Öyle mi?" diye sordu Darcy, meraklanarak.

"Sık sık."

Petra sırıttı. "Geçen gece de giydi. Ama Bo-Peep kostümü içindi ve bu konuda büyük yaygara çıkardı."

"Neden sanki ben burada yokmuşum gibi konuşmayı kesmiyorsunuz? Ella, neden gidip Hugo'yu bulmuyorsun?" Bir kıyafet dükkânı gezintisi Hugo'nun aceleyle eve gitmesine neden olmuştu.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışma. Neden iyi görünmek istemiyorsun?"

Kıvrandım. "İyi görünmek istemediğimden değil. Sadece dikkatlerden kaçmaya çalışma alışkanlığı gelişti bende. Ayrıca herhangi bir nedenden dolayı bir 'Aksiyon Kızı' olmak zorundaysam, kot pantolon içinde olmayı tercih ederim."

"Neden 'Aksiyon Kızı' olman gereksin ki? Sen sadece Seb'in arkadaşlarıyla tanışmak ve birkaç soru sormak için partiye gideceksin."

"Asla bilemezsin ama."

Darcy dikkatimizi çekmek için ellerini birbirine vurdu. "Tamam, yani süper kahraman moduna geçmek için hazır olman gerekecek. Meydan okumaları severim. Yine de bir elbise giyebilirsin."

"Kısa değil." dedim, temkinli bir şekilde.

"Güzel olacak." Darcy'nin sesi kendinden emin çıkıyordu. "Şimdi, dışarı çıkarken giyilecek elbiseleri ne tarafa koyuyorsunuz?"

Duvar kenarındaki bir askılığa doğru yürüdüm ve kısa, kırmızı bir elbise çıkardım. "Bu tarz şeyler mi?"

"Aynen."

"Ama bu değil."

"Muhtemelen değil." Petra tezgâhtan indi ve elbiseyi üstüme tutmak için yanımıza geldi. Elbise kısa ve kolsuzdu, kemeri vardı, yakası yüksekti ve etekleri genişti. Kesinlikle hiç sevmemiştim. Ella onun yanında dikildi, ikisi bana bakmak için başlarını yana eğmişlerdi. İkisinde de tam olarak aynı eleştirel ifade vardı.

"Yakışırdı." dedi Ella. "Hem de mükemmel bir şekilde."

"Bence daha iyisini yapabiliriz." dedi Petra.

"Bence de." Ella elbiseyi aldı. "Ama bunu yine de deneme kabinine koyalım. Ne olur ne olmaz."

Petra başını salladı. "Ne olur ne olmaz."

Darcy gözlerini devirdi. "Evet, neden zamanımızı boşa harcamayı bırakmıyoruz? Jess'i dönüştürmek için altı saatten az zamanımız var. Kimsenin sevmediği bir elbiseyi denemenin ne anlamı var?"

"Sadece bunu elememiz gerektiğini düşündüm." dedi Ella, öfkesini bastırarak. "Asla bilemezsin."

"Kesinlikle bilirsin." Darcy eteğin katlarından birini kaldırdı. "Ahh. Ucuz malzeme."

"Darcy." dedim. "Biraz yumuşasan."

"Ne var? Ben sadece oyalanacak zamanımız olmadığını söylüyorum." Aşırı masum görünüyordu ama Ella'nın benim en iyi arkadaşım olduğunu öğrendiğinden beri Ella'yla uğraşıyordu. Darcy ve ben, asla Darcy ve Freya'nın olduğu kadar yakın olmamıştık ama bu onun denememesinden kaynaklanmamıştı. Ella burada olduğu için tehdit altında hissediyordu. Keşke durumu Ella'ya açıklayabilseydim ama fırsatım olmamıştı. Neyse ki Ella saldırı karşısında teslim olmuyordu.

"Hayır kurumu dükkânındayız, biliyorsun. Bırak mükemmel elbiseyi, Jess'e uyan bir şeyler bulursak şanslıyız demektir." Karşı gelerek kırmızı elbiseyi deneme kabinindeki askıya astı. "İlk seçimim değil ama yine de yedekte tutmaya değer olduğunu düşünüyorum."

Savaşı kaybettiğini kabul eden Darcy askıları didik didik aramaya başladı. "Bakalım başka neler varmış burada?"

"Bir sürü şey." dedi Petra, barış sağlamak için. "Mükemmel bir şey bulabiliriz."

"Giydiğim şeyde söz hakkım yok mu hiç?" diye sordum.

Cevap çabuktu ve hep bir ağızdan çıktı. "Hayır."

Ancak iki kez kullandığım veto hakkını verdiler: Bir kere bir buz dansı yarışmasından kopup gelmiş bir buz patencisi gibi hissetmeme neden olan askısız, kabarık etekli ve üstüme tam oturan gök mavisi drapeli bir elbise için. Diğer seferinde ise benim için fazla Vegas şov kızı görünümüne sahip altın rengi pullu bir parça için.

"Denesene." diye tavsiye etti.

"Bana gülesin diye mi?" Elbiseyi ona geri verdim ve sonraki askıyla uğraşabileyim diye kabinin perdesini çektim. "Nasıl göründüğünü görmek istiyorsan denesene."

"Bu her zaman olur." dedi Darcy bilgelikle. "Biraz işbirliği görürsün ve sonra o, işi zorlaştırmaya başlar."

Ella evet anlamında başını salladı. "Ve o çok zor biri olabilir."

"Bilin diye söylüyorum, perde sesi engellemiyor." Başımı dışarı çıkardım. "Hakkımda söylediklerinizi duyabiliyorum."

"Hepsi doğru." Ella perdeyi geri çekti, bu yüzden kabinin içine geri çekilmek zorunda kaldım, yoksa tozlu kumaşı suratıma yeme riski vardı. "Sen işine bak. Siyah beyaz olana ne dersin?"

Suratımı astım, siyah beyaz olan en beğendiğim değildi ama bana söyleneni yaptım. *Zordum*, gerçekten de. Ella ve Darcy benim kusurlarıma odaklanmak yerine, birbirlerine gizliden gizliye saldırırlarken bunu tercih ettim.

İki elbise sonra perdeyi geri çektim ve onların önüne geldim. "İşte bu."

"Ooo." Petra bir tarafa, Ella diğer tarafa geçip kısık gözlerle etrafımda daireler çizdiler. Darcy kaşlarını çatıp kollarını kavuşturarak uzakta durdu.

"Beni geriyorsunuz." Aynada kendime bakmak için döndüm. Elbise tabii ki siyah ve kısaydı ama aşağı doğru çok hafif genişleyen bir eteği vardı. Üst tarafı düşük kol olacak şekilde çok ince bir dantelden yapılmış, üstüme tam oturan bir büstiyer şeklindeydi. Sırtı ise biraz açıktı. Aynada çıplak tenimi görünce *çok kısa,* diye düşündüm. "Belki de çok fazla bu."

"Asla. Buna bayıldım." Ella dudağını ısırdı. "Altına sütyen giyemezsin."

"Görünür." diyerek hemfikir oldu Petra.

"Yani, bunu düşünen kişi Bay Dolce miydi yoksa Bay Gabbana mıydı bilmiyorum ama birileri yaptı. Üst kısım telli, bu yüzden sütyene ihtiyacım yok."

"Harika." dedi Darcy mırıldanarak. "Şimdi sadece ayakkabılara ihtiyacın var."

"Ve saçına da bir şeyler yapmak gerek."

"Ve makyaj. Düzgün bir makyaj."

"Tamam." Ellerimi kaldırdım. "Biliyorum üçünüz bundan hoşlanıyorsunuz ama bana bir izin verin."

"İzin yok. Bu önemli. O çocukların seninle konuşmasını istiyorsun ve onların nelerden hoşlandığını biliyorsun." dedi Darcy.

"Immy Hinch gibi kızlardan hoşlanırlar."

"O zaman Immy Hinch gibi olman gerek. Ve Immy Hinch yüksek topuklu giyer." Darcy deneme kabininin yakınındaki alçak bir rafta duran ayakkabıları karıştırmaya başladı. "Kaç numara giyiyorsun? Otuz beş buçuk?"

"Yarım daha ekle." diyerek iç çektim. "Topuklu giymekten nefret ediyorum. Ve hatırlatayım orada yürümek zorundayım. Ve orada etrafta ayakta dikilmek zorundayım. *Ve* geri dönmek."

"Seni zavallıcık." Ella ayakkabı rafındaki aramaya katılmak için gelirken omzuma dokundu. "Gerçekler için yaptığın şeyler. Belki de Ryan seni sırtına alır."

"Bahse varım sen o elbise içindeyken sana teklif edeceği tek şey bu olmaz."

"*Petra!*" Çileden çıktım. "Açık saçık konuşma lütfen."

"Doğru. Çılgına dönecektir." dedi Petra mutlulukla, bir çift bantlı sandaleti bana doğru fırlatırken.

"Onlar olmaz. Çıplak ayakla gezemem. Soğuktan ölürüm."

"Bir dene de doğru yükseklik olup olmadığını görebilelim." diye emretti Darcy.

Birilerinin bu ayakkabıyı hayır kurumu dükkânına neden bıraktığını görebiliyordum. Sadece bantların nasıl bağlanacağını

bilmek için mühendislik diplomasına sahip olmanız gerekmiyordu, aynı zamanda iğrenç derecede rahatsızdı. Ayaklarıma geçirmem dakikalarımı aldı.

Ella dikkatle baktı. "Vay canına. İnanılmaz görünüyor."

"Harika." dedi Petra.

"Mükemmel." diyerek hemfikir oldu Darcy.

"Korkunç. Unutun bunu." Onlara doğru yalpalayarak yürüdüm. "Bana bakın bir. Bu inanılmaz falan değil. Bu gelecekteki bir kırık çıkıkçı randevusunun resmidir."

Ella irkildi. "Gerçekten de topuklu ayakkabılar üzerinde iyi olmak için alıştırma yapman gerek."

"Ve ben bunu atladım. Ne aptalım." Neredeyse dengemi kaybediyordum ve takım elbiselerin asılı olduğu askılığa tutundum. "Suçla mücadele etmek için tuhaf kıyafetler giydiğim son seferde ayaklarım neredeyse gidiyordu. Hastaneye gitmek zorunda kaldım. Bunu tekrar yapamam."

Petra yere çömeldi. "Eğer yürüyebileceğin bir ayakkabı bulursak onu giyer misin?"

"Bu büyük bir eğer." dedim iç çekerek. "Tekrar işbirliğinden kaçmakla suçlanmak istemem ama cidden yani, bu da çok fazla. Ayakkabıyı ben seçemez miyim?"

"Makyajını yapmama izin verecek misin?" diye sordu Ella. "Yapmak istediğim gibi?"

"Tamam."

"O zaman tamam. Topuklu yok." Darcy üzgün bir şekilde başını salladı. "Çok güzel olabilirdi."

"Keşke tüm gece ayakta dikilebilsem, böyle." Ella telefonunu bulmak için çantasını karıştırdı.

"Eğer bunu kaçırırsam Lauren beni asla affetmeyecektir. Öyle kal. Bir saniye daha."

Bana söyleneni yaptım. Başım tuhaf bir açıdayken tek görebildiğim deneme kabininin aynasındaki yansımamdı. Elbise güzel görünüyordu. Sorun suratımdı. Özellikle de gözlerimdeki bakış.

Korku.

Bunun gerçekten de en büyük hatam olmayacağını umdum.

9

Petra bir şey konusunda haklıydı; Ryan elbiseyi beğendi. Onun koridorda Hugo'yla birlikte olduğunu duyunca merdivenden indim, o topuklular yerine gümüş rengi Converse ayakkabılarımı giyme konusunda ısrar ettiğime memnundum. İki genç ben köşeyi dönüp görüş alanlarına girdiğimde bana baktılar ve o anda konuşmakta olan Ryan sessizleşti. İkisi de dikkatle bakarken çok utanmaya başladım. Ve baktılar. Baktılar da baktılar.

"Sorun ne?"

"Kesinlikle hiçbir şey yok." Ryan'ın her zamanki hâline geri dönmesi o kadar uzun sürmedi. "Göz kamaştırıcı görünüyorsun."

"Güzel görünüyorum, harika hissediyorum." Son basamağı uçarcasına indim. Bunu kabul etmek zorunda kalsam da epey iyi görünüyordum. Stil danışmanlarım saçlarımı düzleştirmeme karşı çıkmıştı, bu yüzden omuzlarıma kadar gelmeyen gevşek lüleler şeklindeydi. Ella göz makyajında çok başarılı olmuştu. Bu konuda benden çok daha iyiydi. Kendime kalsa iki gözüme de yumruk atmış gibi görünürdüm ama Ella beni yaşayan bir anime karakteri gibi göstermeyi başarmıştı. Ölümcül Yıkım te-

masına uygun olduğumdan emin olmak için Darcy sarkan küpe fikrini ortaya atmıştı: Ufak bir kafatasıyla sona eren bir dizi inci. Neredeyse omuzlarıma değiyorlardı. Sallanmaları için başımı çevirdim.

"Neden bu kadar mutlusun?" diye sordu Hugo.

"Çünkü benimle çıkıyor. Yaaa!" Ryan bana sırıtıyordu.

"Teşekkürler Bay Ego. Sadece o değil. Kalıcı olarak Londra'ya geri dönmek zorunda kalacağımı düşünüyordum ama öyle olmayacakmış." Hâlâ rahatlama hissiyle doluydum. Annemin Nick'le yaptığı korkutucu görüşme, onun anlayamadığı bir şekle bürünen bir satış moral konuşması olmuştu ama en azından hâlâ bir işi vardı. Buradan ayrılmak zorunda olmayı kafama bu kadar takmış olmam beni şaşırtmıştı. Kalp kırıklığı olsun ya da olmasın, Port Sentinel'e âşık olmuştum.

"Güzel haber." dedi Ryan.

Tüm bunları çoktan duymuş olan Hugo sıkılmış görünüyordu. "Ella nerede?"

"Geliyor. Makyajını yapıyor."

"Ne kadar sürecek?"

"Gerçeği mi istiyorsun? Yarım saat sürebilir."

"Ben onu makyajsız seviyorum."

Güldüm. "Onu hiç makyajsız görmedin ki."

"Ciddi misin?"

"Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum." Bazen erkekleri çok seviyordum. Bu tarz şeyler konusunda çok masum oluyorlardı. Ella'nın makyajsız gibi görünmesi yirmi dakikasını alıyor ve bu on iki ayrı ürün gerektiriyordu. "Her neyse, beklemeye değer olacak."

"Bizim de beklememiz gerekli mi?" Ryan rahatsız edici bulduğum bir odaklanma derecesiyle hâlâ bana bakıyordu. "Hugo, Harry'nin evini tek başına bulabilir."

"Ella benim buralarda olmamı istiyor mu, diye baksam iyi olur sanırım." dedim, merdivenlere doğru yönelerek.

Hugo iç çekti. "Evet diyeceğini biliyorsun. Hadi ama Jess. Onunla biraz zaman geçirme fırsatı ver bana."

"Evet Jess, ona bir fırsat ver." Ryan, Hugo'ya döndü. "Yerinde olsam Harry'ye giderken manzaralı yoldan giderdim. Yolu biraz uzat. Baş başa geçirdiğiniz zamandan istifade et."

"İyi düşündün."

"Dürüst ol, Hugo. Ona âşık mı oldun?" diye sordum.

Utanmış görünüyordu. "Henüz değil."

"Bundan emin misin?"

"Şu anda hiçbir şeyden emin değilim. Saatin işlemesi ve değerli sorgulama vaktini kaçırdığın dışında."

Göz ucuyla bakınca Ryan'ın suratındaki şaşkınlık ifadesini yakaladım. Hugo'ya dik dik baktım. "Hatırlatma için teşekkürler."

"Her zaman." O da bana aynı bakışla karşılık verdi. Bunun iyi bir fikir olduğunu gerçekten düşünmüyordu. Bunun Ryan'ın önünde açık vermek için bir neden olmadığını söylerdim ama Hugo böyle bir fırsatın kaçmasına izin verecek türde biri değildi.

Ceketimi –yani annemin ceketini– aldım, yıllarca kelimelerin de ötesinde şiddetle arzu ettiğim ve onun yıllardır sahip olduğu, üste oturan deri bir ceketti bu. Paltomun çalınmasının tek iyi yanı bu ceketi ödünç almak için bir nedenimin olmasıydı. "Hazır mısın?"

"Kesinlikle." Ryan arkamdan verandaya geldi, ceketi elimden aldı ve giymem için tuttu. Eski moda şövalyelikten memnuniyet duyarak ona izin verdim. Dışarı soğuktu ve yürümeye başladığımızda hem ceketten hem de onun eşliğinden memnundum. Ay neredeyse dolunaydı. Her şeyi hayaletsi bir solukluğa çeviren gümüşi mavi bir ışık yayıyordu.

"Hangi taraftan?"

"Eastville Caddesi'nden aşağı gitmemiz ve Sturbridge Sokağı'ndan sola sapmamız gerek. Sonra Dartley Yokuşu'nu çıkacağız. Sana yalan söylemeyeceğim, dik bir yokuş. On beş dakikamızı alır tahminime göre."

"Spor ayakkabı giydiğim iyi olmuş."

"Yakışmış."

"Karardaki bir etken de buydu kesinlikle."

"Kesinlikle." Dikkati dağılmış gibiydi ve onu düşünceleriyle baş başa bırakarak sessizlik içinde yanında yürüdüm. Benim de ilgilenmem gereken bir sürü düşüncem vardı. Yine de bu rahat hissettiğim türden bir sessizlik değildi ve birkaç dakika sonra bunu bozdum.

"Bana bunu teklif ettiğin için teşekkürler."

"Dürüst olalım. Sen teklif ettin."

"İlk başta değil."

"Havai fişek gösterisinde bundan bahsetmiştim ama sen istediğin için buradayız." Biraz durduktan sonra ekledi, "Ve nedenini bilmek isterim."

"Ah. Sana söyledim. Gerçek bir Port Sentinel partisi görmek istedim."

Kolumu tutup kendisini görmem için çevirerek durdu. Gözlerinde soğuk bir ifade vardı.

"Şimdi önce bir açık olalım, gerçeği istiyorum. Hugo insanları sorgulamak derken ne kastetti? Neler oluyor?"

Kıvrandım. "Kimseye söylememeye söz vermek zorundasın."

"Bilmeden asla söz vermem." Bunda ciddiydi. Suratındaki ifade ürkütücüydü. Ryan'ın bu hâlini, her zaman ortalıkta espriler yapan eğlence düşkünü genç hâlinden çok daha fazla sevdiğimi fark etmek beni sarstı.

"Peki. Tamam. Gerçek."

"Sakıncası yoksa."

Beth'in ağabeyinin bir dayağı hak etmiş olabileceğine dair endişelerini atlayarak, Petra ve Beth'in benden istediklerini açıkladım. "Buna dâhil olmak istemedim ama bana güveniyorlar. Neler olduğunu bulabileceğimi düşünüyorlar."

"Bu işi polise bırakmalısın."

"Ki onlar ilgilenmiyorlar."

Kaşlarını çattı. "Ciddi misin?"

"Çok değil. Dan Henderson görmezlikten gelme konusunda epey iyi."

"İlk kez olmuyor bu." Ryan düşünerek alt dudağını çiğnedi. "Sanırım bu yeterince makul. Gerçi tüm bunları önceden bilmek isterdim."

"Söylemeliydim fakat yardım etmek isteyip istemeyeceğini bilemedim."

Şaşırmış, sonra sinirlenmiş göründü. "İyi dedin."

"Hugo bu işin dışında kalmam gerektiğini düşündü. Sen de aynı şekilde hissetmiş olabilirsin."

"Yani bunun yerine yalan söylemeyi düşündün. Bana ne düşündüğümü söyleme şansı bile vermedin."

"Ne zaman yalan söyledim? Daha önce seninle gitmemi teklif ettin. Ben de davetini kabul ettim. Sorun bunun neresinde?"

"Sorun şu ki gerçekten burada olmak istemiyorsun ve burada benimle olmayı da kesinlikle istemiyorsun."

"Bu doğru değil." diye itiraz ettim. Rüzgâr doğrudan denizden esiyordu ve ürperdim. "Yani içeride olmayı tercih ederdim. Tercihen sıcak bir yerlerde. Ama seninle partiye gideceğim için gerçekten mutluyum."

"Beni zaten olduğumdan daha büyük bir aptal falan sanma. Eğer Seb'e ne olduğunu öğrenmek istemeseydin burada olmazdın. Ben sadece bunu senin için kolaylaştırdım."

Sesinden incindiğini duyabiliyordum. Suçluluk hissim güçlenerek geri döndü. "Özür dilerim. Seni üzmek istemedim."

"Evet. Umursadığını bilmek güzel." Tekrar yürümeye başladı, öyle büyük adım atıyordu ki yetişmek için hafiften koşmam gerekti. "Boş versene. Kimi sorgulamayı planlıyorsun?"

"Yardımcı olabilecek herkesi. Seni bile."

"Beni mi? Faydalı bir şeyler bildiğimi sanmıyorum."

"Seb'i tanıyorsun."

"Biraz. Yakın değiliz."

"Seni onunla okulda konuşurken gördüm."

"Arkadaşlarımla arkadaş. Seb futbol takımında. Onu etrafta çok görüyorum ama onu *tanımıyorum*."

"Ona çok sinir olmuş birilerini tanıyor musun?"

"Onu dövecek kadar mı?" Ryan omuzlarını silkti. "Hayır. Ama o geçinmesi en kolay insan değildir."

"Ne demek istiyorsun?"

"İnsanları rahatsızlık vermeyi sever. Hepsi de gülmek için ama seni gerçekten rahatsız eden şeyi bulur ve bunun üstü-

ne gitmeye devam eder. İnsanları sinir etmekten büyük keyif alır."

"İnsanlara lakaplar uydurduğunu duydum. Ve onlara şakalar yapıyormuş."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Claudia ve Immy."

Ryan başını evet anlamında salladı. "Bilirler. İkisi de buna maruz kaldı."

"Neden yaptıkları yanına kâr kalıyor?"

"Adam eğlenceli. Söz konusu sen olmadığında komik oluyor."

"Kulağa çılgınca geliyor."

"Evet, öyle olabiliyor." Ryan bana tekrar kaşlarını çatarak baktı. "Bak, sen bu dünyanın bir parçası değilsin. Bunun nasıl olduğunu anlamıyorsun. Herkes her zaman iyi vakit geçirir ve kimse kimin canının yandığını umursamaz."

Ödünç ceketimin içinde üşüyünce titredim. "Neden bunun bir parçası olmak isteyeceğini kesinlikle anlamıyorum. Sen bunun için fazla zekisin, öyle değil mi?"

"Bunu söylemen hoştu."

"Olmadığın biriymiş gibi yapıyorsun."

Şaşırmış görünerek durdu. Bu sadece bir an sürdü ve sonra yine saldırıya geçti. "Ya sen yapmıyor musun?"

"Hayır, yapmıyorum."

"Saçmalık. Sanki en sert insanmışsın gibi davranıyorsun ama hepsi bir görüntü." Parmağını yanağımdan aşağı indirdi. "Pek çok insanı kandırabilirsin ama beni kandıramazsın."

Elini kavradım ve kendisine doğru geri ittim. "Benden bahsetmiyoruz. Arkadaşlarından ve onların önemsiz, zarar verici oyunlarından bahsediyoruz."

"Bunu çok ciddiye alıyorsun."

"Başka birileri de ciddiye almış." dedim yumuşak bir ses tonuyla. "Ve canı yanan Seb oldu."

Başı önde tekrar yürümeye başladı. "İnsanları çok çabuk yargılıyorsun, Jess."

"Bu doğru değil."

"Hayat siyah beyaz değildir. İnsanlar hep kötü ya da hep iyi değildir. Bazen aptalca şeyler yaparlar ve çok geç olana kadar bunu fark etmezler bile."

"Biliyorum."

"Sen de Seb kadar kötüsün. Claudia ve Immy gibi insanları küçük görüyorsun çünkü onlardan daha iyi olduğunu düşünüyorsun ama onları tanımıyorsun." Tekrar bana baktı. "Ve beni de tanımıyorsun."

"Ryan."

"Popüler olduğum için işe yaramaz olduğuma karar verme."

Güldüm. "İşe yaramaz olduğuna karar verdim çünkü çapkınsın. Beni sadece sana kapılmadığım için istiyorsun."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Başını çevirdi, bu yüzden suratını göremedim.

"Yoksa neden benimle ilgilenesin ki?"

Bana cevap verdiğinde sesi öyle yakıcıydı ki irkildim. "Eğer gerçekten böyle düşünüyorsan seni yanıldığına ikna etmek için uğraşmayacağım."

"Yanılıyor muyum?"

"Çok."

Perişan bir hâlde yanında yürüdüm. Jess Tennant. Özellikler: hemen hüküm vermek ve anlamadan yargıya varmak. Romantik

geçmiş: facianın ardından felaket. Son zamanlarda insanları üzme konusunda inanılmaz bir yeteneğim olduğunu keşfetmiş gibiydim.

"Özür dilerim. Seni gücendirmek istemedim."

"Atlatırım bunu da." Tekrar durdu. "Jess, bana bir şans bile vermeyi düşünmemenin nedeni bu mu? Çünkü sadece bir meydan okuma aradığımı mı düşündün?"

"Sanırım öyle." Bu büyük bir nedendi. Tek değil ama eğer isterse düşünebileceği kadar büyük bir neden.

"Başka biri mi var?"

"Hayır."

"Will Henderson'a ne oldu?"

"O iş olmayacak." dedim hemen. "Sonsuza kadar. Bitti."

"Bu konuda oldukça kesin konuşuyorsun."

"Öyle." Bu kez gözyaşları yoktu. Bu bir gerçekti.

"O zaman ikimizi tekrar düşünür müsün?"

Hayır demek istedim. Hemen oracıkta bu işi bitirmek istedim –bekâr kalmak konusunda bir şaka yapıp hayatlarımıza devam etmek–. Ama ay ışığında kalp titretecek kadar yakışıklıydı, böyle üzgün görünmesinin nedeni bendim ve bir insan olarak ondan giderek daha çok hoşlanıyordum. Bir gün fikrimi değiştirmem imkânsız değildi ve onu bir arkadaştan daha fazlası olarak görüyordum. Ona umut vermek mi yoksa denemeyi bırakmasını söylemek mi daha kötüydü karar veremedim. Tek bildiğim kimseyi daha fazla incitmek istemediğimdi.

"Söz falan vermiyorum." dedim.

"Ama hayır demiyorsun."

"Hayır demiyorum."

Zafer bekliyordum ama suratındaki ifade ciddiydi. "Bu da iyi."

Saatime baktım. "Bence Hugo ve Ella biz varmadan varacaklar."

"İmkânsız." Ryan elimi tuttu. "Koşarsak varamazlar."

"Koşmak? Bu elbisenin içinde? Yapamam!"

"Bahse varım yaparsın."

"Ne kadarına?"

"Yeni bir elbisesine." Bana sırıttı. "Benim seçtiğim bir elbiseye."

"Bence bu daha kötü." Ben başka bir şey diyemeden çekiştirip dengemi bozdu ve koşmaya başladı. Tutuşundan kaçamıyordum. Onunla birlikte gitmek zorunda kaldım. Haklı olduğu ortaya çıktı. Bu elbiseyle koşabiliyordum ve Harry Knowles'ın evine giden caddeyi ve yokuşu koşarak geçtik, köşeyi dönüp bir ev görene kadar tüm yol boyunca gülmeden duramadım.

Nefes nefese kalmış bir şekilde yavaşladım. "Vay canına. Gemi gibi görünüyor."

Ev tüm o camlar ve ahşap panelleriyle sert bir modernliğe sahipti ve takoz şeklindeydi. Bütün odaların ışığı yanıyordu ve içeride dans eden insanları görebiliyordum. Müzik yüksek sesliydi ve bas sesinin gümbürtüsü kalp atışı gibiydi.

"İçeriyi görene kadar bekle. Oldukça şaşırtıcı." Ryan sanki bırakmaya hiç niyeti yokmuş gibi elimi hâlâ tutuyordu. Beni hafif aralık duran ve ön kapıya doğru giden, her iki tarafında beyaz ışıkların yandığı dar bir patikaya açılan yüksek dış kapıdan geçirdi. Gümüş bir Audi TT patikanın yan tarafındaki çakıl taşlı alanda sanki sürücüsü onu öylece bırakmış gibi bir açıyla park edilmişti. Ön tampon göçüktü ve çamurluk boyunca uzun bir çizik vardı.

"İyi iş çıkarmış, Harry." dedi Ryan, bakmak için durup.

"Bu onun arabası mı?"

"Evet. Babası bunu ona alırken ne düşünüyordu bilmem."

Bu havai fişek gösterisinde gördüğüm ve taytımın delinmesine neden olan arabaydı. Park etmek Harry'nin iyi olduğu bir alan gibi görünmüyordu. Görünüşe bakılırsa araba sürmek onun yeteneklerinden biri değildi. Çok makul bir siyah minivan duvar kenarına park edilmişti. "Bu da mı onun?"

"Bu çalışanlara ait."

"Kime?"

"Bak."

Küçük bir antrenin hemen kapısında siyah takım elbiseli bir çift fedai vardı; doğru söylüyorum, fedai. Birinin elinde not panosu vardı.

"Ryan Denton ve bu da arkadaşım." Ryan not panosunun üstüne eğilip adını aradı. "İşte benim."

"Kimliğiniz var mı?"

"Olacaktı." Ryan boştaki eliyle ceplerini yoklamaya başladı.

"Elini geri alabilirsin, biliyorsun." diye fısıldadım.

"Merak etme. Kimliğim burada, biliyorum."

"Buna gerek yok. İçeri gel arkadaşım." Harry Knowles elinde içkisiyle kocaman sırıtıyordu. Kafası iyice güzelleşmiş görünüyordu ve bunun onun kişiliği mi olduğunu yoksa gerçekten de uçmuş mu olduğunu anlayamadım. Kolunu Ryan'ın boynuna attı. "Nasıl gidiyor?"

"Fena değil. Nasıl kaldırıyorsun bunu?"

"Bende güç var bebeğim. Tüm hafta partileyebilirim, sorun yok." Öne doğru eğildi, böylece Ryan'ın yanındaki beni görebilecekti. "Selam güzellik. Baş döndürücü görünüyorsun."

"İçeri girecek kadar iyi mi?"

"Kesinlikle."

Fedailerden biri ceketimi almak için bekliyordu ve bir sancıyla bunu silkeledim. Bir vestiyerde ceketimi bıraktığım son seferde işler kötü gitmişti.

Harry, Ryan'ın bileğini kavradı ve Ryan benim elimi bırakana kadar sıktı. Sonra Harry elimi tutup elbisenin arkasını görmek için beni döndürdü. Islık çaldı. "Vay canına. Ryan bunu gördün mü?"

"Evet." Ryan, Harry'nin bileğini tam olarak aynı şekilde kavradı. "Onu rahat bırak."

"Sadece bakıyorum. Hayranlığımı gösteriyordum. Bu elbise bir harika."

"Elbisesine hayranlığını göstermek için ona dokunman gerekmiyor." Ruh hâli arkadaş canlısıydı ama Ryan'ın kelimeleri öyle değildi ve fedailerden biri bize doğru bir adım yaklaştı.

"Sorun yok." dedim, kendimi kurtararak. "Partiye hangi taraftan giriliyor?"

"Buradan." Harry antrede ilerledi ve ben de onu takip ettim. Ryan elimi tekrar tuttu ve mücadele etmektense ona izin verdim.

"Etrafa göz atın. Evinizdeymiş gibi davranın. İçkiler mutfakta. Her yerde dans ediliyor. Yatak odaları teknik olarak yasak bölge ama içeri gizlice girerseniz büyük bir sorun olmaz. Benim odam dışında. Benimki halka tamamen açık değil."

"Bildiğim iyi oldu." dedim, bu evde bir yatak odasının yakınından geçmemin imkânsız olduğunu düşünerek.

"Çok kişi var mı?" diye sordu Ryan.

"Ne diyorsun sen? Evin neredeyse tamamı dolu. Gel de gör."

Antrede tek bir kapı vardı. Siyah deriyle kaplı ağır, dev bir kapı. Harry kapıyı itip açtığında gürültü ve sıcaklık beni çarptı ve gerçekten de bir adım geri attım.

"Vay canına."

"Güzel, değil mi?" Harry kollarını iki yana açtı. "Benim insanlarım."

Büyük hayranlık uyandıran mimariyi inceliyordum: Kasabanın ve ilerideki koyun büyüleyici bir manzarasını sunan geniş pencerelerle çift yüksekliğe sahip kocaman, açık plan bir alan. Cam bir merdiven odanın bir tarafından yükselip üst balkona ve sonra da sanıyorum yatak odalarına çıkıyordu. Üst balkondan odanın diğer tarafına giden bir yürüme yolu vardı. Daha fazla yatak odası; bu kez metal olan ve zemin kata inen başka bir merdiven. Şu anda yürüme yolu tırabzanlardan sarkıp sohbet eden ve aşağıda dans edenleri seyreden insanlarla doluydu. Ya Harry'nin anne ve babası mobilya meraklısı değildi ya da mekân boşaltılmıştı çünkü duvarların dibine çekilmiş iki devasa koltuk dışında her yer boştu. Bu da Port Sentinel'deki herkesin dans etmesi, içki içmesi ve yapmamaları gereken şeyleri yapması için daha fazla alan anlamına geliyordu.

Ve *yıkım* önümde olup biten şeylerin bazıları için bulunabilecek tek sözcüktü.

Müzik o kadar yüksekti ki düşünmeyi güçleştiriyordu ve içerisi son derece sıcaktı. Kalabalıkta tanıdığım yüzler vardı ama gerçekten de onlar olduğundan emin olmak için iki kez bakmak zorunda kalıyordum. Kızların göz kapakları ağırlaşmıştı, suratları kızarmıştı ve kendilerini erkeklerin üstüne atarken uyuşuk görünüyorlardı. Herkes temaya uygun giyinme konusunda çaba göstermişti. Baş döndürücü bir kızılın saçlarının arasından pı-

rıltılı akrepler sarkıyordu. Uzun boylu, beyaza yakın sarılıkta ve model inceliğinde olan Calliope Roland gözkapaklarını ve tırnaklarını pelin otu yeşiline boyamıştı ve bunu deneyebilecek kadar cesur birileri için bir şişe cin taşıyordu.

Ryan'ın elini sıktım ve kulağına bağırabileyim diye eğildi. "Şu Lucy Blair mi? Onun Archie ile çıkacağını düşünüyordum."

"Öyle zaten."

"O Archie değil." Lucy'nin daha önce hiç görmediğim bir adama sarıldığı yere işaret ettim.

Ryan omuzlarını silkti. "Archie uzakta."

"Yani onu aldatması sorun değil."

"Öyle demedim. Ama bu beni hiç ilgilendirmez." *Ya da seni.* Alt metni anlamıştım.

"Aldatma konusunda hüküm verdiğim için özür dilemeyeceğim."

"Asla değişmeyeceksin."

"Bu konuda değil."

Etrafı seyrederken sergileniyormuşum gibi hissettim. Başlar önce ilgiden, sonra doğrudan düşmanlığa kadar değişen ifadelerle döndü. Darcy merdivenlerin yarısında oturduğu yerden bana el sallayıp kadehini kaldırdı ve yeni görünüşümü selamladı. Elbisesi göğüs dekolteli bir Vivienne Westwood parçasıydı. Daha önce, kolunun altına sıkıştırdığı el çantası hakkında her şeyi duymuş ve resimlerini görmüştüm. Çanta her iki tarafında da gümüş dikenleri olan bir McQueen'di. Darcy'nin bir bileğinde bununla uyumlu kelepçe şeklinde bir bilezik vardı. Yine de partinin bir teması olmasaydı bile muhtemelen buna benzer bir şeyler giyerdi.

"Kendinize birer içki alın." Gürültü seviyesi Harry'nin söylediğimiz şeyleri duyamayacağı kadar yüksekti ama tam olarak parti moduna girmediğimizi fark etti. "Hadi ama Ryan. Beni hayal kırıklığına uğratma. Jess'e nasıl iyi zaman geçirileceğini göstermek zorundayız."

"Mutfak o tarafta." Ryan siyah beyaz fotoğrafların asılı olduğu beyaz bir koridoru işaret etti. İçerisi insanlarla doluydu.

Ben daha yakındım, bu yüzden ilk önce ben gittim, birilerinin ayağına basmamaya çalışarak kalabalığın içinde ilerledim. O kadar kalabalıktı ki Ryan en sonunda elimi bırakmak zorunda kaldı. Tekrar tutmadan önce ne kadar geçeceğini ve bunu umursayıp umursamadığımı merak ettim. Biri bana çarptı. Tanımadığım bir kız sinir olmuş bir ifadeyle beni kenara itti. Göremediğim bir şeylere takıldım ve tam düşmesem de ileri doğru yalpaladım. Benden uzaklaşan birilerinin güldüğünü duydum. Kaba kalabalık.

Çok da dindar olmayan bir keşiş şeklinde giyinmiş ve tüm koridoru neredeyse kaplayan iri bir gencin arkasından çıkarken olduğum yerde kalmama neden olan bir şey gördüm.

Will koridorun sonunda dikiliyordu, duvara yaslanmıştı ve birileriyle derin bir sohbette görünüyordu. Bir saniye sonra onu gördüm; başını kaldırınca benimle göz göze geldi ve her ne söylüyorsa yarıda kesti. Suratındaki ifadeyi yorumlamak zordu ama daha çok onaylamama gibi görünüyordu.

Onunla konuşan kişi Will'in dikkatini çeken şeyin ne olduğunu görmek için etrafına bakındı. Bu Harry'nin kafedeki saman sarısı saçlı arkadaşıydı. Kaşlarını çattı ama beni çıkaramadığı açıktı. Dönüp Will'e bir soru sordu ve cevapların en kısasını aldı. Yanaklarımın kızardığını hissettim. Geldiğim yoldan geri

giderdim ama arkamda bir sürü insan vardı; tek seçenek yürümeye devam etmek, merhaba demek ve tekrar ilerlemekti.

Her neyse plan buydu. Gerçekte ise el sallamaya ve Will'e donuk bir merhaba verecek kadar ileri gittim. "Selam."

"Burada ne yapıyorsun?"

Geçip gidecektim ama durdum. "Seninle aynı şeyi sanırım. Eğleniyorum."

"Benimle." Ryan olabilecek en kötü anda geldi. Bileğimi tutup kendisine bakacak şekilde beni çekti. Sonra diğer elini elbisemin açıkta kalan sırt kısmına koyup beni kendine doğru çekti. *Sahibi benim.*

Diğer çocuk el salladı. "Ryan. Nasıl gidiyor?"

"İyi, teşekkürler. Sen nasılsın?"

Ryan'ın dikkati dağılmışken elinden kurtulup Will'e baktım.

"Seni burada bulmayı beklemiyordum."

"Ben de seni gördüğüme şaşırdım." Will'in sesi o kadar soğuktu ki sanki kış erkenden gelmiş gibi hissettim. "Sen... Yıkılıyorsun."

"Ve sen de pek bir çaba göstermemiş gibi görüyorsun. Ne yıkılıyorsun ne de ölümcül görünüyorsun."

Tek kelime etmeden tişörtündeki logoyu göstermek için gömleğini açtı.

"The Killers*." dedim. "Ne sevimli."

"Sen Jess misin?" Saman sarısı saçlara sahip çocuk cana yakın bir tavırla gülümseyerek elini uzattı. "Ben Guy."

"Guy Tindall." diye fısıldadı Ryan kulağıma. "Seb'in arkadaşı."

* The Killers, Amerikalı müzik grubu. (ç.n.)

"Will ve ben aynı okula gidiyoruz."

"Gerçekten mi?" Will'e baktım. "Bu yüzden mi buradasın?"

"Guy benim de gelmemi istedi."

"Konuşacak birilerinin olması güzel. Bu işler biraz sıkıcı hâle gelebiliyor." Yakından bakınca Guy'ın burnunun üstünde çiller ve gözlerinde kötücül bir parıltı vardı. "İlk birkaç geceden sonra hep aynı şeyler, hep aynı şeyler."

"Ben ilk kez geliyorum."

"Şu içkileri alsak iyi olur." dedi Ryan. Eğilip boynumdan, kulağımın hemen altından öptü. "Bu parfüm de ne Jess? İnanılmaz kokuyorsun, her zamanki gibi."

"Kes şunu." Utanarak onu ittim. Will'in bundan ne çıkaracağını görmek için bakmadan duramadım ve gözlerindeki ifadeden –ya da ifade yoksunluğundan– dolayı korkudan sindim. Taştan oyulmuş gibiydi. "Gitsek iyi olur. Koridoru tıkıyoruz. Sonra görüşürüz."

Guy kadehini kaldırdı. "Dört gözle bekliyorum."

Biz yürümeye başlarken birileri Ryan'a çarptı. Will'le omuzları birbirine değince geri çekildiler.

"Nereye gittiğine dikkat et arkadaşım."

"Sen dikkat et *arkadaşım*." Birbirlerine dik dik baktılar.

"Kesin şunu, ikiniz de." Gerçekten sinirlenmiştim. "Burada olmaz. Şimdi değil."

"Aslında burası ve şimdi mükemmel olurdu." Harry Knowles hemen dibimde bitti sanki belayı sezmişti ama buraya bunu durdurmak için gelmemişti. Tam tersine. "Partinin sonraki kısmı için gönüllülere ihtiyacım vardı ve sanırım ikiniz az önce hizmet etmeyi teklif ettiniz."

10

"Sakinleşmek zorundasın." Muhtemelen gözlerim çıkarcasına ağlarken susarım diye Hugo elinde bir bardak suyla yakınımızda dikilirken, Ella kolumu sıvazlıyordu. Darcy başı bir yana eğik bir şekilde, hâlimden anlayarak yanımda oturuyordu.

"Bu tamamen benim hatam." dedim burumu çekerek. "Eğer ben olmasam kavga etmeleri imkânsızdı."

"Onlar asla anlaşamazlardı." dedi Hugo ilgisizce. "Ya da en azından yıllardır anlaşamıyorlar. Seninle ilgili olduğunu düşünme. Bir geçmişleri var."

"O geçmişi biliyorum ben. Güven bana, mesele şu anki gelişmeler." Burnumu bir kâğıt mendile sildim ve içki arayışıyla mutfağa giren insanların –ki bu da temel olarak herkes oluyordu– meraklı bakışlarını görmezden gelmeye çalıştım. Eve gidebilmeyi dileyerek siyah granit bir tezgâhının önündeki bir taburede oturuyordum. Önümde Harry'nin yaptığı kokteyllerle dolu yüzlerce plastik bardak vardı. Kızlar için doğal olarak pembe ve erkekler için mavi. İkisi de tiksindirici görünüyor ve kokuyordu.

"Neler olduğunu hâlâ anlamadım." dedi Ella. "Will'le karşılaştın, sonra o ve Ryan kavga ettiler."

"Kavga bile değil. Dalaştılar. Ama Ryan partide benimle birlikte olmasıyla Will'i tahrik etti, bu yüzden her şey biraz gerildi. Ve sonra Harry..."

"Ev sahibimiz." diyerek araya girdi Hugo, Ella için.

"Ortaya çıktı ve onların gönüllü olduğunu söyledi. Sonra Will ne için olduğunu sorunca dövüşmek zorunda olduklarını söyledi." Göz makyajımı bozmama girişimlerimi çoktan bırakmıştım ama havlu kâğıda çıkan siyah boya miktarını görünce biraz telaşlandım. "Nasıl görünüyorum, Ella?"

"Üzgün panda." Göz altlarımı havlu kâğıtla yavaşça sildi ama suratındaki ifadeden anlaşıldığı kadarıyla bu pek de yardımcı olmamıştı. Ona boş vermesini söyledim.

"İkisi Harry'yle gitti ve nereye olduğunu bilmiyorum. Ayrıca herkes kimin kazanacağı üzerine bahse giriyor, sanki ikisinin birbirini dövmesi tamamen kabul edilebilir bir şeymiş gibi. Sanki bu bir eğlenceymiş gibi."

"Şey, boks..." dedi Hugo.

"Bu boks değil. Bu dövüş, katıksız ve basit." Telefonumu bulmak için çantamı karıştırmaya başladım. "Bahse varım oğlunun böyle bir şeye karıştığını söylersem, Dan Henderson hemen gelecektir."

"Yapamazsın." Ella beni durdurmak için elini elimin üstüne koydu. "Will'i tanımıyorum ama erkekleri tanıyorum ve görev icabı bile olsa, babasının onu kurtarmak için gelmesinden hoşlanmayacaktır."

Darcy de onaylar gibi başını salladı. "Hem Will dövüşmek istemezse oradan ayrılabilir. Hapishanede değil ya."

"Ah, dövüşmek istiyor ama." Will'in suratındaki ifadeyi düşünüp ürperdim. "Kim için daha fazla korkmalıyım bilmiyorum."

"Favori kim?" diye sordu Ella.

"Ryan, açık ara farkla." dedi Hugo. "Çünkü herkes onu tanıyor ve onun dövüş konusunda becerikli olduğunu düşünüyor."

"Bence bu doğru." dedim yavaşça, "Ama bence Will'in kanıtlayacak daha çok şeyi var."

"Kaybedecek ise daha az şeyi." Guy Tindall geldi ve tezgâha eğildi; sarkıt aydınlatmalar burnundan aşağı kayıp duran küçük, çelik çerçeveli gözlük camlarında yansıyordu. "Bu kavganın kesin bir klasik olma potansiyeli var. Ben paramı Will'e yatırıyorum, ne olursa olsun."

"Ben de." dedi Darcy, hoşlanmayacağım kadar fazla hevesli bir şekilde.

"Guy, onları durdurmak için bir şeyler yapmak zorundasın." Sesim sonlara doğru çatladı.

"Korkarım yapamam. Ama endişelenme. Bu büyük bir mesele değil. Gladyatör falan değiller ya. İkisinden biri ölene kadar dövüşmeye devam etmek zorunda değiller."

"Kazanana kim karar veriyor?"

"Ya nakavt olacak ya ikisinden biri pes edecek veya ikisinden biri yaralanırsa Harry dövüşü durduracak. Döşemelerde kan olmaması kural."

Başımı salladım. "İkisi de durmayacaktır. İkisi de kendileri için önemli olan bir konuda pes etmeyecektir."

Guy yanımdaki tabureye oturdu. "Ve sen bunu biliyordun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Will'le ortak bir çalışma yapıyoruz. Bu dönem senden bir ya da iki kez bahsetmiş olmalı."

"Ne dedi? Benden nefret mi ediyor?" İkinci soru daha kendime engel olamadan ağzımdan kaçıverdi.

"Elbette hayır. Bunu neden soruyorsun ki?"

"Nedeni yok." Mutfağın parlak ışıkları altında Guy'ın çenesinde bir gölge olduğunu görebiliyordum ve baktıkça bunun bir morluk izi olduğuna ikna oldum. Ellerine baktım ve eklem yerlerinin ezik ve sıyrıklarla morarıp şişmiş olduğunu fark ettim. "Sen kimle dövüştün?"

"Ne?" İlk kez şaşırmış göründü. "Ah. Sadece bir arkadaş."

"Bir arkadaş. Kim kazandı?"

"Ben sanırım."

"Çok emin konuşmuyorsun." dedi Hugo kelimeleri uzatarak.

"Bir dövüşte birine üstün gelebilirsin ama yine de istediğini alamazsın." Bir anlığına suratında anlatılamaz derecede soğuk bir ifade belirdi. Hemen sonra tekrar eski hâline döndü, bu yüzden bunu neredeyse hayal ettiğimi düşündüm. Guy doğrulup ayağa kalktı. "Dediğim gibi bu kavgalar çok büyük mesele değil. Sadece tadını çıkarın."

"Tadını çıkaracak ne var ortada?" diye sordum Ella'ya, Guy mutfaktan çıkarken. "Bu hastalıklı bir şey değil mi?"

Ella cevap verme fırsatı bulamadı. Bir ses, "Yaptıkları bu işte." dedi.

Dönüp bakınca Claudia'nın arkasında Immy ile beraber yanımda dikildiğini gördüm. Immy'nin saçları hâlâ soluk pembeydi ama şimdi düzleştirilmişti ve görüntü olarak gerçekten de hoşuma gitmeye başlamıştı. İkisi de endişeli görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu Claudia bana.

"Gerçekten değil. Bunun düzenli bir şey olduğuna inanamıyorum."

"Her gece." dedi Immy. "Harry ve arkadaşları bahse tutuşmayı sever. Ve dövüşü."

"Ama bu aptalca."

"Meseleleri bu şekilde çözüyorlar." dedi Claudia. "Sinirlendikleri şey artık her neyse."

"Bundan hoşlanacağını düşünmedim." Darcy ellerimden birini tuttu.

"Haklıydın. Will ve Ryan dövüşüyor olmasa bile..."

"Yine de korkunç olduğunu düşünürdün." Ella diğer elimi tuttu ki bu tuhaf bir duruma girmeme neden oldu çünkü burnumu tekrar silmek için gerçekten de elime ihtiyacım vardı.

"Başlıyor." diye bağırdı birileri koridordan ve kapıya doğru bir hücum oldu. Claudia uzandı ve gitmeden önce kolumu sıvazladı, bu beni hem şaşırttı hem de gerçekten hafif de olsa daha kötü hissetmeme neden oldu.

Darcy'ye baktım. "Gitmek zorunda mıyım?"

"Her hâlükârda olacak, sen orada olsan da olmasan da."

"Hadi." Hugo beni kenara itti, bu yüzden tabureden düşer gibi indim. "Biraz cesaret. Eğer dövüşmeleri senin hatansa seyretmek gibi ahlaki bir sorumluluğun var. Hem ben bunu kaçırmak istemiyorum."

"Sence kim kazanacak?" diye sordu Ella ona.

"Ben paramı boşa harcamıyorum. İkisi de kazanabilir." Arkama geçti ve dirseklerimden tuttu, sonra ben kıvranırken var gücüyle beni mutfaktan dışarı itti.

"Sen seyredebilirsin. Ben neden gitmek zorundayım?"

"Sen bu evde en iyi yere biletimizsin."

Ne demek istediğini bilmiyordum ama salona ve oturma odasına giden yolda insanları iterek ilerlerken, insanlar geçmemize izin

vermek için yana çekiliyorlardı. Kalabalığın önüne dikkat çekecek derecede kolaylıkla gittim. Herkes kimin dövüşeceğini ve nedenini biliyordu. Sevsem de sevmesem de bu gösterinin parçasıydım.

Harry artık kimsenin dans etmediği oturma odasının ortasında dikiliyordu. İnsanlar duvarlara doğru üst üste yığılmışlardı, merdivenlerde dikiliyorlardı ve yukarıdaki yürüme yolunun yan tarafından aşağı sarkıyorlardı. İyi bir şekilde görebilecekleri her yerdelerdi. Müzik susmuştu ama ortam her taraftan gelen sohbet seslerinden dolayı hâlâ gürültülüydü. Harry ellerini başının üstüne kaldırıp birbirine vurdu ve sessizliğe yakın bir şey elde etti. "Herkes hazır mı?"

Bir tezahürat. Bayılıp bayılmayacağımı merak ettim. Sonra bunun dövüşü durdurmak için işe yarayıp yaramayacağını merak ettim.

"Unutmayın." dedi Harry, "Bahisler kapanana kadar kimin kazanacağına dair fikrinizi değiştirebilirsiniz. Sonra biter. Kimi seçtiyseniz onda kalırsınız. Ryan mavi, Will kırmızı."

Ortamda konuşmalardan kaynaklı bir gürültü oldu. İlk kez konukların pek çoğunun ellerinde kâğıt parçaları tuttuğunu; bazılarının kırmızı, çoğunluğunun ise mavi olduğunu fark ettim.

"Harry bahsi düzenleyen kişi." diye mırıldandı Hugo kulağıma. "Arkadaşları biletleri dağıtıyor ve bahislerin takibini yapıyor. Bir seferde beş sterlin ama eğer haklıysan paranı iki katına çıkarabilirsin."

Matematik en iyi olduğum konu değildi ama ben bile rakamların işe yaramadığını görebiliyordum. "Eğer Ryan kazanırsa Harry bir sürü para kaybedecek."

"Umurunda değil. Onun için bu hiçbir şey. Hayal edebileceğinden daha fazla parası var."

"Tamam. Hadi başlayalım." Kalabalık tezahürat yaparken Harry heyecanla gerçek anlamda zıplıyordu. Yukarıdaki bir kapı açılıp ikisi dışarı çıkınca, bakışlar o yöne döndü. İkisi cam merdivenlerin başında bir an birlikte durdular. Aşağı yukarı aynı boydalardı. Ryan'ın omuzları ve gövdesi çok az daha genişti ama ikisi de son derece zinde, güçlü ve kararlı görünüyordu. Ryan ilk önce harekete geçti ve kendisiyle konuşan ya da omzuna hafifçe vuran herhangi birine karşılık vermeden merdiveni indi. Birkaç basamak arkasında Will kendi dünyasında, başı önde iniyordu. İkisi de gelip oturma odasının ortasında, Harry'nin iki tarafında olacak şekilde dikildiler ve kırmızı biletleri değiştiren ellerden dolayı ani bir hareketlilik yaşandı. Will gömleğini çıkarmıştı. Tişörtü bedenini ortaya koyuyordu ve insanlar onun gerçekten yapılı olduğunu fark ettikçe seçimlerini yeniden değerlendiriyordu. İkisine de umutsuz gözlerle baktım ve gerçekten Will'in kazanmasını istediğimi fark ettim. Onu tercih ettiğim için değil ama çoğu zaman tümüyle yabana atıldığı için. Ryan çok ilgi görüyordu ama Will sadece polisin oğlu olarak tanınıyordu. Bu onu özellikle popüler yapmıyordu ve o daha fazlasını hak ediyordu.

Sol tarafımda hafif bir kargaşa oldu. Lucy Blair düşmüştü ve suratında kocaman bir gülümsemeyle gözleri kapalı bir hâlde yerde uzanıyordu. Arkadaşlarından ikisi dehşetle çığlık atarak yanına çömeldi.

"Biri ona yardım edebilir mi?" diye seslendi Harry.

Fedailerden ikisi kalabalığı yararak geldi ve biri Lucy'nin nabzını kontrol etti. "Durumu iyi."

"Çok fazla eğleniyor, hepsi bu." dedi Harry. Lucy'ye herkes güldü. Ben bunu komik bulmadım.

"Yukarı çıkarın." dedi Harry. Fedailerden biri onu kucağına alıp merdivene yöneldi. Lucy'nin arkadaşları da adamı takip etmek için koştular.

"Hanımlar, Lucy'nin uyumaya ihtiyacı var. İkinizin gitmesine gerek yok." Harry gülümsedi ve "Eğlenceyi kaçıracaksınız." diye eklerken ses tonu ciddileşti.

Kızlar tereddüt edip durdular, sonra geri döndüler. Onların kalabalığa karışmasını seyrettim. İkisi endişelenmiş görünüyordu ama hiç kimse fark etmedi ya da umursamadı.

"Tokalaşın beyler." Harry, Ryan ve Will'in çok kısa tokalaşmalarına izin vermek için geri çekildi. Ryan dönüp beni bulana kadar kalabalığı gözleriyle taradı.

Göz göze geldik ve sadece bir saniyeliğine suratındaki haşin ifade yumuşadı. Sanki gülümseyecekmiş gibiydi ama sonra Harry tekrar konuştu.

"Bahisler kapandı hanımlar ve beyler." Ortadan çekilmek için sehpalardan birinin üstüne çıktı. "Hazır mısınız?"

"Hazırım." dedi Will ve Ryan tek bir ağızdan.

Harry kollarını havaya kaldırdı. "Başla!"

Kalabalıktan çıkan uğultu sağır ediciydi. Will başını kaldırdı ve Ryan'a dik dik baktı. İki genç gözleri birbirine kilitlenmiş hâlde daireler çizdiler ve Ryan kısa, tehlikeli bir yumrukla ilk hamleyi yaparken korkudan sindim. Will dönünce yumruk koluna değil de gövdesine denk geldi ve Ryan'ın karnına sert bir şekilde inen bir sağ kroşe salladı. Ryan irkildi ama neredeyse sadece sendeledi ve saldırıya geçerken gürültü seviyesi daha da yükseldi. İkisi sanki hiçbir şey yokmuş gibi, sanki acıyı bile hissetmiyormuş gibi yumruklaştı. Seyretmeye dayanamadım. Etrafımdaki suratlarda heyecanı, kana olan şehveti görmeye dayanamıyordum.

"Birbirlerine eşitler." Bu, arkadaşıyla konuşan ve tanımadığım bir gençti. "Hangisinin üstün olduğunu anlayamıyorum."

"Bu bir süre devam edebilir."

Gözlerimi kapattım. Gerçekten de yanılıyor olmalarını umdum ama ikisi de geri çekilmiyordu. Ve Harry onların durmasına izin vermeyecek kadar bundan hoşlanıyordu. Bir kükreme başımı kaldırmama neden oldu ve Ryan onun çenesine vurunca Will'in başının geriye düştüğünü gördüm. Will'in dengesini tekrar sağlaması bir saniyesini aldı ve kalabalık ona Will'in işini bitirmesi için bağırırken, Ryan ayak parmaklarının üstünde bekledi. Ryan kızgın olsa bile adil bir şekilde dövüşmek istiyordu. Will dışında biriyle dövüşüyor olmasını diledim, böylece onun kazanmasını isteyebilirdim. O da iyiydi: Will tekrar dövüşmek için hazır olur olmaz yan tarafına yumruk attı ve Will irkilerek kaburgalarını tutarken iki büklüm oldu.

"Sanırım Will'in başı belada." dedi Ella, koluma öyle sıkı tutunuyordu ki moraracağından emindim.

"Ondan hemen umudu kesmeyin." Hugo ellerini ceplerine koymuştu ve iki sineğin duvarda dolaşmasını seyreden biri kadar rahat görünüyordu.

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" diye sordum ona ve o da sırıttı.

"Seyret."

Dönüp baktım ve Ryan'ın delirmiş gibi yumruklar savurduğunu ama Will'i ıskaladığını gördüm. Will, Ryan'ın elini tutup çekti ve ivmesini onu parende attırmak için kullandı. Ryan kalabalıktan bir inilti çıkmasına neden olan bir küt sesiyle sırtüstü yere indi ama bir şekilde Will'i de kendisiyle aşağı çekmeyi başardı. İkisi boğuşarak yerde yuvarlandılar. Will sonunda üst

taraftaydı, Ryan'a arka arkaya yumruklar indiriyor, o ise suratını korumaya çalışırken kollarını kaldırıyordu.

"Ona zarar verecek." diye inledim.

"Dövüşün asıl amacı bu zaten." Hugo düşünceli görünüyordu. "Gerçi merak ediyorum."

O bunu söylerken Ryan, Will'i üstünden attı ve ayağa sıçradı. Will de ayağa kalktı ve ikisi artık saçları başları dağılmış, tişörtleri parçalanmış ve tere bulanmış hâlde daireler çizmeye geri döndüler. Ryan bir dansçı kadar yumuşak bir şekilde öne adım attı ve aynı hareketi yaparken birdenbire Will'in sol gözünün altına bir yumruk indirdi. Bu yumruk onu döndürdü ve Will yere yığıldı.

"İşte." dedi arkamdaki kişi. "Kalkmıyor."

Ama Will sanki bunu yok etmeye çalışırmış gibi başını iki yana sallayarak yavaşça, acı çekerek ayağa kalktı. Ryan bekleyerek, nefes nefese kalmış şekilde geriye çekildi.

"Bu son olacak." Konuşan yine Bay Her Şeyi Bilen'di, gerçi onunla aynı fikirdeydim. Harry az önce saatini kontrol etmişti. İki genç de son derece bitkin görünüyordu. Will'in elmacık kemiğinde sıyrık vardı ve şimdiden şişmeye başlamıştı. Ryan'ın yana kaçarak savurduğu bir yumruk attı ve sonra tekrar.

"Yavaşlıyor." Arkamdaki kişi ellerini ağzının kenarına siper edip bağırdı. "Bitir işini. Onu bu sefaletten kurtar."

Sanki onu duymuş gibi Ryan sol kroşeyle tekrar öne fırladı ama Will tamamıyla şans gibi görünen bir şeyle bundan kaçtı. Eğer bu şanssa bir saniye sonra yine şanslıydı çünkü sağ yumruğu Ryan'ın ağzına indi. Ryan bir elini suratına götürerek geriye doğru sendeledi. Elini yüzünden çekip avuç içine baktı ve birdenbire, şok edecek kadar kırmızıya bürünmüştü. Tam olarak

neresinin yara aldığını göremiyordum ama kesinlikle ağzı kanıyordu ve kötü durumdaydı. Will hafif yan durarak geri çekildi, elleri hâlâ yumruk şeklindeydi, hâlâ tetikteydi. Tetikte olmakta haklıydı çünkü Ryan gözlerinde katıksız bir öfkeyle ona baktı. Tekrar saldıramadan önce Harry ellerini başının üstünde salladı ve zıpladı. "Bitti! Yeterli."

Etrafımdaki kalabalık dövüşçülerin isimlerini tezahürat şeklinde tekrarlıyordu.

"Bir kazanan seçmek zorundayım." dedi Harry. Yine aralarında durdu ve gerçek bir boks hakemi gibi ikisini bileklerinden tuttu. "Ve kazanan..."

Oda neredeyse sessizdi.

"İkisi." Herkes onay verircesine kükrerken Harry ikisinin kollarını havaya kaldırdı.

"Bunun anlamı Harry'nin tüm bahisleri ödemek zorunda olması mı?" diye sordum Hugo'ya.

"Evet. Dedim ya, paranın eksikliğini duymayacaktır."

İnsanlar Will ve Ryan'ı tebrik etmek için yanlarına akın ediyor, sırtlarına vuruyorlardı. Ryan gülüyor, arkadaşlarıyla çak yapıyordu. Ağzından akan kanı bastırmak için tişörtünü çıkarmıştı ve kaslarla dolu gövdesi bir Yunan heykelinin hayat bulmuş şekli gibiydi. Will de ilginin tadını çıkarıyor, birinin söylediği bir söze sırıtıyor, göğüs dekolteli elbise giymiş öylesine bir kızın yanağını öpmesine izin vermek için eğiliyordu. Aynı şeyi yapmak için kalabalığı yarıp kendimi kesinlikle küçük düşürmeyecektim, her ikisi için de. Artık dövüş bittiği için korkum öfkeye dönmüştü, ikisine de.

Sonunda Will hayranlarının yanından ayrıldı ve harekete geçti. Söyleyeceğim beş ya da altı şey vardı ama bu fırsatı bu-

lamayacaktım. Beklediğim gibi bana doğru değil kapıya doğru yürüyordu.

"Gidiyor mu?" Ella şaşırmış görünüyordu.

"Öyle görünüyor."

"Buralarda olmalıydı. İlginin tadını çıkarmalıydı."

Hugo güldü. "Will o tarz şeylerden hoşlanmıyor."

"Şey, peki ya Jess? Ona bir şey söylemek istemiyor mu? Az önce onun için kavga etti."

"Onun için değildi ki." dedi Hugo. "Dediğim gibi bu kavga çok eskilere dayanıyor."

"Ve şimdi gitti." Onun benim tarafıma bile bakmadan kapıdan çıkıp gitmesini seyrettim. Aslında tüm bu süre boyunca bana hiç bakmamıştı. Ve ön tarafta dikiliyordum; beni görmesi zor değildi. Kederli ve ağlamaklı hissederek döndüm ve ayaklarımın yerden kesildiğini, birinin omzuna atıldığımı hissettim. Düşmekten korkarak tutundum ama eteğimin açılacağından da eşit derecede korkuyordum. Beni tutanın kim olduğunu anlamam uzun sürmedi çünkü yarı çıplak ve tamamen terliydi.

"Seni öperdim." dedi Ryan, beni yere indirirken, "Ama ağzım çok kötü ağrıyor."

"Sen iyi misin?"

"Yaşayacağım." Bana sırıttı, sonra irkilerek durdu. Yakından bakınca dudağında bir yarık vardı; hâlâ kanıyordu.

"Kötü görünüyor. Üzerine biraz buz koymalısın. Ya da donmuş bezelye."

"Mutfakta bir sürü var." dedi Ella.

"Kim hemşire olmak ister?" Ryan'ın gözleri üstümdeydi.

"Sanırım eve gideceğim ben." dedim.

"Jess..."

"Hayır Ryan." Kendimi ondan kurtardım. "Az önce yaşananlardan nefret ettim. Yaptığından nefret ettim. İkinizden de. Kendinizden utanmalısınız."

"Bekle Jess..."

"Hayır." Gözyaşlarımın gözlerimi yaktığını hissettim ve ondan uzaklaştım. "Gitmem gerek. Ella, Hugo'yla idare edebilir misin?"

"Seninle gelebilirim."

"Hayır gelme. Burada çok uzun kalmadın ve tüm zamanı benimle ilgilenerek geçirdin. Partinin tadını çıkar. Dans et. Manzaraya bak. Hugo'yu öp."

"Şşşş! Seni duyacak." Gülüyordu, gerçi gözlerinde hâlâ endişeli bir ifade vardı. Elime tutundu. "Başka partiler de olacaktır, Jess. Seninle gelmeme izin ver. Eve sağ salim döneceğinden emin olayım."

"Sorun yok. Yolu biliyorum, tahmin edeceğinden daha iyi hem de." Onu kucakladım, orada olmasına memnundum ama kendi başıma kalmam gerekiyordu. "Sadece kafamı toplamam gerek."

"O zaman sonra görüşürüz." Hugo'yla birlikte dikiliyordu, ben kapıya doğru giderken ikisi çok farklı yüz ifadeleriyle beni seyrediyordu. Ella tamamen endişeli ve kaygılıydı, Hugo ise her zamanki gibi alaycıydı. Bu, zıt kutupların birbirini çektiğine dair bir kanıttı sanki, eğer böyle bir kanıta ihtiyaç varsa...

Neyse ki zarar görmemiş olan ceketimi aldım ve fedailerden biri onu giymeme yardımcı oldu.

"Bu benim işimdi." Ryan arkasındaki büyük kapının kanatlarının kapanmasına izin verdi. Sanki bana yetişmek için acele etmesi gerekmiş gibi hafif nefes nefeseydi.

"Sanki işin başından aşkınmış gibi görünüyorsun." dedim. Renksiz bir içkinin olduğu bardağı bitirirken ceketini giyiyordu. "O su mu?"

Son yudumları içerken başını iki yana salladı. "Votka sanırım. Birinden aldım. Bunun için istedim." Buzu kâğıt mendilin içine koyup sardı, sonra dudaklarına koydu.

"Mutfağa gitmeliydin. Yaralarınla ilgilenmek için istekli bir sürü kız bulurdun."

"Ben sadece bir tanesini istedim."

Gözlerimi devirdim ve dinlemiyormuş gibi yapan fedailere baktım. "Ben gerçekten öyle bir kız değilim."

Omuzlarını silkti. "Boş ver. Her şeyini aldın mı?"

"Sanırım evet. Ama benimle gelmek zorunda değilsin."

"Buraya seninle geldim; seninle gidiyorum. Bitti. Nokta." Mendili dudağına hafifçe bastırdı. "Zaten bundan daha fazla eğleneceğimi de sanmıyorum."

"Evet, o kavga gecenin gerçekten en eğlenceli kısmıydı."

"Benim fikrim değildi."

"Kabul ettin."

"Alternatifleri daha kötüydü." Benimle evden çıkıp patikada yürüdü. "Harry insanların hayır demesinden hoşlanmaz."

"Buraya ayak uyduracak kadar çaresiz misin? Gerçekten?" Başımı iki yana salladım. "Burayı asla anlamayacağım. Ya da oradaki tezahürat eden, ikinizin üstünden para kazanan tüm mezar soyguncularını."

"Harry'den para kazanıyorlar." dedi Ryan. Yolda yürürken sağ omzunu ovalıyordu. "Sanırım kaslarımdan birini zedeledim."

"Eğer tek buysa şanslısın."

"Gerçekten kızgınsın, değil mi? Pek çok kız buna bayılırdı."

Ona cevap vermek yerine bir bakış attım ve her zamanki sırıtışının çarpık bir versiyonuyla karşılık verdi.

"Umutsuz vakasın." dedim.

"Belki bana bir şans vermek konusunda daha önce söylediklerinde ciddiysen, değilimdir."

"Asla durmuyorsun. Asla. Bir saniye bile."

"Kolay pes edenler kaybettikleri için ancak kendilerini suçlayabilirler."

"Bunu bir posterden falan mı aldın?"

Ryan'ın hemen bir cevapla karşılık vermesini bekliyordum, bu yüzden cevap vermediğinde iyi olup olmadığını görmek için baktım. Yürümeye devam ederken yolun ilerisindeki bir noktaya gözlerini dikmişti. Ben de aynı yöne baktım ama hiçbir şey görmedim ve tekrar baktım. Ve sonra... Sonunda Ryan'ın gördüğü şeyi gördüm: Karanlıkta, yolun sonunda bir siluet.

Onu doğru düzgün görüp tanıdığımda konuşacak kadar yakınlaşmıştık.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Ryan.

"Seni bekliyorum." Will gölgelerin arasından çıktı, yanağındaki morluk ay ışığında bile görülebiliyordu.

"Ah, iyi." dedim ikna edici olmayan bir ses tonuyla. "Eve birlikte gidebiliriz." Orada yokmuşum gibiydi. İkisi de birbirlerine bakarken beni görmezden geldiler. Eğer köpek olsalardı kesinlikle hırlarlardı.

Daha önce bir şeye başlamışlardı.

Şimdi onu bitirme zamanıydı.

11

Onları kavgadan uzak tutacak bir şey –herhangi bir şey– düşünmeye çalışarak bir kenara çekildim. Daha önce söylemediğim hiçbir şeyi düşünemedim. Daha önce işe yaramamıştı ve şimdi de yaramayacaktı.

Will önümüzde dikildi. Hâlâ Ryan'a bakacağım diye beni görmezden geliyordu. "İşte. Sağlam bir yumruğun hangi kısmını anlamamıştın?"

"Gerçek gibi görünmesini sağlamak zorundaydım."

"Ben gerçek gibi görünmesini sağladım ve bunu yapmak için sana vurmak zorunda değildim."

"Kan akıttın. Bu anlaşmamızın bir parçası değildi."

"Sanırım kaburgamı kırdın." Will'in suratı hâlâ kaya gibiydi. Sonra birden sırıttı. "İyi iş çıkardın."

"Aynen, sen de." Ryan elini uzattı ve o gece ikinci kez tokalaştılar, gerçi bu kez tamamen daha dostane bir şekilde.

"Bekleyin. Bekleyin bir saniye..." Bir ona bir ona bakıyordum. "Bu *planlı mıydı*?"

Ryan mahcup görünüyordu. "Tamamı değil. Sadece... Dövüşmek zorunda kalacağımızı bildiğimizde... Will istemedi."

"Sen de istemedin." dedi Will.

"Doğru. Ama bana yapacağın şeyi bilseydim sana gerçekten vururdum. Yani, çeneme vurdun. Dişim kırılabilirdi."

"O kadar sert vurmadım. Ve ilk önce sen bana vurdun." Will sağa doğru biraz eğildi ve acıdan tısladı. Duruşunu dikleştirdi. "Pekâlâ. Bunu tekrar yapmayacağım."

"Gerçekten de tüm bunların numara olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sordum.

"Hepsi değil." Will suratındaki morluğa işaret etti. "Bunu numaradan yapamazsın. Ama olduğundan daha kötüymüş gibi görünmesini sağladık."

"Neden bunu yapacağınızı söylemediniz?"

"Harry vazgeçmiyordu." dedi Ryan. "Bu bir anlamda ergenliğe geçiş törenidir; eğer bir erkeksen ve onun partilerine gidiyorsan ileride bir gün sıra sana gelecektir. Bundan birkaç kez kaçtım. Artık aradan çıktı."

"İçeri girdiğim andan itibaren benim dövüşmemi istedi." dedi Will.

"Neden?"

"İnsanların nasıl olduğunu bilirsin. Yapmamam gereken şeyleri yaptığımda fazladan heyecan oluyor, babam yüzünden yani." Bana bir an baktı ve göz göze gelince omuriliğimden aşağı bir ürpertinin yayıldığın hissettim. "Üzüldüğün için üzgünüm."

"Üzgün mü? Üzgün bunu karşılamıyor. İkiniz için de çok korktum. Gerçekten canınızın yanabileceğini düşündüm. Sonra dövüştüğünüz için size öfkelendim. Artık bana yalan söylediğiniz için öfkeliyim."

"Açıklayabilirdik." dedi Ryan, sanki bu mantıklıymış gibi. "Birilerinin tahmin etmesi riskini alamazdık. Sen bunu ina-

nılır kıldın. Ve daha önce seni ağlarken hiç görmemiştim sanırım."

Will tabii ki o zaman bana bakmamıştı. "Jess ağlıyor muydu?" diye sordu, meraklanarak.

"Hem de nasıl. Salya sümük." Ryan arka arkaya hıçkırarak ağlamamı taklit etti, sonra suratımdaki ifadeye güldü.

"Merak etmeyin." dedim dişlerimi sıkarak. "Bu ikiniz için de ağladığım son seferdi."

"Ah, hadi ama Jess." Will de sırıtıyordu. "Dövüştüğümüz için öfkelendin ve şimdi de dövüşmemiş olduğumuz için öfkelisin. Bu mantıklı değil."

"Dişi mantığı." dedi Ryan ve ona öfkeli bir bakış attım.

"Tam da sizin söyleyeceğiniz laflar. Ve sonra da neden sizin sığ olduğunuzu düşündüğümü merak ediyorsunuz."

Ryan'ın yüzündeki gülümseme silindi. Will gülmemek için dudağını ısırdı. "Seni mat etti dostum."

Ona döndüm. "Sana kızgın olmadığımı sanma. Bırak konuşmayı, sana bakmak bile istemiyorum."

"Jess." diye itiraz etti, "Bana bir şans ver."

"Ne yapmak için? İkinizin başına gelecekleri umursadığım için aptal olduğumu mu söyleyeceksin? Sanmıyorum." İkisi için bir daha asla ağlamayacağımı özellikle söylemişken gözlerimin yaşlarla dolmak üzere olması sinir bozucuydu.

İkisi suçluluk hissederek bakıştılar. Uzun zamandır düşman olduklarından çok fazla ortak noktaları vardı.

"Bu kadar sohbet yeter. Ben eve gidiyorum." Dönüp yolda sinirli sinirli yürümeye başladım.

İlk Ryan bana yetişti. "Seni eve bırakacağımı söyledim."

"Beni takip etmeni engelleyemem ama seninle konuşmak zorunda değilim."

"Peki. Tamam." Will diğer tarafımda yürürken o da yanımda yürüdü. "Affedilmedik."

"Şaşırmadım." Will bana, "Özür dilerim. Özür *dileriz*." dedi.

"Özür dileriz. Gerçekten." dedi Ryan.

"İkinizin birbirinizden nefret ettiğini sanıyordum."

Will rahatsız görünüyordu. "Nefret güçlü bir kelime."

"Sadece bir süredir konuşmamıştık." dedi Ryan.

"Sekiz yıl kadar."

"Öyle bir şey."

"Neyse, komedi ikilisi tekrar bir araya geldiğinde orada bulunmaktan onur duydum."

"Öyle ya da böyle ne gece oldu ama." dedi Ryan. Korktuğum gibi, "İşe yarar bir şey buldun mu?" diye sorarak devam etti.

"Biraz meşguldüm." Will'in dikkatle dinlemediğini umdum ki boşunaydı.

"Neler oluyor?"

Çok istemeyerek, "Seb'in başına neler geldiğini öğrenmek istiyorum. Kız kardeşi yardım edip edemeyeceğimi sordu ve kız Petra'nın arkadaşı, bu yüzden birkaç soru sorabileceğimi düşündüm." dedim.

"Çünkü son sefer çok güzel işe yaradı."

"Son sefer gibi değil. Her hâlükârda ben kişisel olarak bu olaya dâhil değilim ve kimse de ölmedi. Ben sadece neler olduğunu öğreniyorum, böylece kız da neden birilerinin onu hastanelik ettiği konusunda endişelenmeyi bırakabilir."

Will acı çekiyormuş gibi göründü. "Jess, eğer biri ona kasten zarar verdiyse ne yaptığını herkese duyurmanı istemeyecektir.

Seni engellemek için çok makul nedenleri var. Ve duyduğuma göre Seb oldukça kötü yaralanmış."

"Evet ama genel görüş bunu hak ettiği yönünde. Ve baban da neler olduğunu bilmek istemiyor. Hâlâ o araba çarpması hikâyesini yutturmaya çalışıyor. Ben neler olduğunu öğrensem bile, bu işi ileriye taşımak istemeyecektir."

"O zaman neden kendini tehlikeye atıyorsun?"

"Çünkü saldırıya uğramasının bir nedeni olmak zorunda. Beth'in onun bunu hak edip etmediğini bilmesi gerek."

"Ve ortada bir gizem olduğundan eminsen bilmeden duramıyorsun."

"Örtbas edilecek ne olduğunu bilmek istiyorum. Bunun neresi yanlış?"

"Aptalca olması belki? Ama karakterine uygun."

"Ah, çok teşekkür ederim ya." Ryan'ın yanımda güldüğünü duyabiliyordum. "Çünkü sen olsan basıp gidersin."

"Ben öyle demedim."

"Ama riske girmemem gerektiğini düşünüyorsun."

"Öyle olmasını tercih ederim."

"Çok kötü." dedim.

Will başını salladı. "Peki. Yani bu *sensin.*"

"Ne demek şimdi bu?"

"Yeni görünüşünle birlikte kişiliğinin de değişip değişmediğinden emin değildim."

Suratım yandı. "Hayır. Hâlâ benim."

"Ve yine de sağduyuyu dinlemeyeceksin."

"Eğer sen öyle adlandırıyorsan."

"Yoluna çıkmamam gerektiğini hatırlat, Jess. Asla." dedi Ryan.

Will başımın üstünden Ryan'a baktı. "Evet. Buna değmez."

"Kesinlikle."

"Bırakalım da kendi bildiği gibi yapsın."

"Aynen öyle düşünüyorum ben de."

Dişlerimi gıcırdattım. "İkiniz bitirdiniz mi? Yoksa eve gidene kadar böyle mi olacak hep?"

"Sanırım eve gidene kadar." dedi Will.

Ryan başını salladı. "Eve gidene kadar."

"Neyse, en azından işe yarayabilirsiniz." Bir an düşündüm. "Harry'nin partilerinde dövüşmenin bir ergenliğe geçiş töreni olduğunu söylediniz."

"Sadece Harry değil." dedi Ryan. "Gerçi bu her zaman onun fikriydi. Ne zaman o çete bir araya gelse bir dövüş olur."

"Cumartesi gecesi olduğu gibi mi?"

Ryan omuzlarını silkti. "Muhtemelen."

"Diskodan önce Guy'ın evinde bir parti vardı."

"Ben de öyle duydum. Gerçi orada değildim."

Will'e döndüm. "Sen?"

"Ben evdeydim."

"Guy dövüşmüş mü?"

Will bir süre bana baktı. "Neden böyle sordun?"

"Onu mutfakta yakından gördüğümde her tarafında ezikler, morluklar olduğunu görebildim ve oldukça taze görünüyorlardı."

"Cumartesi gecesi dövüşmüş."

"Kimle?"

"Hemen sonuçlar çıkarma." diyerek uyardı Will.

"Söyle."

"Seb Dawson'la. Ama bu diskodan önceydi ve Seb oradan yürüyüp gitti. Guy onun kafatasını falan kırmadı yani."

"Guy sana böyle mi anlattı?"

"Havai fişek gösterileri sırasında duyduklarım böyle."

"Benim de." dedi Ryan. "Seb burnuna yumruk yemiş. Buna epey bozulmuş. Öfkeyle çıkıp gitmiş, daha fazla dövüşmek istemediğini ve diskoyla falan da uğraşamayacağını söylemiş. Gidecek daha iyi yerleri olduğunu söylemiş."

"Guy'ın onu alt etmesinden utanmış." dedi Will. "Guy'ın öyle güçlü kuvvetli olduğu söylenemez. Seb kolayca kazanmayı bekliyormuş."

"Ne yüzünden dövüşmüşler?" diye sordum.

"Bilmem."

"Hadi ama Will. Guy'ın o şekilde dövüşmesine gerçekten değecek bir şey olmak zorunda. Ona göre sen tüm sorunlarını onunla paylaşıyormuşsun. Onun da seninle aynı şekilde paylaşmadığını söyleme bana."

Will kaşlarını çattı. "Guy sana ne söyledi?"

Ona söyleyemezdim. "Hiçbir şey. Sıra sende."

"Guy hayatı çok ciddiye almaz ama bu onun sığ biri olduğu anlamına gelmiyor. Birine fena hâlde abayı yakmış ve sen sormadan söyleyeyim; kim olduğunu bilmiyorum. Yıllardır, gerçek anlamda, onun peşinde ve hiçbir yere gitmedi. Birine bunu anlatmaktansa daha çok kendi içinde yaşıyordu. Bu arada Seb, Guy'ı o kızla görmüş ve neler olduğunu anlamış. Bir ay kadar önce, Guy buradan uzakta okuldayken, Seb kızı elde edip Guy'a

fotoğraflar göndermiş. Guy delirmiş, tahmin edebileceğin gibi. Seb bunu onu kızdırmak için yaptı ve işe de yaradı." Will omuzlarını silkti. "Öyle biri işte o."

"Seb hakkında anlatılanları duydukça, birilerinin dünyaya iyilik yaptığını düşünüyorum." diye yorum yaptım.

"Bir insan şerefsizin teki diye onu yarı ölü duruma getirmenin adil bir yanı yok."

"Dedi polisin oğlu." Ryan'ın ses tonu alaycıydı. Will'e baktım, suratındaki ifadenin dövüşlerinin ikinci raundunu, bu kez gerçekten gerçekleştirmek üzere olduklarını anlatmasından endişelendim. Bir saniyesini aldı ama Will kendini kontrol altına aldı.

"Demek istediğim şu ki; Guy, Seb'e zarar vermedi. Ciddi anlamda yani. Dövüşte onu yendi ve Seb bir sinirle kalkıp gitti. Söylenenlere göre kaldırımdan kazınana kadar kimse onu tekrar görmedi."

"Ve bu kızın kim olduğu hakkında bir fikriniz yok."

Will başını hayır anlamında salladı.

Ryan'a döndüm. "Ya sen?"

"Bir fikrim yok." dedi pişmanlıkla. "Keşke bilsem, söylerdim sana."

"Öğrenmeye çalışabilir misiniz? İkiniz de?"

"Bunun ne alakası var?" diye sordu Will. "Sana söyledim, oradan yürüyerek çıkmış."

"Bilmiyorum. Sadece Seb'in üzdüğü insanların bir listesini yapmaya çalışıyorum. Aslında üzmediği insanların bir listesini yapmak daha kolay olabilir."

Bir köşeye gelmiştik ve Will yokuş aşağı yürümek için döndü.

"Hey, nereye gidiyorsun?" Diğer tarafı işaret ettim. "Bu taraftan."

Will kaşlarını kaldırdı. "Evet, siz o taraftan gidebilirsiniz. Eğer gereğinden daha fazla yürümek istiyorsanız."

"Ama buradan geldik biz." Şaşırmış bir şekilde Ryan'a döndüm. "Buradan geldiğimize eminim."

Ryan utanmış görünüyordu. "Mmm... Öyle zaten."

"Ama..." Bunu söylerken onun Hugo'ya söylediklerini hatırladım. "Uzun yoldan?"

"Öyle olmuş olabilir."

"Gerçekten de yön duygumun gelişmesini isterdim." dedim buruk bir şekilde. "Beni kandırdın."

"Yürümek için güzel bir geceydi."

"Eğer soğuğu seviyorsan." Başımı iki yana sallayarak Will'in seçtiği yoldan yürümeye başladım. "Gerçekten de tuhafsın."

"Bir adamı denediği için suçlayamazsın."

"Ben seni suçlamıyorum, ne olursa olsun." Will geri geri yürüyordu. "Kim denemez ki? Özellikle de Jess böyle görünüyorken."

"Düşeceksin." dedim ilgisizce. Bana iltifat yapması için çok geçti. Elbiseden nefret etmiştim. Makyajımdan nefret etmiştim. Kot pantolonumu giymek için can atıyordum. Şu anda evde olmak istiyordum ve dönüp artık Ryan gibi sessiz bir şekilde yanımda yürürken, ben de daha hızlı yürümeye başladım. Gece sona ermişti.

Oturduğum caddenin köşesine geldik ve Ryan durdu. "Burada vedalaşalım."

"Gidiyor musun?" diye sordum.

"Ben gitmiyorum. O gidiyor."

"Seni evine kadar bırakırım." dedi Will.

"Gerek yok. Ben bırakırım." Ryan kolunu omzuma attı. "Ben bırakırım dedim."

"Benim yolumun üstünde." Will'in gözleri üstümdeydi, istediğim şeyi söylemem için bekliyordu. Ama istediğim şey bu işin dışında kalmaktı.

"Evine gitmelisin arkadaşım." dedi Ryan.

"Kısa süre sonra orada olacağım."

"Eğer doğrudan gidersen daha kısa sürer."

Ryan giderek daha fazla sıkıyordu beni. İrkildim. "Bak Will, yolunu uzatmana gerek yok. Yarın görüşürüz seninle."

İnadından vazgeçmiyordu. "Zaten yarın oldu."

"O zaman daha sonra. Git ve dinlen." Esnedim, yorgun olma taklidi yapmama bile gerek yoktu. "Bu kadarı bana yetti korkarım. Uyumam gerek."

"Hadi gidelim." Ryan, Sandhayes yönünde beni nazikçe itti.

"Bekle." dedi Will ve söyleyeceği şeyi bekleyerek durdum. "Kapının kilitli olduğundan emin ol. Tilly her zaman açık bırakıyor. Son zamanlarda birkaç hırsızlık vakası olmuş ve babam seni uyarmam gerektiğini söyledi."

"Peki." dedim. "Teşekkürler."

"Bir şey değil." Ryan'a başıyla selam verdi ve arkasına bakmadan uzaklaştı. Kalbimde her zamanki sızıyla onun gidişini seyrettim. Onu görmenin görmemekten daha iyi olup olmadığını anlamaya çalışıyordum hâlâ. Eşit derecede acı verici ama farklı olduğunu düşündüm. Ve daha iyi gelmiyordu.

Son birkaç metreyi başım öne eğik bir hâlde güçlükle yürüdüm, Ryan'ın kolunun hâlâ omzumda olmasını bile önemsemedim, aslında neredeyse farkında bile değildim. Verandaya ulaştık

ve ceketimin cebinde duran anahtarlarımı almak için kolunun altından çıktım. Anahtarları bir şıngırtıyla çıkardım ve Ryan elini elimin üstüne koydu, öyle tutuyordu ki kapıyı açamıyordum.

"Jess..."

"Ne oldu?"

"Sadece..." İç çekti. "Sadece burada olduğumu hatırlatmak istedim."

Suçluluk duyarak ona baktım. "Özür dilerim. Seni ihmal mi ediyorum?"

Sırıttı. "Buna alışık değilim."

"Her şeyi istediğin gibi yapamazsın, biliyorsun. Bu çok kolay olurdu."

"Kolay olsa iyi olurdu aslında. Kolay uyar bana." Uzanıp başparmağıyla yanağımı okşadı. "Şu an genellikle seni öpmeye çalıştığım zaman olurdu ama..."

"Dudakların çok acıyor." diyerek onun yerine cümlesini tamamladım.

"Ayrıca, sen bundan her zaman kaçarsın."

"Genellikle beni herkesin içinde öpmeye çalışıyorsun. Bu utanç verici."

"Ah, o zaman burası iyi olurdu." Beni kendine çekecek oldu. Geri çekildim. "Ya da belki olmazdı."

"Özür dilerim." dedim ve bunu içtenlikle söyledim. "Kafam biraz karışık."

"Şu işe bak ki tam benim tipim."

"Her zamanki tipinden daha az psikozlu olduğumdan oldukça eminim, eğer Natasha'dan bahsediyorsak."

"Belki biraz daha az psikozlu." Ona vuracakken yana çekildi. "Daha fazla şiddet yok. Bu akşamlık yeterince gördüm."

"Ben de. Ama yine de bu gece için teşekkürler."

Suçlu görünüyordu ki bu da aslında oldukça şirindi. "Seni uzun yoldan yürüttüğüm için özür dilerim."

"Gerçekten üzgün müsün?"

"Hayır." Bana baktı ve suratındaki ifade bir anlığına ciddi bir şeye dönüştü. "Sana bir söz vereceğim."

"Devam et."

"Bir daha seni öpmeye çalışmayacağım."

"Peki..." dedim yavaşça. İstediğim şey buydu ama şimdi bunu söyleyince sanki önemsediğim bir şeyi kaybetmiş gibi hissettim.

"Bir daha öpüştüğümüzde, bu sen beni öpmek istediğin için olacak. Diğer türlü değil."

"Öyle mi?"

"Bundan oldukça eminim."

"İyi geceler Ryan." dedim.

"İyi geceler Jess."

Ben kapıyı kapattığımda hâlâ orada dikilmiş beni seyrediyordu. O patlak dudağıyla bile her genç kızın rüyası gibi görünüyordu ve tam bir aptal gibi hissederek arka kapıyı kontrol etmek için kendimi mutfağa sürükledim. Ryan her yönden mükemmeldi ve ondan hoşlanıyordum. Ama ona âşık falan değildim. En azından öyle olmadığımı düşündüm. Ryan yüzünden en az beş dakikadır Will'i düşünmemiştim. Belki de Ryan onu unutmak için ihtiyacım olan kişiydi. Düzelmek için daha kötü yollar da düşünebilirdim.

Ceketimi çıkarıp gülümseyerek mutfağa yürüdüm, sonra bir el ağzıma kapanınca ufak bir çığlık attım. Dengemi kaybedip geriye doğru sendeledim ve o kişi beni tuttu. Ve o konuşmadan önce bile kim olduğunu biliyordum.

"Çığlık atma."

Başımı salladım. Will beni yavaşça bıraktı ve döndüm. "Haneye tecavüz de ne oluyor şimdi?"

"Kapı açıktı."

"Tam kapatacaktım. Biri bana kapatmamı söyledi."

"Biri senin mutfağa gelmeni istedi."

"Neden?"

Will eğleniyormuş gibi görünüyordu. "Eve gitmemi bekleyemezsin. Hele de bu elbiseyi giyiyorken."

Midemin çalkalandığını hissettim. "Elbiseyi sevmediğini düşündüm."

"Çok dikkat dağıtıcı." Bana biraz daha yaklaştı. "Ve tüm gece bunu yapmak istemiştim."

"Beni mutfakta korkutmayı mı?"

"Onu değil."

Daha da yaklaştı, ellerini kalçama koydu ve beni yumuşak hareketlerle, mutfak masasına çarpana kadar geri geri iterken kemiklerimin eridiğini hissetim. Beni kucakladı ve hiç nefes almadan masanın kenarına oturttu, daha sonra kırık kaburgasından dolayı hafifçe inlediğini fark ettim. Will aramızdaki mesafeyi kapatıp dizlerimin arasına adım atarken kollarımı boynuna doladım. Eteğim baldırlarımda birkaç santim daha yukarıya sıyrıldı. Alçak sesle adımı söyledi ve sonra öpüşmeye başladık, sanki bir dönme dolaptaymışız gibi oda dönüyordu. Düşünemedim, konuşamadım, bunun kötü bir fikir olduğu konusunda endişelenemedim bile. Başım dönerek bir elimi masanın sağlam ahşabına koydum ve boynumdan aşağı öpücükler kondururken buradan destek aldım. Parmaklarını sırtımda gezdirdi ve elinin

karın boşluğumdan yukarı çıktığını hissettim. Elbisenin kenarından elini sokup parmaklarıyla tenimi okşarken nefesim sıklaştı. Kumaşı sağ omzumdan kaydırdı ve köprücük kemiğimi öpmek için eğildi.

"Seni ne kadar özlediğime inanamazsın."

"Sen de benim..." Bunun gerçekten olduğuna kendimi inandırmaya çalışıp başarısız olarak suratına dokundum. "Beni yine öp."

Bana doğru eğilirken dudaklarını seyrediyordum; tam da gülümseme denemeyecek şekilde kıvrıldıklarını gördüm ve bu, kalbimin pır pır etmesine neden oldu. Bu kez elini baldırım boyunca gezdirdi ve ürperdim, sanki tüm dünyada önemli olan tek şey oymuş gibi ona tutundum.

Tüm gece öpüşebilirdik ve bu bana kesinlikle uyardı ama uzun süremeyecek kadar güzeldi. Öpüşmeyi bıraktı ve gözlerimi açınca kaşlarını çattığını gördüm.

"Ryan'a iyi geceler dilemen uzun sürdü."

Vites değiştirerek gözlerimi kırpıştırdım. "Ona söyleyecek bir sürü şeyim vardı."

"Ne gibi?"

"Beni partiye götürdüğü için teşekkür etmek gibi." Kollarımı Will'in omuzlarından indirdim.

"Seni öptü mü?"

"Will, bu öyle..."

"Öptü mü?"

"Hayır." Başımı eğip beni tekrar öpmesini istedim ama öpmedi.

"Ona senin peşini bırakmasını söyledin mi?"

"Bir sürü kelimeyle değil ama..." Başımı salladım. "Ne bu şimdi? Kıskanıyor musun?"

"Neden ağzına yumruk attım sanıyorsun?"

Will hâlâ dizlerimin arasında dikiliyordu ama aramızdaki mesafe kilometrelerce uzanıyor gibiydi. Onu geri ittim ve masanın kenarından kayıp elbisemi düzelttim. "Aferin. Havamızı resmen bozdun."

"Özür dilerim. Ben paylaşmayı sevmem."

"Birincisi, beni 'paylaşmak' sana düşmez. Kimi ne zaman öpeceğime karar vermek bana düşer. Ve ikincisi Ryan'ı seviyorum. O şekilde değil yani ama seviyorum işte. Benimle flört ediyor. Bunu büyük bir meseleye dönüştüren sensin."

Will'in çenesi gerildi. "Gerçekten, ne bekliyorsun?"

"Daha az olay." diye cevabı yapıştırdım. "Ama hayal kırıklığına uğrayıp duruyorum. Sen ve Ryan'ın daha fazla dövüşmeyeceğinizi sandım."

"Böyle bir şey dediğimi hatırlamıyorum."

"Kıskanmana gerek yok. Ryan'ı idare edebilirim."

"Korktuğum da bu ya." dedi yumuşak bir sesle. "Ben uzakta okuldayken, senin burada onunla birlikte olduğunu bilmek beni nasıl hissettiriyor, bir fikrin var mı?"

"Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun." Suratında uzak bir ifadeyle kollarını önünde kavuşturdu. "Şu an da herhangi bir zaman kadar iyi görünüyor."

"Ne için?"

"İkinci sorum için."

"Hı, şu."

"Evet, o."

Yolun sonuna gelmişim gibi hissederek bekledim. Will bana

baktı ve gözlerindeki kafa karışıklığını görebildim. Birdenbire, sorunun ne olacağını anladım.

"Benden ayrılırken söylediklerinde ciddi miydin?"

"Hangi kısmı diyorsun?" diye sordum dikkatle.

"Beni umursamadığın hakkındaki kısım. Bana bunun sadece bir tatil aşkı olduğunu söylediğin kısım."

Harika. O kısım.

"Evet." dedim fısıldayarak.

"Yalan söyleme."

"Söylemiyorum." Suratımda yavan bir ifadeyle saçlarımı geriye savurdum. *İnandırıcı davran.* "Ne söylememi istiyorsun?"

"Bunu ciddi anlamda söylemediğini söyle."

"Ben hiçbir şey demek istemedim." diye tekrarladım. "Eğlenmiştim. Ama durum bu."

Benimle tartışacağını sandım ama tartışmadı. Başını yavaşça salladı. Sonra yanağımdan öpmek için eğildi.

"Bu da neydi şimdi?"

"İyi geceler öpücüğü verdim." Kapıya doğru gitti ve onu durdurmak ya da geri döndürmek için bir şey söyleyemedim. Kapı kapandı ve o gitti. Masada oturdum ve kalbim kırılıyormuş gibi ağladım çünkü gerçekten kırılıyordu.

Tekrardan...

12

Ertesi sabah geceden kalma bir hâlde erkenden uyandım, bu adil değildi çünkü hiçbir şey içmemiştim. Yataktan çıkıp aynadaki yansımama baktım: Hayalet kadar soluk, düz ve cansız saçlar, gözlerimin altında koyu renk halkalar. Klasik ayrılık sonrası görünüşü. Will ve ben tekrar bir araya bile gelmemiştik ki... Hep perişanlık, hiç eğlence yok. Hayatımın hikâyesi buydu.

Birileri kapımın altından bir not atmıştı, başım zonklarken irkilerek eğilip notu aldım. Ella'dandı: *Partiden çok geç döndüğü için bir özür.* Ona ihtiyacım olmadığı sürece geç uyanacaktı, ki ihtiyacım olması durumunda onu uyandırmam gerekiyordu. Saate baktım, yatakta üç buçuk saat geçirmişti. Onu rahatsız etmemi haklı çıkaracak kadar uzun bir süre değildi gerçekten de. Kâğıdın diğer tarafına bir ok çizilmişti, arka tarafını çevirdim.

H'yi öptüm! H beni öptü! Aman Tanrım!

Her şeye rağmen güldüm. Benimki bir felaket olsa da birilerinin aşk hayatının iyi gittiğine memnundum.

Gittim ve ortalarına doğru kapıyı çalıp anahtar deliğinden bağırarak çirkin sözler söyleyen Tom'u duymazdan gelerek uzun, çok sıcak bir duş aldım. Geniş bir ailede geri adım atmamak

zorunda olduğun konusunda bir aydınlanma yaşamıştım. Acele etmeyi reddettim ve duştan çok daha fazla insan gibi hissederek çıktım. Makyajın da yardımı oldu; maskara sayesinde tamamen uyanık bakan gözler ve biraz allık sayesinde sağlıklı bir ışıltı. Hiç kimse ağlaya ağlaya uyuduğumu, doğru düzgün uyuyamadığımı ve neden olduğunu bile hatırlamadan önce gözlerim dolu dolu uyandığımı tahmin edemezdi. Perdeleri çekince dışarıda güzel bir gün, aydınlık ve mavi bir gökyüzü, bahçeyi gümüşi bir griye çeviren ince bir buz tabakası olduğunu gördüm. Odamın zemininde bıraktığım iğrenç elbisenin üstünden atlayarak en eski, en yumuşak ve neredeyse dağılacak gibi duran kot pantolonumu, botlarımı ve dizlerimin üstüne kadar gelen kazağımı buldum. Evcilik elbiseleri yerine kendi kıyafetlerim içinde olunca daha iyi hissettim.

Aşağıda hiçbir hareketlilik yoktu. Notlar alma günümdü: Annem işten önce birkaç fotoğraf çekmek üzere çıkacağını söyleyen bir not bırakmıştı. Tilly salı günleri yerel halk merkezinde bir resim dersi veriyordu ve çoktan çıkmıştı. Jack de gitmişti. Hugo uyuyordu. Ella uyuyordu. Petra ise peçete halkasını ortalarına bıraktığı kırıntılara bakılırsa bir şeyler yemişti ama ortadan kaybolmuştu. Tom futbol oynamaya gidiyordu ve asla tam olarak sosyal olmamıştı. Ev de sessizdi ve hatıralarla doluydu. Önceki akşam, özellikle de son kısmı aklımdan çıkmıyordu. Gözlerimi masadan kaçırdım, lavabonun önünde dikilip tadını almadan biraz kahvaltılık gevrek yedim. İki gün önce Will'in orada kupasını yıkadığını düşünmemeye çalışarak kâseyi yıkadım. Baktığım her yerde bana onu hatırlatan bir şey görüyordum. Sandhayes'te bana huzur yoktu. Burada kalamıyordum ama gitmem gereken hiçbir yer yoktu. Hiç kimse beni beklemiyordu. Tek istediğim mide boşluğumdaki o tuhaf hissi kafamdan atacak bir şeydi.

Eğer yapacak daha iyi bir şeyiniz yoksa Port Sentinel'de sahile gitmek geleneksel bir şeydi. Gidip parkamı aldım, sonra merkeze doğru yürümeye başladım. Hava, sörfçüleri ve denizcileri mutlu edecek kadar durgundu ama görecek bir şeyler olabilirdi. Etrafta henüz çok fazla insan yoktu çünkü hâlâ erkendi. Fore Sokağı'na saptım ve bir alt sınıfımdan birkaç kız gördüm. İsimlerini bilmiyordum ve onlarla ilgili dikkat çeken hiçbir şey yoktu; kızlardan birinin pembenin açık bir tonu olan saçları dışında. Durup şaşkınlık içinde onlara baktım. Bunun sürpriz olmaması gerekirdi. Bir akım başlatabileceğini söylediğimde Immy'yle dalga geçiyordum ama tabii ki eğer popüler kızlar bunu yapıyorsa, Port Sentinel'de hiçbir şey moda olamayacak kadar aptalca değildi. Tuhaf bir şekilde birdenbire hayatla ilgili çok daha iyi hissettim. Bunun insanların en kötüsünü düşünme ve haklı çıkmayla bir alakası olmalıydı. Ayrıca pembe saçın şaşırtıcı derecede iyi görünmesiyle da alakalıydı. Neredeyse benim bile denemek aklıma yattı.

Galeri henüz açılmamıştı. Viktorya dönemi insanlarının Fore Sokağı'nın sonuna koydukları ufak bir parka kadar yürümeye devam ettim, böylece bu insanlar buranın etrafını belediyeye ait binalarla çevreleyebileceklerdi. Meclis ofisleri ve polis karakolu Viktorya dönemine ait kırmızı tuğlalı gotik bir yapıydı ama meclis binası ve kütüphane Dorik üsluptaki sütunlarıyla beyaza boyanmıştı. Dört bina için de görkemli denemezdi ama zaten Port Sentinel kırsal kesimde ihmal edilmiş bir yerdi ve asla başka bir şey olmamıştı. Dolaşarak parka girdim, onları beslemek için orada olduğumu sanan yırtıcı martılardan kurtuldum. Yapraklar masmavi gökyüzüne karşı keskin sarıları ve yakıcı kırmızılarıyla güzel görünüyorlardı. Annemin sonbaharda Port Sentinel'in simgesel görüntülerini yakalamak için havadan istifade ettiğini umdum, böylece ekmek paramız çıkabilirdi.

Nefesimin soğuk havada buharlaşmasını seyrederek banklardan birinde bir süre oturdum. Bir kız başı önde, elleri paltosunun ceplerinde parka girdi. Ona baktım, sonra kütüphanenin merdivenlerini çıkıp kapıdan girerken tekrar baktım. Büyük bir hata yapmadıysam Lily Mancini'ydi ve acelesi vardı. Bu konuda gerçekten düşünmeden kalktım ve onu takip ettim. Lily konusunda merak ettiklerim vardı. Gerçekten de Seb Dawson'ın onun Ella'nın içeceğini dökmesiyle ve işten erken ayrılmasıyla bir ilgisi var mıydı, yoksa tüm bunlar bir tesadüf müydü, bilmek istiyordum. Soru sormanın bir zararı olmazdı.

Kütüphane sıcaktı ve yıpranmış kitapların rahatlatıcı kokusu vardı. Bir zamanlar kubbeli bir tepe camının altında uzun masalar ve ahşap sandalyelerin olduğu merkez alandan dört oda açılıyordu. Tepe camı duruyordu ama masalar gitmiş, yerlerine orada kendi kendilerine uğuldayan halka açık bilgisayarlar için çalışma bölümleri gelmişti. Diğer yerleri kontrol ettim: çocuk kütüphanesi, bazı müzelik yaşlı kadınların örgü dergilerini okudukları süreli yayınlar bölümü, koltukların olduğu kurgu için bir alan ve son olarak kurgu dışı eserlerin yer aldığı bölüm vardı. Burası kütüphanenin popüler olmayan kısmıydı ve ev ödevi yapmam gerektiğinde genellikle kendimi burada buluyordum. Lily'nin paltosunun kürklü kapüşonunu gördüm. Arka taraftaki bir masaya doğru eğilmiş, göremediğim birileriyle konuşuyordu. Neyse ki kitap rafları odayla açı yapacak şekilde konmuştu, bu yüzden rafların arkasına geçip görülmeyebilirdim. Spor ayakkabılarımı giymediğime pişman olmuştum ama haritaların olduğu bir rafa bakmak için yukarı tırmanırken çok fazla gürültü çıkarmamaya çalıştım. Doğu İngiltere. Batı Adaları. Dordogne. Büyüleyici.

"Ama neler olduğunu anlamıyorum. Sen onun yanından ayrıldığında onun iyi olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi." Lily'nin sesi üzgün çıkıyordu.

"Şşş. Birileri duyacak." Üçüncü bir ses.

"Burada kimse yok. Her neyse, bu bizim hatamız değil. Olamaz. O bizim yanımızdayken hiçbir şeyi yoktu."

"Başını kapı çerçevesine vurdu." İlk kişi tekrar konuşuyordu. "Onu arabaya sokarken."

"Kafatasını kıracak kadar sert değil." dedi Lily hemen. "Ama çok kötü olduğunu söylüyorlar. Ve hâlâ bilinci kapalı."

Evet, bahsettikleri kişinin kim olduğu anlaşılmıştı. Lily'nin kimle konuştuğunu bilmem gerekti. Rafların arasında bakmak için parmak uçlarımda yükseldim. Lily, Amanda Secombe ve Ruth Pritchard'ın yan yana oturdukları, kitaplarla dolu bir masanın yanında dikiliyordu. Amanda ve Ruth'u kütüphanede görmek biraz olsun garip bir durum değildi; ikisi bizim senemizde zirve için yarışıyordu ve mümkün olan her anı çalışarak geçiriyorlardı. Gerçi birlikte oturmaları tuhaftı çünkü bildiğim kadarıyla ikisi birbirlerinin en büyük düşmanıydı.

Ruth onu uçurumda gördüğümden beri doğru düzgün uyumamış gibi görünüyordu. Suratındaki kan çekilmişti ama ifadesi öfkeliydi. Onun aksine Amanda sakin görünüyordu. İriydi, soluk tenliydi, yavaş hareket ederdi ve düzenli olarak Ruth'un alaycılığının kurbanı olurdu. Hızmaları, saç boyaları, bileğinin iç tarafında bir takımyıldız dövmesi ve ensesinde ise *Serendipity** yazılı bir dövme olan Lily'yle ortak yönlerinin ne olduğu benim için bir gizemdi.

"Hepsi sizin fikrinizdi." dedi Lily, köşeye sıkışmış görünen Ruth'a.

*Serendipity: Aramadan bulma, şans eseri değerli bir şeyler keşfetme. (ç.n.)

"Onu en son görenler sizdiniz. Ben orada değildim. Ne yaptığınızı bilmiyorum."

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. Numarayı aldım. Telefonu bıraktım ve oradan ayrıldım."

"Ya diğerleri?" diye sordu Amanda.

"Havai fişek gösterilerine gitmeleri gerekiyordu." dedi Ruth. "Bir şey yapmış olamazlar."

"Gittikten sonra ne yaptıklarını bilmiyorsun. Onlara güvenemeyeceğimizi biliyordum." Amanda somurtuyordu.

"Sırf orada değillerdi diye onlara suç atıyorsun." Lily neredeyse gözyaşlarına boğularak dudağını ısırdı. "Eğer birileri öğrenirse ne yapacağınızı biliyorum. Beni suçlayacaksınız."

"Onunla en son sen birlikteydin." dedi Ruth. "Hepimizden daha fazla açıklayacak şeyin var."

Arkamdaki ses ödümü koparacak kadar yüksekti. "Bakın kimi buldum. Burada ne yapıyorsun, Jess?"

Dönüp bakınca saçlarını neredeyse örten ve onu kesinlikle çok güzel gösteren siyah bir fötr şapkanın altından bana bakan Immy'yi gördüm. Claudia arkasından geldi.

"Sanki bin yumruğu başlatan bu yüz değilmiş gibi."

"Küçük harflerle konuş Claudia." dedim tıslayarak. "Burası bir kütüphane." Üç kızın bizi duyup duymadığını görmek için rafların arasından bakacak cesaretim yoktu ama Immy ve Claudia'nın bana anırır gibi bağırmasını kaçırmış olabileceklerini hayal edemiyordum.

"Bir yerlere mi gidiyordun?" Immy raftan bir kitap aldı ve bana uzattı. "Bunu önerebilir miyim?"

"*Londra'da Görülecek Yerler*. Çok hoşsun ama bunları zaten gördüm."

Immy çınlayan bir kahkaha attı. "Sadece oyalanıyorum."

Claudia, tatlılığın ve ışığın cisimleşmiş hâli, başını yana eğdi. "Nasılsın Jess? Dün gece partide çok kalmadın."

"Bana göre bir şey değildi."

"İnanılmaz bir dövüştü." Immy raflara yaslandı. "Senin için dövüştüklerini bilmek biraz bile olsa heyecanlandırmadı mı seni?"

"Gerçekten hayır."

"İnsanın eğlencesini bozuyorsun." Immy, Claudia'ya baktı. "Will Henderson'ın o kadar seksi olduğunu kim bilirdi?"

"Jess biliyordu."

Suratımın alev aldığını hissettim.

"Onunla birlikte."

Claudia omuzlarını silkti. Bana, "Siz ikinizin olayı ne? Onunla mı Ryan'la mı görüşüyorsun?" diye sordu.

"Hiçbiri."

"Nasıl yani?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Üzgünüm."

"Sadece merak ettik." Claudia yarı gülümsedi. "Bu diğer tarafta olmak gibi."

"Komik." Rafların arasındaki boşluktan baktım ama Lily'yi göremiyordum artık. Konuşmalarını bitirdiklerini tahmin ettim. Elimden geleni yapmıştım. "Merak etmek demişken; Guy ve Seb'in de geçen gece, tıpkı Will ve Ryan gibi dövüştüklerini duydum. Size kafede onunla ilgili şeyler sorduğumda nasıl oldu da bundan bahsetmediniz?"

"Ben de daha yeni öğrendim." dedi Immy hemen. "Dün gece. Birileri bu konuda konuşuyordu. Dövüşü görmedim."

"Evet." dedi Claudia. "Duyduğuma göre ikisi arasındaymış. Dün geceki gibi büyük bir şey değil."

"Neden dövüştüklerini duydunuz mu acaba?"

Immy yol göstersin diye Claudia'ya baktı. "Hayır. Gerçekten hayır. Sadece söylentiler var."

"Ne gibi?"

"Asla anlaşamıyorlardı. Seb bilerek, Guy'ı sinirlendirecek bir şey yaptı ve Guy da ona çıkıştı."

"Ne yaptı?"

"Söylemek istemiyorum." Claudia inadından vazgeçmeyecek gibiydi. Bugün daha az at, daha çok katır gibiydi. "Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum. Ya da bizi."

"Guy'ın çok sevdiği birini elde ettiğini duydum." dedim risk alarak.

"O zaman bir sürü şey duymuşsundur." Claudia bir süre alt dudağını ısırdı. "Bu eğlenceli bir dedikodu değil, Jess. Sadece nahoş bir durum."

Tek anlayabildiğim buydu. "Ve kim olduğunu söyleyemezsiniz."

"Üzgünüm."

"İkinizden biri bile mi olmaz?"

"Asla." Immy bu öneriye bile çok öfkelenmiş görünüyordu.

"Saçların nasıl?" diye sordum.

Göstermek için şapkasını çıkardı. "Hâlâ pembe. Aslında bunu sevdim sanırım."

"Sen ve birkaç kişi daha." Ona gördüğüm kızları anlatınca güldü.

"İnanılmaz. Bir dahaki sefere mor yapmam gerekecek. Değiştireceğim."

Claudia burnunu çekti. "Gitmeliyiz Immy. O kitabı bulmam gerek."

"Ah, evet." Immy etrafa dalgın dalgın bakındı.

"Hangi kitap?" diye sordum.

"*Hindistan'a Bir Geçit*. E. M. Forster tarafından yazılmış." Sanki bunu duymuş olmamı beklemiyormuş gibi söyledi. "Burası seyahat kısmı mı?"

"Kurguya gitmeniz gerek. Burası kurgu dışı."

Claudia içten bir gülümsemeyle baktı. "Çok kafa karıştırıcı."

"Tahmin edebiliyorum."

"Bir bakalım, filmi var mıymış? DVD'sini seyredebilirsin." dedi Immy, esnemesini bastırarak.

İkisinin yürümesini seyrettim, dönüp rafların arasından bakmadan önce gözden kaybolmalarını bekledim. Amanda önünde açık bir kitaba gömülmüş, tek başına oturuyordu. Ağzı hafif açık, yumrukları alnının iki tarafında, odaklanmış bir şekilde okuyordu. Ruth ya da Lily'den bir iz yoktu. Şansımı kaçırmıştım.

Artık saklanmanın bir anlamı olmadığından rafların arkasından çıktım. Amanda varlığımı hiçbir şekilde fark etmedi. Gizlilik de bir yere kadardı: Bir fedai takım elbisesi giyiyor olsam ve yerimde zıplayıp dursam ancak ilgisini çekerdim. Masasındaki kitapları görebileceğim bir noktaya geçtim. Orta Çağ tarihi. Ki hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Okuduğu şey hakkında bir sohbet başlatma fikrini iptal ederek çok iyi ayarlanmış bir vuruşla masasının kenarındaki bir kitap yığınını devirecek kadar yakından geçtim.

"Çok özür dilerim." Çömelip kitapları tekrar yığmaya başladım. "Çok sakarım."

"Endişelenme." Amanda'nın suratında gülümseme yoktu ama tavrı aslında düşmanca değildi. Sadece ifadesizdi. Amanda normalde birkaç kelime konuşan bir kızdı, bu yüzden konuşkan olsaydı şaşırırdım.

"Ne okuyorsun?" diye sordum.

"*Orta Çağın Günbatımı*. Huizinga." Kitabın kapağını gösterdi. "Bir klasik."

"Eminim öyledir." *Zayıf...* Söyleyecek başka bir şey düşün. Ayağa kalktım. "Okul için mi?"

"Aslında değil. Sadece ilgileniyorum."

"Ah! Bu... Harika." İlham, olası son anda geldi. Amanda kitabı çoktan masaya bırakmıştı ve ben bir şeyler hatırladığımda okumaya devam etmek için öne eğiliyordu. "Hiç St. Laurence's Kilisesi'nde bulundun mu?"

"Ne?" Gerçek anlamda yerinde sıçradı. "Ne dedin?"

"Biliyorsun, St. Laurence Meydanı'nda. Orta Çağ'dan kalma hayvanlarla ve yapraklarla kaplı inanılmaz bir demir kapısı var. Gerçekten güzel." Port Sentinel'e ilk gelişimden hemen sonra kasabayı gezip gördüğüm kısa ama yoğun bir dönemde, teyzem beni görmem için oraya götürmüştü. Gördüğüm şeylerin çoğu tek bir anlaşılmaz karmaşaya dönmüştü; sadece koro ile cemaat arasındaki bölmeyi, vaftiz kurnalarını ve önemli mimari özellikleri hatırlayabiliyordum. Gerçi, muhtemelen üzerinde bana Sandhayes'in kedilerini hatırlatan iki tane sırıtan Plantagenet Hanedanı aslanı olmasından dolayı kapısı aklımda kalmıştı.

"Bunu unutmuşum. Gördüm ama bir ara gidip tekrar bakarım."

"St. Laurence Meydanı da çok hoş. Hava daha ılık olduğunda orada, ağaçların altında oturmayı seviyorum."

Amanda bana ilgisizce baktı.

"Seb Dawson'ın geçen gece bulunduğu yerin orası olduğunu biliyor muydun? Cadılar Bayramı Gecesi yaralandığında?"

"Duydum. Onunla arkadaş mısınız?" diye sordu birden.

"Hayır. Değiliz. Onu tanımıyorum. Sadece gördüm."

Başını salladı. "Ben de onu gerçekten tanımıyorum."

"Gerçekten mi? Onunla hiç konuştun mu?"

"Muhtemelen ama hangi şartlarda oldu hatırlayamıyorum." Suratı artık kıpkırmızıydı, gözleri sanki kendini dürüst ve güvenilir göstermeye çalışır gibi benimkilere odaklanmıştı. Bu etki güven verici olmaktan çok endişe vericiydi. "Onunla ya da arkadaşlarıyla arkadaş değilim. Hiçbirini tanımıyorum."

"Okuldan bile mi?"

"Hiçbiri benimle konuşmaz." Sesinde çok cılız da olsa bir öfke vardı. Bunu beklemezdim. "Sanırım çok fazla ortak noktamız yok."

"Seb'in Orta Çağ hakkında çok fazla şey bildiğinden şüpheliyim. Sen onun gibiler için fazla zekisin."

Kaşlarını kaldırdı. "Durum bu değil ve sen de bunu biliyorsun. Benimle konuşmuyorlar çünkü ucubenin teki olduğumu düşünüyorlar."

"Hayır, öyle değil..."

"Bana A-*man**-da diyorlar. Ya da Denizayısı. Seb bu isimleri icat etti."

Ruth'un bıraktığı sandalyeye oturdum, ona daha yakın olmak için çektim. "Bak, duyduğuma göre herkese korkunç davranıyor. Eğer sana öyle bir şey demişse gerçekten üzgünüm. Ama sen tek değilsin."

"Bunu biliyorum. Birileri sana öyle bir şey dediğinde ve sen bunun doğru olduğunu bildiğinde, bu gerçek anlamda yardımcı olmuyor. Ayrıca bana tuhaf görünmediğimi söylemeye çalışma çünkü öyleyim. Öyle olduğumu biliyorum."

* (İng.) Erkek. (ç.n.)

Gerçekten, yoğun bir şekilde kendimi mahcup hissettim. Hiç kimse bana görünüşüm hakkında çirkin yorumlar yapmıyordu ve yapsalardı bile onları duymazdan gelebilirdim. Köşeli bir çeneye, büyük ellere ve tek bir parça gibi duran kalın kaşlara sahip uzun boylu ve geniş omuzlu Amanda için hayatın nasıl olabileceğini hayal bile edemiyordum.

"Seb bana gülle atma ya da halter yarışmalarına katılıp katılmadığımı sordu. Bana 1970'lerdeki Doğu Almanyalı bir atlet gibi göründüğümü söyledi. Bir erkek gibi, esasen. Herkesin gülmesinin nedeni onların da öyle düşünmesiydi." Benim de gülüp gülmediğimi görmek için bekleyerek dikkatle beni seyrediyordu. Daha önce hiç bu kadar gülmek istememiştim ama küçümsüyor gibi görünmek de istemiyordum. Onu daha iyi hissettirmek için yalan söylesem bunu anlardı. Bu yüzden gerçeği söyledim.

"Eğer biri benden seni anlatmamı isteseydi, ona söyleyeceğim ilk şey senin ne kadar zeki olduğun olurdu, nasıl göründüğün değil. Ve zaten iyi görünüyorsun. Sadece Seb gibi kötü kalpli biri seninle dalga geçer. O herkeste kusur buluyor."

İç çekti. "Sadece bana iyi davranıyorsun. Neden iyi davranıyorsun? Ne istiyorsun?"

Seb'e ne yaptığını bilmek istiyorum. Başka kimin buna karıştığını ve neden karıştığını bilmek istiyorum. "Bir şey istemek zorunda mıyım?"

"Herkes bir şey ister."

"Ben değil." Bir saniye bekledim. "Seb'in başına gelenler için ağlayarak çok fazla zaman geçirmediğini tahmin ediyorum."

"Çok değil."

"Kimin yaptığını biliyor musun?"

"Hayır." Doğrudan bakışlara geri dönmüştük. Daha önce fark etmemiştim ama gözleri güzeldi; iris tabakasının etrafında çivit mavisi renkte bir halkanın olduğu açık mavi renkteydiler.

"Bu konuda bir şey duydun mu?"

"Sadece hastanede olduğunu."

"Kız kardeşi onun için gerçekten endişeleniyor." Bu, denemeye değerdi.

Amanda'nın suratındaki ifade umursamazdı. "Onun için çok üzücü olmalı."

"Ona neler olduğunu ve neden olduğunu bilmek istiyor."

"Muhtemelen bilmemesi daha iyi olur."

Bu lafla saldırdım. "Neden böyle dedin?"

"Yani gerçeği beklemek yerine onu iyi hâliyle düşünebilir."

"Ve bu gerçek?"

"Bunu hak etti."

Ona cevap verecekken durdum. Biri daha, tam olarak aynı cümleyle bana bunu söylemişti. "Claudia Carmichael'la konuşuyor musunuz?"

Amanda sanki delirmişim gibi baktı. "O Seb'in çetesinden biri. Bunu okumam gerek. Yardım edemediğim için üzgünüm."

Ayağa kalktım. "Tam tersine. Çok büyük yardımın dokundu. Gerçekten."

Farkında olmadan neyi ağzından kaçırdığını anlamaya çalışarak sohbeti kafasında tekrar ettiğini görebiliyordum. Onu düşünmesi için yalnız bıraktım. Gerçek şuydu ki ne kadar çok şey öğrenirsem o kadar az şey anlıyordum.

Kesin olarak bildiğim tek şey; cumartesi gecesi kötü bir şey olmuştu ve hiç kimse bunun ne olduğunu öğrenmemi istemiyordu.

13

Kütüphaneden çıktım ve parka girip daha önce oturduğum banka tekrar oturdum. Bir şey beni rahatsız ediyordu: Guy'ın Seb'e neden öfkelendiğini bana söylemekten kaçınırken takındığı yüz ifadesi. Çok az şey dedikodu için yasak bölgeydi; bu yüzden bu gerçekten çok kötü bir şey olmalıydı. Bunun ne olduğunu bilmek istiyordum ama neredeyse öğrenme konusunda isteksizdim. Eğer Beth bana güvenmemiş olsaydı, hemen oracıkta sorular sormayı bırakmıştım.

Aslında Seb'in başına gelenleri soruşturmak isteyip istememem önemli değildi çünkü bir duvara toslamıştım. Sonraki adımda ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Ruth'la konuşmayı deneyebilirdim ama bundan çekiniyordum. Amanda yeterince zor olmuştu. Ruth'u tüm bildiklerini bana anlatma konusunda ikna ettiğimi hayal edemiyordum.

Hızla bana yaklaşan ayak sesleri başımı çevirmeme neden oldu ve ayak tabanlarıma kadar içimin çekildiğini hissettim. Dan Henderson nemrut suratıyla bana doğru büyük adımlarla yaklaşıyordu.

"Jess. Seninle konuşmam gerek."

"Ya, gerçekten mi? Neden?" Her zamanki şeyler dışında, onun canını sıkacak ne yapmış olabilirim diye düşünmeye çalışıyordum ama hiçbir şey bulamadım. Bankta yüz yüze bir görüşmeden kaçınmak istediğimden ayağa kalktım.

Biraz fazla yakınıma gelip durdu. Parlak güneş ışığı altında yorgun, suratı süzgün görünüyordu. "Seb Dawson hakkında sorular mı soruyorsun?"

Ah, sıçtık. "Sadece birileri ne olup bittiğini biliyor mu, diye görmek için."

"Dersini aldığını sanıyordum. Polis işlerini bana ve iş arkadaşlarıma bırak."

"Peki." Zaten başım beladaydı ve Dan benden asla hoşlanmayacaktı. Pervasızca, "Ama bunu soruşturduğunuzu düşünmedim." dedim.

"Yanıldığın yer burası. Nezarethaneye birini aldım."

"Gerçekten mi?" Sesim tiz çıkmıştı.

"Onu dün gece tutukladım."

"Kim? Yani nasıl? Kim?"

"Seb'le tartışan biri. Guy Tindall adında bir genç."

"*Guy?*"

"Onu tanıyorsun."

"Çok iyi değil. Ama bunun imkânsız olduğunu biliyorum." Başımı sallıyordum. "Tamamen yanlış."

"Kavgada yaralar almış. Bana Seb'le tartıştığını söyledi. Ona karşı öfkesini tutamadığını kabul etti."

"Yani Seb'in bir araba kazasında yaralanmadığını kabul etmeye gönüllüsünüz."

Dan utangaç görünme inceliğine sahipti. "Bu ilk tahmindi."

"Yanlış. Ve Guy'ın onu bu kadar kötü yaralamış olabileceğini düşünmeniz de yanlış. O öyle biri değil." Dan'le sanki ondan korkmuyormuşum gibi konuşuyordum. Ama korkuyordum.

"İnsanlar kendilerini kaybettiklerinde korkunç şeyler yapabilecek hâle gelirler. Öfkeli olmasalar asla yapmayacakları şeyler. Guy'ın cumartesi gecesi nerede olduğuna dair kanıtı yok. Seb'le kavga ettiğini kabul ediyor. Nedenini bize söylemiyor ama ikisi arasında düşmanlık olduğu açık." Dan omuzlarını silkti. "Şimdi onu içeri aldım. Onunla ve diğer tanıklarla görüşmek için istediğim kadar zaman harcayabilirim. Onu henüz suçlamak zorunda değilim ama bunu yapabilirim ve yapacağım."

"Başka birini aramıyor musunuz?"

"Neden arayayım ki?"

"Çünkü Seb'in bir sürü düşmanı var."

"Güvenilir bir şüphelim var. Başka birilerini aramama gerek yok."

"Peki ya Seb? Neden dayak yediğine dair en ufak da olsa bir merakınız yok mu?"

"Hayır."

Aniden saldırıya geçtim. "Çünkü zaten biliyorsunuz?"

"Bu işten uzak dur, Jess. Ben hallediyorum. Ayrıca annesi de babası da Seb kendini savunamayacak bir hâldeyken kimsenin söylentiler yaymasını istemiyor."

"Annesi? O burada mı?"

"Stephanie Dawson'ı kastettim, üvey annesini. İsminin zarar görmesi konusunda çok endişeli."

"Eğer kimseye yanlış bir şeyler yapmadıysa, neden bir insan bu zahmete girsin ki?"

"Çünkü insanlar kötü."

"Ya da çünkü başına gelenleri hak edecek bir şeyler yapmıştı."

"Kurbanı mı suçluyorsun?" Dan kaşlarını kaldırdı. "Bu hiç hoş değil, Jess."

"Bayan Dawson'ın Seb'in özel hayatını kurcalamanızı istememesi sizi biraz olsun şüphelendirmiyor mu?"

"Biraz." diye kabul etti. "Ama nedenini anlayabiliyorum."

"Çünkü Bayan Dawson oğlunun bir zorba olduğunu bilirse çok üzülebilir."

"O tür bir şey."

"Bunun bir araba kazası olduğunu kim ortaya attı? Buna inanmak için kör ve aptal olması gerekir. Bunun doğru olduğuna inanmadığını biliyorum."

"Bu fikir Stephanie'den geldi." İç çekti. "Sadece tüm bunların bitmesini istiyor. Onun Seb'le anlaşamadığını biliyorsun. Onun başına bir sürü bela açtı ve onu üzdü. Kocasını korumaya ve ailesini toplumun gözü önünden uzak tutmaya çalışıyor. Benim yeteri kadarını yaptığıma inanmasan bile olanları soruşturuyorum Jess; ama bunu sessizce, perde arkasında yapıyorum. Ve gerçekten de gözaltında doğru kişinin olduğunu düşünüyorum. Seb uyandığında bunu doğrulayabilir."

"Hâlâ bilinci kapalı mı?"

"Değişiklik yok." Dan bir an, sanki başı ağrıyormuş gibi kaşlarını çatarak burun kemerini sıktı. "Buraya geldiğimde nereye gidecektin?"

"Şu yöne." Merkeze doğru işaret ettim.

"Ben de."

Yan yana Fore Sokağı'nda yürümeye başladık. Bitkin görünüyordu. Ondan her zaman korkmuştum ve elimden gelirse

konuşmaktan kaçınmıştım ama Claudia ve Immy'yle uğraşmaktan bir şeyler öğrenmiştim. Bazen kibar olmak harikalar yaratabilirdi. Ve ben bir mucize istiyordum. "Yoğun bir hafta mı?" dedim risk alarak.

"Öyle denebilir. Vandallık, küçük yaşta alkol alımı ve kamu düzeninin bozulduğu birkaç olay. Yarıyıl tatili için alışıldık şeyler."

Oğlunun başının belaya girmesinden bahsetmiyorum bile. "Bugün Will'i gördünüz mü?"

"Henüz değil." Şöyle bir baktı. "Ben çıktığımda uyanmamıştı. Neden?"

"Nedeni yok." En azından Dan onun dövüştüğünü henüz bilmiyordu. Yine de Will'in suratındaki morlukları görecekti ve sahte olsun ya da olmasın, o kadar da memnun olmayacaktı. Devam ettim. "En azından geri döndü. Annesine yardım etmek için yani. Bu üstünüzdeki yükü biraz olsun almıştır."

Anında şüpheci konuştu. "Çok değil. Dışarı çok çıkıyor."

"Benimle değil."

"Değil mi?" Dan kaşlarını çatarak baktı.

"Size doğruyu söylüyorum, biz birlikte değiliz." Derin bir nefes aldım. "Ve olmayacağız da."

"Bu doğru mu?"

"Bu konuda yalan söylemem." Bir an bekledim. "Bu yüzden merak ediyorum da eğer..."

"Hayır."

"Ama ne söylediğimi duymadınız bile..."

"Will'in yatılı okulu bırakıp Sentinel Koleji'ne geri dönüp dönemeyeceğini soracaksın ve cevap: Hayır. Orası onun için akademik ve sosyal anlamda büyük bir fırsat. Stonehouse'a gittiği için şanslı."

"Burada olmayı tercih ederdi bence."

"Haklı olduğundan eminim."

"Sadece onu uzaklara göndermek adil görünmüyor." Alt dudağım titriyordu. "Annesi..." *Ayrıca sizin de karınız olarak biliniyor*. "Çok fazla zamanı kalmamış olabilir."

"Biliyorum. Ölüyor." dedi Dan, soğuk bir şekilde. "Bir süredir bu durumda. Muhtemelen Will sınavlarını verdiğinde de hâlâ bu durumda olacak. Ve mezun olduğunda. Will'i sırf bu yüzden buralarda olsun diye teşvik etmiyorum."

"Sanki karınız düzeliyor gibi konuşuyorsunuz."

Gerçek anlamda kahkaha attı. "Bazen. Hastalığının seyri çok belirsiz. Kısa süre sonra da ölebilir, yıllar sonra da. Teşhis konulduğu zamanı hatırlıyorum. Uzun zaman aldı çünkü motor nöron hastalığı için bir test yok. Semptomlar için olası diğer bütün nedenleri elemek zorundalar. Bunun başka bir şey olmasını umut ediyor ve bunun için dua ediyoruz."

"Gerçekten mi?" Sesimin şüpheci çıkmasına engel olamadım.

"Evet. Bunu kimse için dilemezdim. Korkunç bir hastalık." Bir süre çenesini göğsüne doğru indirdi, sonra başını kaldırdı. "Annesi ölüm konusunda acele etmeden yaşayıp giderken Will'in hayatını beklemeye almasını istemiyorum. Zekâsıyla bir şeyler yapma şansı var ama üç ya da dört yıl sonra onun için çok geç olacaktır."

Sizin için olduğu gibi. Bunu düşündüm ama söylemeye asla cesaret edemezdim. Dan'in hayallerini gerçekleştirememesinin nedeni Will ve en azından kısmen annemdi.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi sordu, "Molly nasıl? Onu bir süredir görmüyorum."

"İyi. Çok çalışıyor."

"Nick onu çok çalıştırıyor."

"Sanırım."

Sanki sormadan duramıyormuş gibi sordu, "Hiç benim hakkımda konuşuyor mu?"

Aman Tanrım, hayır. "Şey. Benimle değil, gerçekten."

"Ama Tilly'yle?"

"Bir fikrim yok." Konuyu değiştirmek adına kullanabileceğim bir şeyler bulmak için çaresizlik içinde sokağa baktım. Cevabım tam önümdeydi. Bu ayrıca tam bir felaket olma riski taşıyordu. "Buna inanmıyorum."

"Ne?" Birkaç saniye sonra Dan benim baktığım yere baktı. "Ben bir şey görmüyorum."

"Görecek bir şey kalmadı." Hızlandım. "Şimdi galeriye girdi."

"Kim?"

"Babam." Dan'i orada bırakıp koştum.

Kapıdan hızla girdiğimde ne bulmayı beklediğimi bilmiyorum ama beni karşılayan bu değildi. Annem kollarını önünde kavuşturmuş, masasının kenarında oturuyordu; babam ise ellerini kalçasına koymuş ona doğru eğiliyordu. Annemin suratında o tanıdık, gözüne far tutulmuş tavşan bakışı vardı ve babam ona yumuşak bir ses tonuyla bir şeyler söylüyordu. Bu normalde hoş olabilirdi ama iğrençti. Bunu anlatmanın bir yolu yoktu.

"Burada ne işin var senin?" diye sordum, sokakta koştuğum için biraz nefes nefese kalmıştım.

Babam dönüp baktı. "Jessica. Ben de annene tam seni nerede bulabileceğimi soruyordum."

Annem şaşırarak ona baktı.

"Bu çok bir basit hata baba. Eğer yalan söyleyeceksen annemin de haberi olmalı."

Babam kollarını beklentiyle iki yana açtı. Gidip yanağına bir öpücük kondurdum. Açık renk saçlarımı ondan almıştım ama boyunu değil. Jack enişteme çarpıcı derecede benziyordu –kız kardeşler fiziksel anlamda çok benzer adamlar seçmişlerdi– ama babam daha yakışıklıydı. Bunu dengelemek için de Jack ondan çok daha hoş bir insandı.

"Neden buradasın?" diye sordum tekrar.

"Seni görmek için."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Şimdi mi?"

"Neden şimdi olmasın?"

Çünkü belki de *neredeyse* öldüğümde kız arkadaşının yazdığı bir geçmiş olsun kartı göndermek yerine, *uygun olan şeyi yapıp beni ziyaret edebilirdin.*

Kız arkadaş deyince hatırladım. "Martine nasıl?"

Rahatsız göründü. "Almanya'ya geri döndü."

"Kalıcı olarak mı?"

"Bildiğim kadarıyla... Görüşmüyoruz."

Bunu duyduğuma üzüldüm. Martine hoş biriydi. Benimle arkadaş olmak için epey çaba göstermişti ve annemle babamın ayrılması onun suçu değildi. O arka arkaya gelen kız arkadaşlardan biriydi sadece.

"Ziyaret etmeye karar verme nedenin bununla alakalı mı?" Annem kendisinden hiç beklenmeyecek derecede sert konuşuyordu.

"Biraz iznim vardı. Bunu akıllıca kullanmak istedim. Sevdiğim insanları görmek için." *Sevdiğim* kelimesini söylerken anneme baktı, kaçınılmaz olarak onun yanaklarını pembeye çeviren utanmasını seyretti.

Arkamdan kapı açıldı ve babam o tarafa baktı. Suratındaki ifade değişti. "Seni görmeyi beklemiyordum, Dan."

"Gerçekten mi? Ben burada yaşıyorum. Ve çalışıyorum."

Dan'in gözleri her zaman Will'inkilerden biraz daha kahverengiye çalan bir grilikteydi ama o anda, sıcak bir hava dalgasındaki fırtına bulutlarının kapkara rengindeydiler. *Yaklaşan fırtına,* diye düşündüm.

"Hâlâ polis memuru musun?"

"Sadece sıradan bir aynasız." dedi Dan, buranın komiseri olduğunu ve bu bölgede ondan daha yüksek rütbede biri olmadığı gerçeğini atlayarak. "Sen neden buradasın?"

"Görevin gereği mi soruyorsun?"

"Kasabamda neler olup bittiğini bilmek isterim."

"*Senin* kasaban." diye tekrarladı babam. "Kesinlikle gurur duyulacak bir şey olmalı."

"Öyle düşünüyorum." Dan görünür şekilde sinirlenmişti.

"Burayı gerçekten seviyor olmalısın. Asla terk etmediğine göre."

Canım babam, öldürücü repliğini doğrudan kullanmıştı. Dan'in iğneleyici sözler işiten kişi olmanın nasıl bir şey olduğunu görmesi hoşuma giderdi ama birbirlerinden neden nefret ettiklerini bilmek beni rahatsız etti. Annem ve Dan aptal bir tartışma yüzünden ayrılana kadar birbirlerine deliler gibi âşıklarmış. Dan daha sonra Will'e hamile olduğunu söyleyen Karen'le birlikte olmaya başlamış ve onunla evlenmiş. Yıkılan annem ise, Port Sentinel dışında yetişmiş neredeyse tanıştığı ilk adam olan babamla kaçarak evlenmiş. Bunun işe yaramamış olmasına şaşmamalı.

Annem o kadar gergindi ki masada tırnaklarıyla oyuklar açıyordu. Ben de aynı şekilde hissediyordum.

"Kalmak için sebeplerim vardı."

"Evet, öyle. Küçük oğlun nasıl?" diye sordu babam, bu yersiz bir soru olabilirdi ama değildi.

"Senden daha uzun."

Babam bir an şaşırmış göründü, sonra bana baktı ve zihninden hesaplamalar yaptığı açıktı. "Zaman akıp gidiyor, değil mi?"

"Evet ama bazı şeyler değişmiyor." Dan'in sesi anlamlarla yüklüydü.

"Evet. Değişmiyor."

İkisi birbirine dik dik baktılar ve ortam o kadar elektrik yüklüydü ki bir kıvılcım hepimizi havaya uçurmaya yeterdi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Dan tekrar.

"Molly ve Jessica'yla paylaşmak istediğim bazı haberler vardı."

Ah hayır. Yine ne oldu? Annemin suratındaki ifadeye bakılırsa o da aynı şekilde hissediyordu.

Babam anneme biraz daha yakın durmak için Dan'e sırtını döndü. En azından o ürpertici duruşundan vazgeçmişti. "Bunu size şimdi söylesem daha iyi olur. Şirketi tasfiye ediyorlar. Makul bir toplu ödeme alıyorum ve bunu da kendi şirketimi kurmak için kullanıyorum."

Babam mali danışmandı, ki bu tam olarak kulağa geldiği kadar ilginçti. Parayı, bu kendisinin değil de başkasının olsa bile, güneş ışığından daha çok seviyordu. Her zaman kapısında kendi adının olduğu şirketini kurmak istemişti. Christopher Tennant tarzında rüyasını yaşamak...

Annemin suratı aydınlandı. "Öyle memnun oldum ki... Senin için ne harika bir fırsat."

"Eğer Jessica'nın ihtiyaçlarını karşılamam konusunda endişeleniyorsan bu gelirimi etkilemeyecek. Daha şimdiden birkaç müşterim var."

"Endişelenmedim." Annemin her zamanki gibi kendinden başka herkese inancı vardı. "Bunu ustalıkla yapacaksındır."

"Teşekkürler, Molly." Daha fazla bir şey söylemeden annem utanmış bir şekilde başını öne eğene kadar ona baktı. Sanki babamın beklediği buymuş gibi. "Senden büyük bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Nedir?" diye sordum annemin yerine çünkü o konuşabilecekmiş gibi görünmüyordu.

"Sizinle kalabilir miyim? Sadece birkaç günlüğüne?" Babam huzursuz bir ifadeyle elini saçlarından geçirdi. "Yakın gelecekte iş yüzünden yoğun olacağım. Ara veremeyeceğim ve ilk önce sizinle biraz zaman geçirmek istiyorum."

"Jess'le." dedi annem hemen, suratımı görünce.

"Seninle de. Seni özledim Molly."

Annem üzgün görünüyordu. "Christopher."

Babam ona dokunmak için uzanınca Dan hemen araya girdi.

"Ondan uzak dur."

"Sen hâlâ burada mısın?" Babam ona öfkeyle baktı. "Bu özel bir konuşma."

"Evet, her neyse ama ciddiyim, ona dokunma." dedim aralarına girmek için öne çıkarak. Dan'in tarafında olmaktan nefret ediyordum ama babamın anneme oyunlar oynamasını izlemeye katlanamıyordum. "Siz boşandınız. Sen ondan boşandın."

"Teşekkürler, Jessica. Unutmadım." Tekrar anneme baktı. "Gitmemi istiyor musun?"

"Hayır. Bilmiyorum." Annem perişan bir hâlde masanın kenarına kıvrılmıştı. "Tabii ki gitmeni istemiyorum. Jess'le zaman geçirmelisin."

"Benim için kalma." dedim. Babamın ne oyun çevirdiğini anlamaya çalışıyordum çünkü ortada kesinlikle bir oyun vardı; o bize kuralları söylemeye hazır olmasa bile.

"Bu iyi oldu." Gözlerinde soğuk bir ifadeyle başını salladı. "Bunu unutmayacağım."

"Senin bahanen olmak istemiyorum." Çünkü bunun bir yalan olduğunu biliyorum.

Suratımdaki ifadeden ne demek istediğimi anlamış olmalıydı çünkü hemen geri adım attı. "Sadece sen değil. Elbette değil. Tüm aileyi görmek istiyorum."

"Benim ailemi." diyerek doğrulattı annem. "Tilly, Jack ve herkesi."

Omuzlarını silkti. "Neden olmasın?"

Çünkü senden nefret ediyor olmasınlar? Hiç kimse bunu söylemiyordu. Herkes bunu düşünüyordu.

"Bana öyle geliyor ki onlar da senin kalmanı istemezler." Dan her ne kadar tuhaf bir durum olsa da bu anın tadını tam anlamıyla çıkarıyordu.

"Henüz bir cevap almadım." Babam tekrar anneme döndü ve ses tonu yumuşadı. "Molly? Gerçekten de beni geri mi çevireceksin?"

Ne yaptığını öyle iyi biliyordu ki... Zor duruma düşünce annem hemen teslim olurdu. "Ha-hayır. Yani, Tilly'ye sormam gerek. Peki ne kadar kalmayı planlıyordun?"

"Sadece birkaç gün?"

"O zaman perşembe günü gidiyorsun." dedim. "Kesin söylemek gerekirse."

"Muhtemelen."

"Neden hemen şimdi gitmiyorsun?" diye sordu Dan.

"Neden hemen şimdi geri basmıyorsun?" diye karşılık verdi babam.

"Ben Molly'nin söylemeyeceği şeyi söylüyorum. Yola koyulman gerek." Dan hem kaslı hem de tehlikeli görünerek kollarını önünde kavuşturdu. "Burada senin için hiçbir şey yok."

"Ben öyle demezdim." Babam bunu söylerken anneme bakıyordu ama sonra tekrar Dan'e döndü ve suratındaki ifade sertleşti. "Her neyse, hazır olduğumda giderim. Beni gönderemezsin sen."

"İzle de gör."

"Herhangi bir kanunu çiğnemiyorum." Babam öne doğru bir adım attı, Dan de aynı şekilde karşılık verdi. Bana sürekli kükreyen ve ısırmayan yaşlı aslanları hatırlattılar.

"Gitmek zorunda oluşunun nedeni bu değil."

"Neler oluyor burada böyle?" Nick ön galeriye gelmişti ve ikisinden de daha sinirli görünüyordu. "Sen de kimsin?"

"Christopher Tennant."

"Babam." dedim, o gün ikinci kez ve çok daha az bir hevesle.

Nick anneme döndü. "Kocan mı?"

"Eski kocam."

"Peki, neden galerimde? Dan neden burada?"

"O ve Dan..." Annem cümlesini yarım bıraktı ve durumu açıklamak için uğraşmayı bırakarak ellerini havaya kaldırdı.

"Çok ortak noktaları var." dedim. "Bu da onların birbirlerinden nefret ettikleri anlamına geliyor."

Nick bakışlarını babam, annem ve Dan arasında gezdirirken ne demek istediğimi anladığını gördüm. Suratında sert bir ifa-

deyle kaşlarını çattı. "Molly sakıncası yoksa eski kocandan ve Dan'den buradan ayrılmalarını isteyebilir miyim?"

"İstediğini yapabilirsin."

"Nick, hadi ama." dedi Dan. "Ben konusunda ciddi değilsin herhâlde."

"Evet, ciddiyim. Burası benim galerim, şikâyetlerinizi dile getireceğiniz bir yer değil."

"Ama..." diye başladı Dan ve Nick onu susturmak için elini kaldırdı.

"İlgilenmiyorum."

"Ve ben de etkilenmedim." Annemin suratındaki ifade inatçıydı. "Gitme vaktiniz geldi."

"Nereye gideyim? Sandhayes'te kalabilecek miyim bilmem lazım." Babam ona süs köpeği gözleriyle bakıyordu.

"Diğerleriyle konuşmam lazım. Seni arayana kadar bekleyebileceğin bir yerler bul."

"Bu arada nereye gidebileceğime dair herhangi bir öneri?"

"Beni kışkırtma." dedi Dan fısıldar gibi.

"Mario's iyidir." dedi annem. "Kumsalın orada."

"Oraya gitme." dedim hemen. "Tanıdığım bir sürü kişi oraya gidiyor."

Bu yüzden babamın öfkeli bakışlarına maruz kaldım. Dan ise takdir edercesine sırıttı, ki bu neredeyse daha rahatsız ediciydi.

"Gitme vakti." Nick kapıyı açıp tuttu. Babam annemi yanağından öpmek için bir an durdu, sonra oranın sahibiymiş gibi başı dik bir şekilde çıkıp gitti.

Dan sesli bir şekilde nefesini bıraktı. "Hiç değişmemiş."

"Söylediğimde ciddiydim Dan. Senin de gitmen gerek." Nick'in suratında sert bir ifade vardı.

"Evet, lütfen git." dedi annem, sesi biraz titreyerek.

Dan onun yanında durmak için öne adım attı ve alçak sesle, "Gelip seni görebilir miyim Molly? Daha sonra?" diye sordu.

Şaşkınlık içinde bir Dan'e bir de anneme baktım. *Bu buluşma işi düzenli bir şey mi?*

"Meşgulüm." dedi annem.

"Yarın?"

"Meşgulüm. Sana haber veririm."

Ne yapacağını bilemeyen Dan kendini topladı ve dışarı çıkıp babamın gittiği yönün tersinde yürümeye başladı.

Nick kapıyı kapattı ve sanki gücünü toplamak istermiş gibi bir süre sırtı bize dönük şekilde dikildi. Olayın eğlenceli tarafını görebileceğini umuyordum ama dönüp baktığında asık suratlı görünüyordu. "Molly, bu durumdan hoşlanmışım gibi yapamayacağım."

"Christopher'ın geldiğini bilmiyordum. Kesinlikle, onun ve Dan'in aynı anda burada birlikte olacaklarını da beklemiyordum."

"Burası senin çalıştığın yer, aile facialarınla uğraşman için uygun bir yer değil. Onlara gitmelerini söylemeliydin."

"Bu o kadar kolay değil." dedim, sinirlenerek. "Onu dinlemiyorlar."

"Bu doğru değil. Ben onların gitmelerini sağlayabilirdim. Kendimi savunabilirim ben." dedi annem ve Nick'le ben tam tersini düşünürken kısa bir sessizlik oldu.

Nick tekrar konuştuğunda daha nazikti. "Seni suçlamıyorum Molly ama senin özel hayatının sakin, huzurlu, profesyonel bir ortam olması gereken bu yeri ele geçirmesinden bıktım." Gözlerini ovaladı. "Sanırım gitsen iyi olur."

Annem ayağa kalktı. "Kovuldum mu?"

"Biraz ara ver. İşlerini hallet. Çalışmaya hazır olduğunda geri dön." Ofisine doğru büyük adımlarla ilerledi. Kapısını kapattı.

Annem bana baktı. Ben daha hiçbir şey diyemeden o gözyaşlarına boğuldu.

14

Ella'nın uyanıp uyanmadığına bakmak için Sandhayes'e geri döndüm. Hâlâ mışıl mışıl uyuyor, hafif horluyordu. Beni duyup uyanacağını umarak odasının olduğu koridorda aylak aylak dolandım ama imkânı yoktu. Aşağıda Hugo kendini banyoya kilitlemişti. Banyodayken arada sırada küvete sıcak su ekleyerek kitap okumayı severdi ve bir kez yerleşti mi onu oradan çıkarmak imkânsızdı. Aşağı, mutfağa indim; Tilly küplere binmiş bir hâlde çamaşırları katlıyordu.

"Haberleri duymuşsundur. Baban burada."

"Onu gördüm. Ve kavgayı."

"Ne kavgası?" Tilly lastikli çarşaflardan birini katlarken durdu. "Annenle mi?"

"Dan'le." Ona neler olduğunu anlattım ve öfkesi eğlenceye döndü, ki bu ona daha çok yakışıyordu.

"Zavallı annen. Olayları çekiyor kendine. Ve piç kuruları." Elini ağzına kapattı. "Bunu söylememem gerekirdi."

"Sana daha fazla katılamazdım." dedim. "Oyuncağı paylaşamayan çocuklar gibi ağız kavgası yapıyorlardı. Hiç kimse anneme *onun* ne istediğini sormadı bile."

"Onlar en iyisini bildiklerini düşünüyorlar." Tilly çamaşırları katlamaya devam etti. "Sorun da bu. Molly onu çekip çevirecek adamları çekiyor. Adamlar onun yardıma muhtaç olduğunu düşünüyor. Bir kendine inansa, tanıdığım en kendine yeten insanlardan biri olabilirdi."

"Buraya geldi mi?"

"Görmedim." Tilly iç çekti. "Christopher'ı da görmedim. Fakat daha sonra gelecek ve akşam yemeğini burada yiyecek."

"Ah, harika."

"Çok hevesli görünmüyorsun."

"Sadece... Şey, onu biliyorsun işte." Sorunun yaklaştığını görebiliyordum. "Burada mı kalacak?"

"Çalışma odasındaki kanepede. Onu koyacak başka bir yer yok. Hem bu son derece rahatsızlık verici." Tilly bana tatlı bir ifadeyle gülümsedi. Fırının alarmı çaldı ve yerinden sıçradı, sonra başını tuttu. "Ah, hayır. Bunu unutmuşum."

"Ne oldu? Yardımcı olabilir miyim?"

"Hendersonlar için bir şeyler yaptım. Fırında makarna." Tilly kabı fırından çıkarıyordu, bu yüzden suratımı göremiyordu. "Bunu götürebilir misin? Sakıncası yoksa?"

"Iıı..."

"Sadece mutfağa bıraksan yeter. Anahtar bende var, bu yüzden zili çalmana gerek yok. İçeri girersin hemen. Dan zaten işte olacak. Will'i de bugün görmedim."

"Ben de." *Ve şimdi görmeye başlamak istemiyorum.* "Will'in annesi peki?"

"Karen mi? Yukarıda olur. Artık orada yaşıyor." Tilly saate baktı. "Will ya da Dan, Karen'a öğle yemeğinde yardımcı olması

için birde eve gelir, bu yüzden eğer bunu şimdi götürürsen biraz yiyebilir."

"Ah. Tamam. Ama onu görmek zorunda değilim."

Tilly bana dik dik baktı. "Neden görmeyecek... Ah. Sana söyleyecekleri konusunda mı endişeleniyorsun?"

Kıvrandım. "Hayır. Yani, ben ona bir şey yapmadım. Sadece onunla henüz tanışmadım." *Ve kocası hâlâ anneme âşık ki muhtemelen kendisi de bunu biliyor. Bu yüzden.*

"Onu görmeyeceksin." dedi Tilly, kendine güvenli bir şekilde. "Ya da Dan'i. Eğer Will'i görürsen ona Christopher olsun ya da olmasın akşam yemeğine gelebileceğini söyle."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim." Önceki gece yaşadığımız can sıkıcı küçük olayımızı anlatmak zorunda kalmadan, Will'in Sandhayes'e neden gelmek istemeyeceğini açıklamak için çaresizlik içinde bir neden bulmaya çalıştım.

"Baban son derece hoş davranacaktır. Ve Karen, eğer onunla tanışırsan sana iyi davranacaktır. Hepimiz yetişkiniz ve nasıl davranacağımı biliyoruz." dedi Tilly düz bir ses tonuyla. Sonra ekledi, "Yani, sen yetişkin değilsin. Yine de ne demek istediğimi biliyorsun."

Biz konuşurken teyzem kabı paketliyordu. Bunu dikkatle bir karton kutunun içine koydu. "Bunu taşıyabiliyor olman lazım. Duvardan atlama, tamam mı? Bununla birlikte oradan atlayamazsın."

"Denemeyecektim zaten." Kutuyu ve bana verdiği anahtarları aldım. Will'in evine gitmemek için tek bir şey bile düşünemiyordum ve attığım her adım, darağacına biraz daha yaklaşıyormuşum gibi hissettiriyordu. "Yani, sadece mutfağa bırakıp gelirim."

"İşte bu. Teşekkürler, Jess." Teyzem bana göz kırptı. "Her şey güzel olacak, biliyorsun."

"Eğer öyle diyorsan."

Will'in evine sokaktan yürümek beş dakika sürerdi ama benim gitmem on dakikayı bulmuştu. Yaklaştıkça kartonu tutarken avuç içlerimin terlediğini, kalbimin küt küt attığını hissedebiliyordum.

Will'in evi Sandhayes'ten çok daha küçüktü, otları aşırı uzamış büyük bir bahçesi ve boyası dökülen harabe müştemilatlarıyla beyaz bir kır eviydi. Ev sevilmemiş, ihmal edilmiş görünüyordu ve patikada yürürken ürperdim. Her iki tarafındaki evler yıkılmış ve Port Sentinel geleneğine uygun olarak yeniden inşa edilmişti; Henderson ailesinin evi onlarla karşılaştırıldığında daha da küçük ve kirli görünüyordu.

Onlara herhangi bir haber vermeden içeri girmek istemedim. Ön kapıya parmak eklerimle vurdum, eğer uyuyorsa Karen'ı uyandıracak kadar yüksek olmayacağını umduğum bir ara yoldu bu. Cevap gelmedi. Tekrar çaldım, sonra anahtarı kilitte döndürdüm. Hâlâ gergin hissediyordum ama bunda merak da vardı ve içeri girerken etrafa doğru düzgün baktım. Bu eve daha önce gelmiştim ama yanımda Dan vardı ve sadece bir kezdi. Eski moda duvar kâğıdı ve bana kalsa kaldırıp yakacağım cam yeşili halıyla dünyadaki en heyecan verici antre değildi. Beni en çok ilgilendiren Will'in paltosunu gördüğüm bir sıra askıydı. Ama bugün aydınlık ve açık, güzel bir gündü; gün ortası olduğundan hava da daha ılıktı. Paltosunu giymeden çıkmış olabilirdi. *Olmayacak duaya âmin diyordum.* Kutuyu mutfağa taşıdım ve masaya bıraktım. Pencereden gördüğüm manzara bir an dikkatimi çekti; Sandhayes'in üst katı, benim odam da dâhil olmak üzere, ağaçların tepesinden açıkça görünüyordu. Belki de Will her baktığında beni düşünüyordu.

Ya da belki düşünmüyordu. Zamanımı etrafı gözetleyerek boşa harcamayacaktım; yakalanma düşüncesi dehşete düşürü-

cüydü. Antreye doğru parmak uçlarımda yürüdüm, kapıyı arkamdan sessizce kapattım.

Ama anlaşılan yeterince sessiz değilmişim.

"Will? Sen misin?"

Ses uzaktı ve yeterince güçlü değildi. Merdivenlerin bitimine gittim.

"Will değil Bayan Henderson. Ben Jess Tennant. Teyzem sizin için yemek pişirdi ve buraya getirmemi istedi."

Sessizlik. Dudağımı çiğneyerek gitmem mi yoksa beklemem mi gerektiğini bilmeden bekledim. Sonra:

"Yukarı gel."

Bugün benim günüm değildi. Kötü bir şey olacağı içime doğarak merdivenleri çıktım.

"Soldan ikinci kapı."

İkinci katın sahanlığı boyunca yürüdüm ve bahçeye bakan, ışıkla dolu geniş bir odanın kapısını açtım. Kapının hemen önünde durup etrafa bakındım. Will'in annesinin uzandığı yatak dışında her yere baktım. Ufak bir şöminenin yanındaki bir girintide bir şifonyer ve şöminenin üstünde çerçeveli fotoğraflar vardı. Bunlara baktım, sonra daha da yakından bakınca tombul yanaklı, uzun kirpikli ve somurtmuş sevimli bir bebek gördüm. O bebek gürbüz, üstü başı kirli, yeni yürümeye başlamış bir çocuk oldu, sonra ayrık dişli sırıtışı ve karışık perçemleriyle yumru yumru dizleri olan küçük bir çocuk ve sonra inanılmaz bir şekilde Will'e dönüştü; kendisinin daha küçük, daha zayıf hâliydi ama yine de tanınabiliyordu. Fotoğraflara bakmaktan, bebeklik fotoğraflarındaki yüz hatlarını tanımaya çalışmaktan kendimi alamıyordum. Zaman içinde gözlerine ihtiyatlı bir bakışın yerleşmesini görmek acı vericiydi. Kalbim tekrar acıdı ama bu kez kendimden çok onun için.

"Buraya gel." Gönülsüz bir şekilde, gözlerimi yerden ayırmadan söyleneni yaptım. Karen arkasına bir sürü yastık konmuş şekilde yarı oturuyordu. Pencerenin önünde bir tekerlekli sandalye vardı ve sehpaların üzeri kitaplar, bir sürahi su, ilaç şişeleriyle doluydu; kronik hasta olan birinin eşyalarıydı bunlar. Will'in annesini –bir fotoğrafını bile– görmemiştim ve Will görünüş olarak babasına o kadar benziyordu ki ne beklemem gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bundan daha fazla kaçamadığımda ona baktım.

Karen zayıf ve soluktu ama sanki ölümün eşiğindeymiş gibi görünmüyordu. Koyu renk saçları ve sivri bir çenesi, hoş bir şekle sahip kaşlarıyla ince uzun bir yüzü vardı. Onu aynı yaşta olan annemle karşılaştırmadan edemedim. Karen ondan çok daha yaşlı görünüyordu, bunun ağzının ve gözlerinin etrafındaki çizgilerle bir alakası vardı. Teni çok inceydi, neredeyse şeffaf gibiydi ve zaman onu bir kâğıt mendil gibi buruşturmuştu. Uzun, ince elleri birbirinin üstüne konmuş şekilde yorganın üstünde duruyordu ve bana Will'in ellerini hatırlattılar. Daha canlı olsaydı çekici biri olabilirdi ama şu anda bir mermer heykelin canlılığına sahipti sadece.

Ben Karen'a bakıyorsam o da tam olarak aynısını bana yapıyordu. "Farklı görünmeni bekliyordum."

"Farklı?"

"Daha çok *onun* gibi."

Hemen tetikteydim. Ses tonunda derinden rahatsız edici bir şeyler vardı. "Annemi mi kastediyorsunuz?"

Karen başını evet anlamında yavaşça salladı. "Ama daha çok babana benziyor olmalısın."

Bu hiç de ondan hoşlanmamı sağlamanın yolu değildi. Yetişkinlerin asla ergenlerin sosyal anlamda yeterli bir şekilde konu-

şabilmelerini ya da etkileşimde bulunabilmelerini beklemediği gerçeğine sığınarak yüzümü ekşittim. "Freya'ya çok benziyorum, bu yüzden anne tarafımdan bir şey sayılır bu."

"Evet. Benziyorsun." Konuya ilgisini kaybetti. "Neden buradaydın?"

"Çünkü Tilly gönderdi."

"Gelmek istediğin için değil."

"Gelmek istemedim. Yani, önemli değildi." Suratım yandı.

"Will burada değil."

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Güzel kulağa kaba geldi, düşündüğüm şey bu olsa bile. "Onu görmeye gelmedim. Sadece yemeği bırakıyordum."

"Tilly bir şey konusunda kendisini suçlu hissettiğinde bizim için yemek pişirir." Karen ellerini uzatıp onlara baktı, sonra yatak örtüsünün üzerine geri koydu. "Bunun ne olabileceğini merak ediyorum."

"İnsanlarla ilgilenmeyi sever. Yardım etmeyi sever."

"Kocam ve annenin arasındaki şeyi onaylamıyor. Bu onun hatayı telafi etme şekli. Oldukça yetersiz. Bunu biliyor ve yine de pişirmeye devam ediyor."

Önce ateşler bastı, sonra buz gibi oldum. "Ne demek istiyorsunuz? Annem asla..."

Sözümü kesti. "Molly zayıf. Her zaman öyleydi. Her zaman Dan ne derse onu yapardı."

"Eğer bu aldatma anlamına geliyorsa, hayır."

"Çok gençsin." Ve alt metni, *aptalsın.*

"Annemi tanıyorum ve evli bir adamla asla bir şey yapmayacağını biliyorum. Babam onu aldattı ve bu onu neredeyse öldürüyordu."

Kaşları yukarı kalktı. İlk kez mutlu göründü. "Babanın başka birini tercih etmesi onun hislerini incitti mi? Ne kadar mükemmel. Bunun nasıl olduğunu ona anlatabilirdim."

Sinirlerime büyük bir güçlükle hâkim olabildim. "Aynı şey değil ve annem bu lafı hak etmiyor. O yanlış bir şey yapmadı. Siz Dan anneme âşık olduğu hâlde onunla evlendiniz –ki bunu biliyordunuz– ve annem yolunuzdan çekilmek için buradan ayrıldı. Sizin durumunuz nasıl olur da onun hatası olur? Elbette Dan'i suçlayın ama annemi bunun dışında tutun."

"Elbette Molly her zaman sanki kendisi doğru olanı yapmış gibi göstermeyi bilirdi." Karen'ın elleri bir an yatak örtüsünü kavradı, sonra sakinleşti. "Seni yanıldığına ikna etmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok ama sadece gözlerini aç. Önünde olana bak. Ben burada çakılıp kaldım ve ben bile onların sessizce bir şeyler çevirdiklerini biliyorum."

"Yanılıyorsunuz."

"Bunun romantik olduğunu düşünmelisin. Talihsiz âşıklar. Aşk bir yolunu bulacaktır, ne olursa olsun." Sesinde keskin bir şeyler vardı. "Ki bu da bizi sana getiriyor."

"Bana ne olmuş?"

"Senin Will'in etrafında gezinmen. Oğlumla daha fazla ilişkin olmasını istemiyorum."

"Siz de mi? Herkes bu konuda kaygılanıyor ve gerçekten buna gerek yok. Biz birlikte değiliz. Birlikte olmayacağız." Eğer bunu söylemeye devam edersem, bunu umursamamayı bile öğrenebilirdim.

"Dan onu bırakmanı söyledi ama etrafında dolanıp duruyorsun, değil mi? Sana söyleneni yapmaktan hoşlanmıyorsun."

"Bu bir asilik gösterisi değildi. Sadece birlikte biraz zaman geçirdik. Arkadaş olarak." Pekâlâ, arkadaştan biraz daha fazlası

ama bu konuyu onunla konuşmaya hazır değildim. Zaten buna gerek de yoktu.

"Her şey masummuş gibi yapma. Sizi birlikte gördüm, bahçede." Pencereden dışarı baktı. "Bu manzara bakmak zorunda olduğum tek yer. Zamanın çoğunu kuşları seyrederek geçiririm. Bir de hareket eden başka şeyleri. Will'i seninle birlikte olmak için duvardan tırmanırken gördüm. Seni ve onu bahçede gördüm. Onunla çok ilgiliydin."

"Yanlış bir şey yapmadık. Birkaç kez öpüştük. Hepsi buydu."

"Yaptığın şeyi saklayabileceğini sandın ama yalan söylediğini en başından biliyordum." dedi Karen tükürüklerle.

"Az önce söylediğim doğruydu."

"Sana inanmıyorum. Yalan söylemek senin kanında var. Etrafta sinsice dolaşmak sana doğal geliyor. Will'e tuzak kurdun, değil mi? Buraya geldiğinde yaptığın ilk şey buydu. Sana âşık olmasını sağladın, annenin Dan'e kancayı takması gibi."

Annem hakkındaki kısmı duymazdan geldim. "Ben ona hiçbir şey yaptırmadım. O benden hoşlandı ve ben de ondan hoşlandım. Ama artık bitti."

"Bitti mi?" Gevrek gevrek güldü. "Öyle olduğunu sanmıyorum. Fotoğraflara bakarken suratını gördüm."

"Bunun nasıl hissettiğimle alakası yok. Artık bana karşı hisleri olmadığından çok eminim. Olmadığından emin olmak için elimden gelenin en iyisini yaptım." Başımı iki yana salladım. "Benim hakkımda adil olmayan varsayımlarda bulunuyorsunuz. Ondan ayrılan bendim. Burada kalabilmesini istedim, bu sayede sizinle birlikte olabilecekti." Çünkü ölüyorsunuz. Bu düşünceyle sinirim azalmaya başladı. Sağlığı kötüyken, evliliği korkunç bir düzmeceyken, kin güden, kendisini umursamayan kocası ve sevgili oğlu zamanın çoğunda evden uzaktayken neden sert

olmasındı ki? Ne beklemiştim ki? Kedicikler ve güller mi? Bir an durdum, sonra şöyle dedim: "Ben sadece doğru olanı yapmaya çalışıyordum. Will burada olmadığı için benden nefret ediyor olmalısınız, bunu biliyorum ama Dan'in onu uzağa göndermesi gerçekten benim suçum değil."

"Dan onu uzağa göndermedi. Ben gönderdim."

"Ne?" Ona dikkatle baktım. "Ama Will sanıyor ki..."

"Biliyorum. Kararı verenin Dan olduğunu sanıyor ve ben de öyle düşünmesine izin verdim." Bana öfkeyle baktı. "Bunu ona söylemeyi aklından bile geçirme. Gerçeği söylediğin için seni asla affetmeyecektir."

"Ve siz de bana yalan söyleme konusuna nutuk atıyorsunuz?" *Başımı iki yana salladım.* "Nasıl yaparsınız bunu?"

"Onun için en iyisini istiyorum. En önemlisi senden uzak durmasını istiyorum."

"Bu yüzden de onun Port Sentinel'den ve sizden ayrılmasını sağlayarak kalbini kırıyorsunuz. Sizin için ne kadar endişelendiğini biliyor musunuz?"

"Fırsat ne kadar iyi olursa olsun kendisine kalsa asla gitmezdi. Ben bunu onun için kolaylaştırdım. Onun yerine fedakârlık yaptım." Gurur duyuyormuş gibi görünüyordu.

"Ona söylemelisiniz."

"Kesinlikle olmaz. Sen de söylememelisin. Bu sadece kafasını karıştırırdı."

"Kafasını karıştırmak mı? Evet, bu şekilde de söylenebilir. Yaptığınız şey kötü."

"O iyi bir çocuk. Senin için fazla iyi." Dik oturup öne doğru eğilmeye çalıştı. "Onu seninle görmektense onsuz ölmeyi tercih ederim."

"Ağzınızdan çıkanı kulağınız duyuyor mu?" dedim dehşete kapılarak. "Nasıl bu kadar zalim olabiliyorsunuz? Ben annem değilim ve Will de Dan değil. Aynı kavgayı tekrar, en baştan yapmayın. Eğer bizi ayrı tutarsanız hiçbir şey kazanmazsınız. Will'i incitiyorsunuz ve kendinizi de sebepsiz yere ondan mahrum bırakıyorsunuz."

"Doğru olanı yaptığımı düşünüyorum." İnadından vazgeçmeyecek gibiydi. "Sen farklı düşünüyorsun."

Son bir deneme. "Bakın, eğer sorun gerçekten bensem doğru olanı yapmıyorsunuz çünkü onu uzağa göndermenin bir anlamı yok. Will ve ben asla bir daha bir araya gelmeyeceğiz. Lütfen, onun hatırı için eve dönmesine izin verin."

Bir süre bana dikkatle baktı. "Yine yalan söylemediğinden nasıl emin olabilirim?"

"Çünkü söylemiyorum." dedim ikna edici olmayan bir ses tonuyla. "Bilmiyorum. Will'i gerçekten önemsiyorum. Hatta sizin kadar. Onun mutlu olmasını istiyorum."

"Geri dönmüyor." Sesi duygudan yoksundu.

Öfkelendim. "Peki. O zaman ayrı olmamız için bir neden yok, öyle değil mi? Onu tatillerde, eve gelince görürüm ve geri kalan zamanda da uzun mesafeden ilişkimizi yürütürüz. Teşekkürler Karen. Bunu bizim için gerçekten kolaylaştırdın."

"Yürümez."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sana gücenecek. Ben öldüğümde burada olsun ya da olmasın, beni değil de seni seçtiği için pişman olacak. Uzağa gönderildiği için seni suçlayacak. Senden nefret edecek. İstediğin bu mu?"

"Hayır. Elbette hayır. Ama..."

"Dan'in anneni unutmasını yıllarca bekledim ama asla unutmadı. Şimdi bekleme sırası sende." Pencereden bakmak için bakışlarını benden çekti. "Ben ölünce onunla olabilirsin. Öncesinde olmaz."

Cevap olarak söylemek için bir sürü şey düşünebilirdim. Büyük bir çabayla sessiz kalmayı başardım. Odadan çıkıp merdivenlerden indim. Karen'ın gözlerinde gördüğüm sertlik beni sarstı. Tek istediğim temiz havaya çıkıp bu dehşeti üstümden atmaktı.

Mutfakta musluğun aktığını duyduğumda elim kapı mandalındaydı. Döndüm ve kapattığım kapının sonuna kadar açık olduğunu gördüm. Tereddüt etsem de sonradan gitmeye karar verdim. İster Dan isterse Will olsun ikisi de beni gördüğüne memnun olmayacaktı.

Ve sonra Will spor ayakkabılarıyla sessizce lavaboya doğru yürüdü ve ben donup kaldım.

Çok geçti.

Ses çıkarmış olmalıydım çünkü irkilerek etrafa bakındı.

"Burada ne işin var?"

"Yemek getirdim." Mutfak kapısına kadar yürüdüm. "Fırında makarna. Teyzem yaptı."

Onun koşuya çıktığı sonucuna varmak için Miss Marple* olmama gerek yoktu. Terden sırılsıklam olmuş bir şort ve tişört giymişti. Sanki az önce içeri girmiş gibi hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Belki de gerçekten az önce girmişti. Karen'ın zehir zemberek sözleri dışında herhangi bir şeye kulak vermemiştim.

"Ve yemeği sen getirdin çünkü..."

* Miss Marple, Agatha Christie'nin yarattığı yaşlı kadın dedektif karakteri. (ç.n.)

"Teyzem meşguldü. Zaman ayıramadı." Sohbetimizin diğer kısmını hatırladım. "Bu akşam yemeğe gelmeni söyledi. Eğer istersen."

"Sen bu konuda ne düşünüyorsun?" Lavaboya doğru eğilip kollarını kavuşturdu.

"Fark etmez."

"Anlıyorum."

"Sana bağlı."

"Harika."

"Sence gelir misin?"

"Bakmam lazım." Sırtı pencereye dönüktü ve ışık arkasından geliyordu ama yine de yanağındaki eziği görebiliyordum. Acıyormuş gibi görünüyordu.

"Yüzün bugün nasıl?"

"Acıyor." Elini kaldırıp yanağına yavaşça dokundu.

"Ya kaburgan? Koşmaya gidebilmene şaşırdım."

"İyi. Dışarı çıkmaya ihtiyacım vardı." Bir an tereddüt etti. "Guy'ı duydun mu?"

"Tutuklanmasını mı?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bunun herkesin bildiği bir şey olduğunu sanmıyordum."

"Baban söyledi."

"Neden?"

"Çünkü bu saldırıyı doğru düzgün soruşturmadığı için onu eleştiriyordum."

"Ona Guy ve Seb'i anlattığın için değil yani."

"Anlatmadım. Kesinlikle hayır."

"Ah, yani sadece bir tesadüf."

"Evet, öyle." Ters ters baktım. "Ben böyle bir şey yapmam. Ayrıca yapacağımı düşünmene de şaşırdım."

Bana hâlâ dik dik bakıyordu. "Sadece Guy için endişeleniyorum."

"Onu sorgulayıp serbest bırakırlar."

"Eğer yapmadığı bir şeyi itiraf ederse değil." Will ellerini saçlarından geçirip ensesinde bıraktı. "Kahraman olmak için hayatını boşa harcayacaktır."

"Kim için kahraman?"

"Seb'i yaralayan her kimse. Guy suçu üstüne alacak ve o kişinin yaptığı yanına kâr kalacak. Yukarıda ne yapıyordun?"

Konu değişince gözlerimi kırpıştırdım. "Annen yukarı çıkmamı istedi. Benimle tanışmak istemiş."

"Neden?"

"Ona sorman gerekecek. Ben bilmiyorum. Belki de merak ediyordur. Annemi eskilerden tanıyor."

"Çok iyi anlaşıldı."

"Başlama şimdi." dedim hemen. "Annem bunu hak etmiyor ve sen de bunu biliyorsun."

Sert bakışlarını bir süre devam ettirdi, sonra gözlerini yere dikti. "Eğer öyle diyorsan."

Başka bir şey söylememem gerekirdi ama kendime engel olamadım. "Biliyor musun... Babanı ve annemi..."

"Ne olmuş onlara?"

"Görüşüyorlar mı? Gizlice yani? Bu konuda bir şey duydun mu?"

"Ah, Jess." Birden çok yorgun ve üzgün göründü ama hâlâ sinirliydi. "Bana bunu sorma. Annene sor."

"Ne biliyorsun? Neden bana söylemedin?"

Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Çünkü incinmeni istemedim."

Birden, orada olmaya daha fazla katlanamadım. Oto pilota bağlanıp kapıya yöneldim. Will hemen arkamdaydı. Ben daha bir şey yapamadan elini kapıya götürüp açmamı engelledi.

"Gitmek istiyorum."

"Bekle! Jess..."

Ona bakmak için döndüm ve bir şey söyleyeceği ama sonradan fikrini değiştirdiği hissine kapıldım.

"Anneme bizi anlattın mı?" diye sordu.

"Birincisi, biz diye bir şey yok. İkincisi, zaten biliyormuş."

Bunun onu sarstığını gördüm; gerçek anlamda geri adım attı. "Üzüldü mü?"

"Bilmem." Sert evet. Üzgün? Belki.

"Buraya gelmemeliydin. Onunla konuşmamalıydın." Karen'ın tahmin ettiği gibi, Will'in annesi hakkındaki endişeleri bana öfkelenmesine neden olmuştu. Eski çağlarda olsa Karen'ı cadı diye yakarlardı.

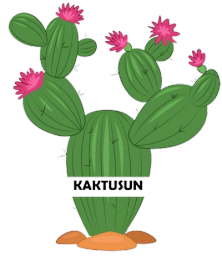
Ki bu da bana eski çağların o kadar kötü olmadığını düşündürdü.

"Burada olmak benim fikrim değildi." dedim. "Ya da annenle konuşmak."

"Hayır. Hiçbir şey senin suçun değil." Tekrar yanımdan geçti ama bu kez kapıyı benim için açmak üzere. "Bence geri gelmemelisin."

"Sen ve ben, ikimiz de."

Hiç ağlamadan patikada ilerledim ve eve doğru yöneldim. Oraya tek parça ulaştım ama daha sonra o yürüyüşü tekrar düşündüğümde tek bir adımı bile hatırlayamadım.

15

Sandhayes'te akşam yemeği, aynı anda devam eden sohbetlerin çokluğundan dolayı genellikle oldukça gürültülü olurdu. O gece masada iki insan daha olsa da, tek ses tabaklara çarpan çatal bıçak sesleriydi. Jack zıtlaşmaktan nefret ederdi ve teyzemin koluna hafifçe dokunarak çoktan gitmişti, teyzem de onu anlamıştı. Elimizden gelse hepimiz kalkardık. Ella, Hugo'nun yanına oturmuştu, bu yüzden tek yapabileceği bana anlamlı bakışlar atmaktı ve bunu çok fazla yapıyordu. Sorun, beklendiği gibi, karşımda oturuyordu. Babam bir saat önce Sandhayes'e geldiğinden beri ayrı ayrı ve birlikte olmak üzere herkesi gücendirmeyi başarmıştı. En kötü anın; teyzemin tablolarından birine güldüğü zaman mı, yoksa Jack'e bugünlerde ne kadar kazandığını sorduğu zaman mı, yoksa Hugo'ya saçlarını kestirmesini söylediği zaman mı olduğuna kadar veremiyordum.

Başımı kaldırınca babamla göz göze geldik. Yemeğini çiğniyordu. "Bunu sen mi yaptın Tilly?"

Teyzem savaşa hazır bir şekilde bıçağını ve çatalını masaya koydu. "Evet Christopher, ben yaptım. Neden?"

"Sadece sordum. Çok ilginç."

"Şili biberindendir."

Babam bir bardak suyun tamamını tek dikişti bitirdi, sonra yeniden doldurulması için uzattı. "Senin tarifin sanırım. Bunda... Yenilikçi bir taraf var."

Teyzem kendi tabağına baktı, sonra herkesinkini kontrol etti. Hiç kimse yemeğini pek yememişti. Gerginlik hepimizi etkisi altına alıyordu.

"Genelde herkes bunu sever." dedi çok alçak bir sesle.

Birdenbire hepimiz ona yemeğin ne kadar güzel olduğunu ve ne kadar beğendiğimizi söylemek için acele ederken masada bir uğultu oldu.

"Gerçekten Bayan Leonard." dedi Ella içtenlikle. "Ben kıymayı pek sevmem ama bu harika olmuş."

"Neden kıymayı sevmiyorsun?" diye sordu Hugo, kapsamlı Ella ansiklopedisinde yeni bir madde için.

Ella yüzünü buruşturdu. "Her şey olabilir, değil mi? Göz küresi ve... Parçalar."

Tom paniklemiş görünüyordu. "Anne, ben bunu yemiyorum."

"Aptal olma." Teyzem Ella'ya gülümsemeye çalıştı. "Bu o türden bir kıyma değil. Bunu kasaptan bu sabah aldım."

Babam küçümseyerek güldü. "Elbette aldın. Asla süpermarket gibi banal bir yere gitmezsin. Bahse varım kasabı ismen tanıyorsundur. Bahse varım etin en iyi parçalarını sana ayırıyordur çünkü sen çok sadık bir müşterisindir."

"Bu neden kötü bir şey olsun ki?" Teyzemin suratı kızardı. Sanki buna ihtiyacı varmış gibi şarap kadehinden bir yudum aldı. "Neden her şeyle dalga geçiyorsun? Küçük işletmeleri des-

teklemek kötü bir şey değil Christopher. Sırf ailemle aynı değerlere sahip değilsin diye neden biz hatalı oluyoruz? Neden sen hatalı olamıyorsun?"

Babam omuzlarını silkti. Çatalını ve bıçağını iyice temizlediği tabağının ortasına bırakırken pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. Bakışlarını öne eğmiş, sanki orada bile değilmiş gibi yaparak tamamen sessiz bir şekilde oturan anneme baktım. Genelde babamla çatışmaktan kaçınırdım ama Leonard ailesinin tümünü ezip geçmesine göz yumamazdım.

"Anne, bir şey demeyecek misin?"

Annem şaşkın bir şekilde başını kaldırıp baktı. "Ne?"

"Bir bakalım: Mesela babamın bu evde misafir olduğu ve daha minnettar olmasıyla alakalı bir şeyler iyi olurdu."

"Beni dinlemez." dedi sadece.

"Bu doğru değil, Molly. Elbette dinlerim." Babamın sesi yumuşaktı. Bu ses tonu ensemdeki tüyleri diken diken etti. *Buna kanma anne.*

Babamın dikkatinin annem dışında bir yerlerde olmasını istiyordum. "Cidden baba. Bu kadar korkunç olamazsın. Burada kalmak için kendini davet ettirdin ve sanki herkes minnettar olmalıymış gibi davranıyorsun."

"Tilly ve ben birbirimizi anlıyoruz. Asla bana çok düşkün olmadı. Annene beni bırakmasını söylemeye çalıştı. Ve bunu yapmış olsaydı sen doğmamış bile olabilirdin. O zaman kimin tarafında olmak istersin?"

"Üzgünüm, bu tartışmayı tüm o 'sana hayat verdim' bakış açısıyla kazanamayacaksın. Senin buna katkın oldukça azdı."

"Ama önemli." dedi babam, gözleri zevkten parlayarak. Ziyadesiyle eski bir tartışmadan daha iyi ne olabilirdi ki? Olay yaratmayı seviyordu.

Teyzeme döndüm. "Doğmamı istemediğin için seni affediyorum teyze."

"Öyle bir şey değildi." dedi, üzüntüyle.

"Biliyorum." Babama, "Hangi tarafı seçeceğimi düşünmek zorunda bile değilim. Sen tek başınasın. Ki bu da eğer doğru hatırlıyorsam bizi terk ettiğinde istediğin şeydi, yani herhangi bir sıkıcı sorumluluk olmadan tekrar tek başına olmak. Yüzlerce ve senden çok genç kız arkadaş bu senaryoya nasıl uydu, asla emin olamadım. Açıklamakta özgürsün." dedim.

"Çocukların önünde olmaz." dedi babam, Tom ve Petra'nın gözleri kocaman açılmış hâlde oturdukları masaya baktı. "Biraz daha büyüdüğünde anlayacaksın."

"Şimdi de anlıyorum ve bu mide bulandırıcı."

"Muhtemelen anlayamazsın." Arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Molly ve ben birbirimizi sevdik ama ilişkimiz karmaşıktı. Biraz ayrı zaman geçirmeye ihtiyacımız vardı."

"*Benim* ihtiyacım vardı demek istedin sanırım."

"Bazı şeyler hakkında nasıl hissettiğimi anlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Ve artık anladın, öyle mi? Burada olmanın nedeni bu mu?" O kadar öfkeliydim ki gerçek anlamda titriyordum.

Babam başını kaldırıp baktığında cevap vermek üzereydi. "Kim bu? Civcivlerinden bir başkası mı Tilly?"

Will arka kapıyı sessizce kapatıyordu. Babama baktı. "Sadece komşuyum."

Tilly yapacak bir şeylerinin olmasına rahatlayarak ayağa kalktı. "Gel otur. Sana yer ayırdım."

Her zamanki yerini ayırmıştı ama oraya Ella oturmuştu. Will bunu fark ettiğinde oraya doğru yürümeye çoktan başlamıştı. Ella'ya sırıttı. "Seni uyanık."

"Kayabilirim." diye teklif etti Ella.

"Gerek yok."

Ella'nın kalktığı sandalye benim yanımdakiydi. "Buraya oturabilirsin." dedim.

"Teşekkürler." Bana bakmadı bile. Bu yemek giderek daha iyi bir hâl alıyordu. Ona biraz daha yaklaşmak isteyerek ama aynı zamanda ondan kaçmak isteyerek kıpırdamadan oturdum. Teyzem onun önüne dolu bir tabak bıraktı.

"Umarım seversin."

"Kesin." Sanki en son aylar önce yemek görmüş gibi yedi. Herkesin onu seyrettiğini fark etmesi bir dakikasını aldı. "Bu çok güzel Tilly. Umarım daha fazla vardır."

Tilly ona yüzü aydınlanarak baktı. "Elbette var."

"Bize de kaldığı sürece." Hugo, Ella'nın ve kendisinin tabaklarını alıp hafiften tıslayan ocağa yürüdü. İkisi de yemeklerini bitirmeye yakın değillerdi ama anladım. Teyzeme destek oluyorlardı.

Babam Will'i suratında meraklı bir ifadeyle seyrediyordu. "Adın ne demiştin?"

"Will."

"Soyadın yok mu? Sadece Will mi?"

"Bu kadarı yeterli." dedi Will, ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra. "Ben de sizinkini duymadım."

"Christopher Tennant. Jessica'nın babasıyım."

"Sperm bağışçısı." dedim alçak sesle. Will'in dudağının bir tarafı kıvrıldı, bu yüzden duyduğunu anladım ama hiç belli etmedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Christopher. Sizi Port Sentinel'e getiren şey nedir?"

"Eski arkadaşları ziyaret." Babam dikkatle bakıyordu ve Will'in kim olduğunu anladığını düşündüm. "Sana ne oldu böyle? Sanki savaştan çıkmış gibi görünüyorsun." dedi.

Teyzem Will'in suratına bakmak için öne eğildi ve dehşet içinde çığlık attı.

"Bir şey yok. Olduğundan daha kötü görünüyor." Will ayağa kalktı. "Yemek bıraktın mı, Hugo?"

"Biraz."

"Buraya asla geç gelmemem lazım." Will ikinci tabağını almak için giderken üzülerek başını iki yana salladı.

"Sonrası için elmalı turta var." dedi Tilly. Babama baktıktan sonra ekledi, "Meyveleri bahçemizdeki elma ağaçlarından topladım."

"Harika." Tom sandalyesinde hopladı. "Şimdi biraz alabilir miyim?"

"Diğer herkes yemeğini bitirene kadar bekle." dedi Petra, her zamanki gibi küçük kardeşini onaylamayarak. Bir anlığına Sandhayes'te sıradan bir akşam yemeği gibi geldi ama tabii ki bu uzun süremezdi çünkü babamın yeni bir hedef bulması uzun sürmedi.

"Çok sessizsin Molly."

"Sadece yorgunum."

"Neden yorgunsun? Gün boyu hiçbir şey yapmıyorsun."

"Ben çalışıyorum." dedi canı yanarak.

"Galeride mi?" Güldü. "Hayatımda daha önce hiç böyle süprüntü bir koleksiyonu bir arada görmemiştim. Senin o parlak patronunun herhangi bir şey sattığını hayal edemiyorum. Neden yardım etmen için sana ihtiyacı var anlamıyorum. Anlıyorum aslında ama..."

"Sen ne ima ediyorsun?" Annem öfkeli görünüyordu. "Söylesene?"

"Sen sadece dekorun bir parçasısın. İnsanlar oraya göz atarken bakmaları için güzel bir şey. Bu gerçek bir iş değil."

"Annemin işi bundan çok daha fazlası." dedim. "Ve Nick anneme fotoğraf çekmesi için izin veriyor. Bunları galeride satıyor."

"Dediğim gibi süprüntü. Zevki olmadığı açık."

"Molly harika bir fotoğrafçı." Will ikinci tabağını rekor zamanda bitirmişti. Masada anneme döndü ve ona bir şekilde saklayabileceğiniz, böylece ihtiyacınız olduğunda çıkarıp tekrar bakacağınız bir gülümsemeyle baktı. "Fotoğraflarından birini okulda duvarıma astım."

Annem derin bir nefes aldı, sonra gülümsedi. "Teşekkürler Will. Fakat Christopher benim bir yeteneğim olduğunu asla kabul etmeyecek. Birlikteyken beni asla cesaretlendirmedi. Önemli olan o ve kariyeriydi, benimki değil."

Babam güldü. "Bir kariyerin yok ki senin. Sadece makineni bir şeye çeviriyorsun ve düğmeye basıyorsun. Eğer istersen buna sanat de ama sen de ben de bunun amatörce bir zırva olduğunu biliyoruz."

"Annemin portfolyosunu görmedin bile." dedim. "Ne söylediğin hakkında bir fikrin yok."

"Her neyse." dedi teyzem, "Sen kim oluyorsun da neyin iyi sanat olup olmadığına karar veriyorsun? Senin tek umursadığın para."

"Bu benim işim!" dedi babam hemen. "Başka çıkarlarım var. Artık bunlar için daha fazla zamanım olacak. Her şey değişecek. Öyle ya da böyle pek çok değişiklik olacak."

"Buna ancak gördüğümde inanırım." dedi teyzem ifadesiz bir ses tonuyla. Petra ve Tom'a elmalı turta ile dondurma dolu kâ-

seler verdi. "Bunları alın. Kalkın. Televizyon seyredebilirsiniz."

Kâseleri dikkatle dengeleyerek koştular. Hugo, Ella'ya baktı. "Ben elmalı turta istemiyorum."

"Ben de."

"Masadan kalkabilir miyiz?" diye sordu Hugo annesine.

"Tabii ki."

Teyzem daha kelimesini bitirmeden ikisi kalkmışlardı ve Hugo'nun Ella'nın elini tutmasını ve kapıyı kapatıp çıkmalarını seyrettim.

"Ben biraz alayım lütfen, Tilly." Will hiç istifini bozmuyordu. Muhtemelen yakıcı gerginliğe alışıktı.

Ona bir kâse uzattı. "Masada kalmak zorunda hissetme."

"Böyle iyiyim."

Babam Will'e tiksintiyle baktı. "Gidecek daha iyi bir yerin yok mu?"

"Hayır." Will yemeye devam etti. Tam anlamıyla dingindi. Bana tek kelime etmemiş olsa bile, sağlam ve bir şekilde güven verici varlığıyla yanımda kalmasına bu kadar memnun olmama şaşırdım.

"Burada ne işin var Christopher?" dedi annem yorgun bir sesle ama aynı zamanda meydan okuyarak. "Ne istiyorsun?"

"Bunu burada konuşmayacağım. Şimdi değil." Etrafa bakındı. "Biraz daha özel bir yer daha iyi olurdu."

"Sadece bilmek istiyorum, ayrıca bu her neyse Jess ve Tilly de zaten duyacaklar. Bu yüzden şimdi söylesen iyi olur."

Babam tabağını itti, böylece kollarını masaya koyabilecekti. "Çok basit. Buraya geldim çünkü senin ve Jessica'nın geri dönmenizi istiyorum. Benim idarecim olmanı istiyorum. Yeni işimi başarıya taşımama yardım et."

Annem şaşkın bir şekilde başını iki yana salladı. "Olan biten onca şeyden sonra... Şimdi geri dönmemi istiyorsun."

"Seni özlüyorum."

"Beni özlüyorsun."

"Evet, öyle dedim." Sesinde bir öfke tınısı vardı.

"Yani bunun doğru düzgün ödeme yapmak zorunda olmadığın bir çalışanı işe almakla alakası yok?" diye sordum.

"Elbette yok."

"Ona ne kadar vereceksin? Ona Nick'in galeride çalışması için verdiği parayı ödeyecek misin?"

"Bu seni ilgilendirmez Jessica."

"Aslında ilgilendirir. Çünkü yine onun bağımsızlığını almaya çalışıyorsun. Sana bağımlı olduğunda, sen ikimizin geçimini sağladığında ve annemin onun için önemli olan fotoğraf çekmek gibi şeylerin hiçbirini yapacak zamanı kalmadığında bu hoşuna gidiyordu. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorsun."

Annem cılız bir gülümsemeyle baktı. "Bunu benden daha iyi anlattın, Jess."

"Tamamen zırvalık." dedi babam hemen. "Yardım etmeye çalıştığımı göremiyor musunuz? İkinize de. Molly, sen bir hayal âleminde yaşıyorsun. Şaka gibi bir işte zamanını boşa harcıyorsun. Fotoğraf çekmenin isim yapmanı sağlayacağını düşünüyorsun ama seni diğerlerinden daha iyi yapan şey ne? Bir insan neden senin fotoğraflarını satın alsın ki? Bir eğitimin yok. Bir şöhretin yok. Etrafındaki insanlar seni kırarlar diye gerçeği sana söyleyemeyeceklerdir. Ben o oyunu oynamayacağım. Kendini kandırmana izin vermen doğru değil."

"Ölçüyü aşıyor artık." dedi teyzem, sinirden tüyleri diken diken olarak. "Onu dinleme Molly."

Anneme baktım ve iyice durgunlaştığını gördüm. Boşluğa bakıyordu. Babam her zaman onun korkularına nasıl oynayacağını bilmişti. Söylediği her şey annemin kendisi ve işi hakkında düşündüğü şeylerdi, ki babam bunu biliyordu. Evlilikleri süresince annem makinesine neredeyse dokunmamıştı. Eğer tekrar dönerse bunun yine olacağını biliyordum. Ümidini kaybedecekti.

Bu üstünlüğü fark eden babam devam etti. "Biliyorsun, buraya tatile geldiğini bana söylediğinde bir şey demedim. Bunun makul olduğunu düşündüm. Jessica'nın senin tarafını da tanıması gerekiyordu. Ama burada kalmayı planladığını bilseydim gitmeyeceğinden emin olurdum. Seni bu hastalıklı kırsal yerden kurtardım. Onun geleceğini bile düşünmeden Jessica'yı buraya sürüklediğine inanamıyorum. Eğitimini de."

"Yeni okulum Londra'dakinden çok daha iyi." Artık gerçekten kızgındım. "Buraya taşınmak başıma gelebilecek en iyi şeydi."

"Jessica, eğer burada kalırsan herhangi bir şey başarmayı umamazsın. Asla iyi bir üniversiteye gidemezsin. Annene ve teyzene olanlara bak. İkisinin de bir yeterliliği yok."

"İkisinden biri gibi olabilsem son derece mutlu olurdum." dedim meydan okuyarak.

"Bunun için fazla zekisin. Güzel olmak seni sadece bu kadar ileri götürecektir, ikisinin de kesin olarak kanıtladığı üzere."

"Nasıl göründüğümün hiçbir şeyle alakası yok." *Seni* şekilci *aptal.* "Ne yaptığım bana bağlı. Eğer iyi bir üniversiteye gitmek istersem; bunu yaparım. Eğer burada kalıp resim yapmak istersem; bunu da yaparım." Düz bir çizgi bile çizemediğim gerçeğini bir yana bırakırsak. Sanatsal yön bende tamamen eksikti. Gerçi bunu söylemenin onu sinirlendireceğini biliyordum. "Londra'da olmak benim için bir fark yaratmayacak. Burada olmayı özleyeceğimin dışında."

"Hiç mi özlemiyorsun? Eski hayatımızı?" Babamın gözleri bana odaklanmıştı. "Bu senin için bir anlam ifade etmiyor mu?"

"Eskiden ediyordu."

"Ben bunu mahvedene kadar?

"Doğru dedin."

"Ya bunu tamir etmek istiyorsam?"

"Tamir etmek istemediğin şeyleri tamir edemezsin. Bazen bir şeyler bozulur ve o şekilde kalmaları daha iyidir." Bunu söylerken Will'e nasıl geleceğini fark ettim. Ayağını masanın altında yere vurup duruyordu ama şimdi durmuştu.

"Annen seni istediği yere götürüyor, öyle değil mi?" Babamın ses tonu acıydı. "Onun burada kalmak istemesini anlayabiliyorum. Eski erkek arkadaşıyla birlikte olmak istiyor. O polisle." Bu kelimeyi alayla söyledi ve Will'in tepki verdiğini hissettim ama araya girmedi. "Her zaman istediği şey buydu."

"Bu doğru değil." dedi annem cılız bir sesle.

"Seni düşündüğü yok, Jessica. Esasında senin için en iyi olan şeyi düşünmüyor."

"Bu da doğru değil." dedim. "Ve ikisi arasında bir şey yok."

"Onu bugün gördün. Üstüme yürüdü. Ona karşı hâlâ hisleri olmasa neden bunu yapsın ki?"

Will bana baktı. "Babam senin babana mı vurdu?"

"Ne yazık ki hayır." dedim. "Sadece bir sürü bağırıp çağırdılar."

"Peki." Will başını salladı. "Sadece tam olarak ne olduğunu bilmek istedim."

"Bu yüzden tanıdık geliyorsun." Babam en sonunda anlıyordu. "Sen onun oğlusun."

"İnkâr edilemez şekilde, ne yazık ki." Will gerindi. "Şimdi,

göz önünde bulundurmadığınız bir olasılık var. Belki üstünüze yürüdü çünkü belki de siz baş belası..."

"Will!" dedi teyzem, tam zamanında. "Hayır!"

"Hepiniz bunu düşünüyordunuz. Ben söylemekte sakınca görmüyorum."

"Öyle biri değildir." dedim. "Onu tanımıyorsun."

Babam zafer kazanmış gibi gülümsedi. "Aferin kızım."

"Bundan daha kötüsüdür." dedim. "O zorbanın tekidir. Bencil bir zorba. Etrafındaki herkesi manipüle eder ve asla hiçbir şey için özür dilemez."

Will suratı kararan babama sırıttı. Annem bir elini ağzına kapatmıştı. Çılgına dönmüş gibiydi.

"Anne, ona geri dönmeyi düşünme bile." Babama döndüm. "Benim de dönmemi bekleme çünkü öyle bir şey olmayacak. Artık yeni bir hayatımız var ve bu ikimizi de mutlu ediyor."

"Gerçekten mi? Çünkü mutlu görünmüyorsun, Jessica."

"Ben iyiyim."

"Bundan şüpheliyim. Buraya geldiğinden beri tek yaptığın başını belaya sokup erkeklerle dolaşmak." Babamın gözleri Will'e, sonra bana döndü. "Düşündüğümden daha fazla benziyorsun annene ve dürüst olmak gerekirse, bunu hayal kırıklığına uğratıcı buluyorum."

"Sen sadece kaybetmeye dayanamıyorsun." dedim. *Hayal kırıklığı*. Kendi kendime ne kadar bunu umursamamamı söylesem de, kelime canımı acıttı.

"Geleceğini boşa harcamanı seyretmeye dayanamam."

"Beni umursadığın yok. Asla beni birinci plana koymadın. Sen sadece kendini düşünüyorsun ve bunu başarmak için ne

gerekiyorsa yaparsın. Annemi incitmek için beni kullanıyorsun ve duygularımı incitip incitmediğini umursamıyorsun."

"Geriye dönüp bakınca bundan pişman olacaksın, Jessica."

"Senin orta yaş krizini geçiresin diye, bizi terk etmekten pişmanlık duyduğun gibi mi?" Birdenbire dizlerimin titrediğinin farkına vararak ayağa kalktım. "Seni geri getirmek için her şeyi yaptım. Eve dönmen için yalvardım. Asla dinlemedin. Annemin kalbini kırdın ve şimdi bunu yine yapmak istiyorsun."

"Yanılıyorsun, Jessica." dedi babam ve gözleri birden hüzünlendi. "Kalbi asla benim olmadı ki kırayım."

Bunu söyleyince annem ayağa kalkıp odadan koşarak çıktı. Sadece babama öfkeli bir bakış atmak üzere durarak annemin arkasından gittim. Gerçi o benden daha hızlıydı. Odasının kapısına vardığımda kapıyı kilitlemişti ve söyleyebileceğim hiçbir şey ondan bir cevap almamı sağlamadı. Bir süre duvara yaslandım, sonra yere doğru kaydım. Orada olmam için bir neden yoktu ama nedense hareket edemedim. Sanki ateşim varmış gibi titriyordum.

Biri yukarı çıkıyordu. Koridorda durdu, sonra bana doğru geldi. Başımı kaldırıp bakmadım. Kim olduğunu biliyordum.

Will yanıma oturdu. "İyi misin?" diye sordu, annemin duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde.

Başımı evet anlamında salladım.

"Bu oldukça berbattı."

Yine başımı salladım.

"Annen iyi mi?"

"Muhtemelen değil."

Will kilitli kapıya baktı. "Bu daha önce oldu mu?"

"Benim önümde ağlamayı sevmez." Kollarımı dizlerime doladım. "Babam onu çok ağlatırdı."

"O zaman bu bir evet."

"Sanırım. Ben daha küçükken daha kötüydü. Sonra sadece normale döndü."

"Normal." diye tekrarladı Will. "Anlıyorum."

"Normal senin alışık olduğun şey her neyse odur ve ben başka türlüsünü bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla biz sadece normal bir aileyiz. Tıpkı sizinki gibi."

Bana bir bakış attı. "Bu pek de aynı şey değil."

"Belki pek değil. Ama benzer."

"Neden bana söylemedin? Sen benim ailem hakkında her şeyi biliyorsun ama bana seninkini hiç anlatmadın. Neden?"

"Çünkü bunu sorun etmiyormuşum gibi yapmayı seviyorum." dedim.

"Oysaki..."

"Ben iyiyim."

Will başını salladı. "İşleri berbat etme konusunda iyi iş çıkarıyorlar, değil mi?"

"Biz hariç. Biz iyiyiz."

"İyiden de iyi."

"Çok harika."

"Kim tutar bizi." Will bir saniye durdu, sonra çok dikkatle şöyle dedi:

"Annene karşı neden bu kadar korumacı olduğunu anlıyorum. Artık anne ve babamın evliliğini bozacak herhangi bir şey yapacağını neden düşünmediğini anlıyorum."

"Sence haklı mıyım?" Ona bakamadım.

"Bilmiyorum. Annen vicdanlı biri ama babam değil. Bu, babana karşı durup duramayacağına bağlı."

İkimiz bir süre bunu düşünerek sessizlik içinde oturduk. İç çektim. "Bu akşamki gösteri esas alınırsa cevap: Hayır."

"Asla bilemezsin." dedi Will.

"Biliyorum işte. Ama keşke bilmeseydim." Başımı dizlerimin üstüne koydum. "Üzgünüm."

"Bu senin hatan değil. Özür dilemek zorunda değilsin."

"O yüzden değil." dedim ve sonra bir şey söylememiş olmayı diledim. Will'in üsteleyip üstelememesi gerektiğine karar vermeye çalışarak bana baktığını sezebiliyordum. Ve sonra artık ne sebepten bilmiyorum, üstelemedi.

Aslında hiçbir şey yapmadı. Orada konuşmadan, dokunmadan, uzun bir süre boyunca sadece oturduk.

O şekilde sonsuza kadar kalabilirdim.

16

Deniz kenarında yaşamanın en iyi yanlarından biri de, bunalım takılmak ve karanlık düşüncelere dalmak istediğinizde gideceğiniz mükemmel bir yerinizin olmasıdır. Ertesi gün bir bankta tek başıma oturup Port Sentinel'in ıssız kumsalını, gri ve kasvetli dalgaların kıyıya vurmasını seyrettim. O gece Şenlik Ateşi Gecesi'ydi. *Hatırla, hatırla, 5 Kasım gününü hatırla.* Ama tek istediğim endişelerimi unutmaktı. Annemin hâlâ odasında saklandığı ve babamın nutkuna devam edebilsin diye, ikimizden birini köşeye sıkıştırmaya çalışarak pusuda beklediği, sıkıcı bir ev bırakmıştım geride. Ella anlayış gösterip kahvaltımı yatağıma getirmiş, bir süre odamda kalıp müzik dinlemiş ve aile konuları dışında şeylerden konuşmuştu. Uyuşmazlığa en çok yaklaştığı durum, tüm masumiyetiyle önceki gece Will'in uzun süre kalıp kalmadığını sormasıydı.

Yeterince uzun değil cevabını ona vermedim. Will, ilişkimiz ya da ayrılmamız veya herhangi bir şey hakkında konuşmaya çalışmadan, *Umarım her şey yoluna girer* tarzı arkadaşça cümlelerden sonra gitmişti. Belki de uğraşacak yeterince meselem olduğunu düşündü. İçimi kemiren, annemin gerçekten de çok kötü kararlar

almak üzere olduğuna dair endişeden ve dikkatimi dağıtacak bir şeylerden neredeyse memnun olurdum. Onunla konuşmayı çok istiyordum ama benimle konuşmazdı. Neler olduğunu görmek için beklemek dışında yapacağım hiçbir şey yoktu.

Kendi düşüncelerimle baş başa olmak oldukça güzeldi. Ella ile odamda kapalı kalırken, sabırsızlığın canlı örneğine dönüşmüş Hugo, sonunda merdivenleri fırtına gibi çıkıp Ella'nın gitmesine izin vermemi istemişti.

"O benim arkadaşım. O beni görmeye geldi." dedim. Ella arkamda kıkırdarken Hugo kapı eğişinde dikiliyordu.

"Ve sonra benimle tanıştı. Son."

"Başka kimseyle tanışma fırsatını pek bulamadı."

"O zaman ilk seferde şansı yaver gitmiş. Ne olmuş yani?" Hugo, Ella'nın nerede oturduğunu görmek için parmak uçlarında yükselip alçaldı. "Hadi ama Ella. Gün ölüyor."

"Birazdan."

Ella eğlenmiş ve utanmış görünüyordu, sonunda ikisine de insaf edip Ella'yı ona katılması için kışkışladım. Onları birlikte böyle mutlu görmeyi seviyordum. Öyle sevimli ve dosdoğrulardı ki kıskandığımı hissettim. Bunların hiçbiri benim için geçerli değildi. Birini sevmek ve karşılığında sevilmek gibi kolay şeyler yoktu. Port Sentinel'e geldiğimde ilk Ryan'la tanışsaydım, neler olacağını merak etmeden duramadım. Will yerine ona âşık olsaydım, şimdiye kadar başıma açtığım belaların yarısından kendimi korumuş olabilirdim.

"Jess!"

Dönüp bakınca Beth'in suratı pespembe bir hâlde, bir eli paltosunun cebinde yürüyüş yolu boyunca bana doğru koşturduğunu gördüm.

"Ne oldu?"

"Seni arıyordum." Yakınıma oturdu ve Ajan Harriet tarzı gözlüklerini burnundan aşağı kaydırıp bana doğru eğildi. "Seb'in telefonunu ele geçirdim."

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Başını okşadım. "İyi iş çıkardın kader arkadaşım."

"Seb'in odası gibi açık bir yerde olacağını düşündüm ama orada yoktu. Bunu bulmak için annemin son derece gizli saklama yerine gitmek zorunda kaldım.

"Orası neresi?"

"Gardırobunun üstü." Beth gözlerini devirdi. "Aslında bu konuda daha açık olamazdı. İlginç Şeyler Burada yazan bir tabela koysa bu kadar olurdu yani."

"Ne tür şeyler?"

"Diyet hapları temel olarak. Para. Eski erkek arkadaşlarından mektuplar." Beth omuzlarını silkti. "Zibilyon kere karıştırdım orayı. Hiç fark etmedi."

"Ya telefonunun gittiğini fark ederse. Kafayı yemez mi?"

"Arka tarafa koymuştu. Bir süre buna bakmayı planladığını sanmıyorum. Zaten dikkati başka yerde. Séverine burada."

"Seb'in annesi?"

"Biricik annesi. Annem, o ve babamın birlikte biraz zaman geçirmesi konusunda gerçekten gergin. Seb'in annesinin babamla flört etmeye çalıştığını düşünüyor."

"Seb'in annesi çok mu göz alıcı?"

"Angelina Jolie'yi düşün. Ondan daha yaşlı olduğu bariz ama onun gibi. O saçlar, o süslü kıyafetler ve dolgun dudaklar. Gerçekten kendine bakmış."

"Seb için üzgün mü?"

"Sanırım." Beth şüpheliydi. "Her neyse, annem süper eş olmaya çalışmakla o kadar meşgul ki benim ne yaptığımla gerçekten ilgilenmiyor. Annem Séverine'e katlanamıyor. Hem de bu tamamen karşılıklı."

"Sanırım babanı eski eşi ile görmek onun için zor olmalı."

"Özellikle de onları ayıran o olunca." dedi Beth sakince. "Hayır, biraz gergin oldukları için ikisini de suçlamıyorum. Ama bir şeyleri yürütmek istediğinde bu çok faydalı bir şey."

Ona korkuyla karışık bir saygıyla baktım. "Öyle masum görünüyorsun ki..."

"Görünüş yanıltıcı olabilir." Bana sırıttı. "İnsanlar küçük göründüğüm için beni her zaman hafife alırlar."

"Ben almam." diye söz verdim. "Ve gerçekten minnettarım. Bu tam olarak ihtiyacım olan şey." Birden fazla yönden. Daha şimdiden çok daha neşeli hissediyordum. Duygularım darmadumandı. Ama gerçek olaylarla uğraşabilirdim. Bu gizemin hayatımdaki diğer her şeyle karşılaştırıldığında güzel bir basitliği vardı.

"Burada donuyorum ben. Neden yürüyüş yolunda oturuyorsun?" Kıyıya şöyle bir baktı, köpeklerini gezdirenler ve koşu yapanlar dışında dışarıda olacak kadar delirmiş tek bir insan yoktu. "Başka kimse oturmuyor."

"Farklı olmayı severim. Zaten soğuğu da severim."

"St. Lucia'ya gidiyor olmamız gerekiyordu." Beth'in sesi efkârlıydı. "Eğer Seb hâlâ hasta olursa gidemeyeceğimize bahse varım."

Ya da düşünülmek istemeyen seçenek, ölürse. "Muhtemelen hayır."

"Bu çok adaletsiz." Kocaman bir iç çekti. Akıl küpüydü ve şaşırtıcı derecede olgundu ama şöyle bir bakıp düşünüldüğünde Beth on üç yaşında diye hatırlattım kendime. Ve Seb şimdiye kadar çok da iyi bir ağabey olmamıştı. Hayal kırıklığına uğradığı için onu suçlayamazdım.

"Beth. Telefon?"

"Ah, evet." Telefonu çıkarıp gizlice bana uzattı. "Bunu aldığımı kimsenin bilmesini istemiyorum."

"Sırrın bende güvende." *Diğer yandan Seb'in sırları...* Beth'e sert bir bakış attım. "Telefonu açtın mı?"

"Evet. Ama sadece çalışıyor mu diye kontrol etmek için. Emin olamadım. Yani, şu hâline baksana bir."

Telefon inanılmaz derecede kirliydi, yola düştüğü için kılıfı pütür pütür olmuş ve lekelenmişti. "Polisin bunu istemediğine emin misin?"

"Eminim. Babam sordu. Dan ona Seb uyandığında kullanması için saklamalarını söyledi."

Sanki Dan telefonda neler olduğunu bilmek istemiyormuş gibiydi. *Görmedim, duymadım, bilmiyorum.*

"Telefonu açmayacak mısın?" diye sordu Beth.

Telefonu elimde tarttım. "Birazdan açacağım." Bu biraz tuhaftı. "Ama Beth, buradakileri görmek isteyip istemeyeceğinden emin değilim."

"Neden?" Suratı bembeyaz oldu.

"Seb'le ilgili bazı şeyler öğrendim. İnsanlara yaptığı şeyleri. Başına gelenleri hak ettiğini kesinlikle söylemiyorum ama onu incitmek istemiş olabilecek düşmanları bulmakta hiçbir güçlük yaşamıyorum."

"Biliyordum." Omuzları çöktü. "Babam tüm bunlar için suçlanacak kişinin Seb olduğu ortaya çıkarsa çok üzülecek."

"Bak..." Bunu söylemekten nefret ediyordum ama söylemek zorundaydım. Bunu Dan'in bakış açısından görmeye başlıyordum. Suçları araştırmak zararsız küçük bir hobi değildi. Seb kendisini seven, onu en iyi şekilde düşünmek isteyen insanların olduğu gerçek bir kişiydi. Onların hayallerini yıkmak bana düşmezdi. Öte yandan Guy muhtemelen belalarla dolu bir dünyada, nezarethanedeydi.

Sormak zorundaydım.

"Sorular sormayı bırakmamı istiyor musun? Öylece bırakmamı? Eğer bilmek iyilikten çok zarar getirecekse, belki de şimdi bırakmak daha iyi olacaktır."

Beth düşündüğümden daha sert biriydi. "Asla olmaz. Her ne yaptıysa bunu yapmayı kendisi seçti. Bu onun sorumluluğu. Hiçbir şeyi olduğundan iyi göstermiyorsun, tamam mı?"

Başımı salladım.

"Peki, o zaman. Dokunulamaz olduğunu düşündü." Burnunu çekti ve bunun burnunu kızartan soğuktan mı yoksa gözyaşlarını tutmaktan mı kaynaklandığını anlayamadım. "Yanılıyordu."

"Peki. Eğer eminsen."

"Eminim." Ayağa kalktı. "Ama ben görmek istemiyorum. Haklısın. Eğer istersen bana anlatırsın ama görmek farklı." Birdenbire çok küçük göründü.

"İyi fikir."

"PIN kodunu hatırlıyor musun?"

"Altı, dokuz, altı, dokuz." Sırıttım. "Unutmak zor."

"Bu onun fikriydi." Paltosuna sarıldı. "Teşekkürler, Jess. Soğukta çok kalma."

"Kalmam." diye söz verdim. İncecik ve bedenine göre çok uzun bacaklarıyla bir yağmur kuşu gibi yürüyerek uzaklaşmasını seyrettim. Asla Seb kadar popüler olmasa da, onlara ve bakışlarına alışarak büyümüştü. Hastanede gördüğüm dağılmış suratı düşünerek Seb'in olduğu gibi diye hatırlattım kendime. İyileştiğinde nasıl görüneceğini herkes tahmin ederdi. Eğer iyileşirse tabii.

Çalışmasına hâlâ şaşırarak telefonu açtım. Kendine gelmesi birkaç saniye sürdü, sonra PIN kodunu istedi. Beth'in bunu yanlış verdiğinden emin bir şekilde tuşladım. İlk denemede işe yarasaydı bu çok kolay olurdu.

Ama işe yaradı. Bir an telefona bakakaldım, sonra ilk nereye bakmam gerektiğine karar vermeye çalıştım. Yüzlerce cevapsız arama, okunmamış mesajlar ve e-postalar arka arkaya gelirken telefon yüzlerce kez bipledi. Sonra daha acil bir tonda bir kez daha bipledi ve ekranda kocaman bir "düşük pil" uyarısı belirdi.

Mesajlarla başlamaya karar verdim. Seb'in okuyup cevapladıklarına gelene kadar önceki pazar günü atılmış bütün *Geçmiş olsun* ve *Aman Tanrım, az önce duydum* mesajlarını geçtim. Guy Tindall'ın ismi dikkatimi çekti ve sohbete tıkladım, cumartesi gecesi disko öncesi parti için yapılan ayarlamaları teyit eden birkaç mesajı geçtikten sonra bir tanesi beni durdurdu.

Sen öldün.

Kalp atışlarım hızlandı ve Seb'in cevabını okuduğumda tekrar yavaşladı. Bu sırıtan bir gülen yüzdü, yani belki de gerçekten olanları bildiğim için aşırı tepki veriyordum. Peki, Guy'ın mesajına neden olan şey neydi? Bundan önce mesajlarda hiçbir şey yoktu. Bunun bir e-posta ya da telefon görüşmesi veya gönderdiği fotoğraflarla alakalı olması gerekiyordu. Ki bunun da telefonda olabileceği aklıma geldi. Daha fazla mesajı okudum,

tanıdığım isimler gördüm ve ilgi çekici çok fazla bir şey yoktu. Immy'den kendisini havai fişek gösterisine götürmesini teklif edecek kadar ileri giden flörtöz mesajlar vardı. Seb'in yazdıklarına bakınca çok da hevesli olduğunu düşünmedim ama Immy sonunda buna değeceğine söz vererek istediğini elde etmişti.

"Ah, Immy." dedim yüksek sesle, "Bu kadar da harika olamaz." Seb Dawson zehirliydi, öyle görünüyordu bana. Immy'nin onun kendisiyle yeniden ilgilenmesi için uğraşmak yerine ondan kaçıyor olması gerekiyordu. Bazı insanlar asla ders almıyordu.

Telefon her sohbette son mesajın ilk satırını gösteriyordu, bu da çabucak göz atmak için oldukça faydalıydı ve gerçekten de tek yapabileceğim buydu. Pil göstergesi ince kırmızı bir çizgiye dönüşmüş, neredeyse görünmez olmuştu. Birkaç dakikam daha vardı ve sonra bunun gibi bir telefonu olan ve şarj aletini bana verebilecek birilerini bulmam gerekiyordu çünkü benimki buna uymuyordu. Bu, uğraşmak zorunda kalacağım bir sorundu ama şimdilik isimlerden ve mesajlardan üzerine tıklamaya değip değmeyeceğini tahmin etmeye çalışarak ekranı kaydırıyordum. Mesajlardan biri dikkatimi çekti çünkü sadece iletişim bilgileri olmayan bir numaradan ibaretti. Son mesaj şöyle başlıyordu: İyi seçim dostum. Bunun rastgele bir numaraya mesaj atacağınız türden bir şey olmadığını düşündüm. Bu tanıdığınız birine atacağınız türden bir şeydi. Tüm sohbeti okumak için mesajı açtım ama anında hayal kırıklığına uğradım. Sadece iki mesaj vardı. Birincisi: *Kazandın. Nakit mi olsun?*

Ve sonra Seb, İyi seçim dostum. *Nakit iyidir.* diye cevap vermişti. Peki, Seb ne kazanmıştı? Ve diğer kişinin yapması gereken seçim neydi?

Telefon tekrar uyarı verirken soruları ve mesajları beklemeye aldım. Görünüşe göre sadece yüzde iki şarjım kalmıştı. Yeterli değildi.

Sanki bu bir fark yaratacakmış gibi acele ederek fotoğrafları açtım ve iki dosya buldum. Görüntülerin ilk dosyasına küçük boyutlarıyla bakıp fotoğrafları anlamaya çalışmak için gözlerimi kıstım. Partiler, sıradan kızlar, yaklaşık bir milyon *selfie*. Orada şaşırtıcı hiçbir şey yoktu. İkinci dosyada sadece yetmiş görüntü vardı ve dosyanın adı *Eğlence ve Oyunlar* idi. Ekranı aşağı doğru kaydırmaya başladım ama bir şey dikkatimi çekince neredeyse anında durdum. Şarjın bir kısmını bir fotoğrafı açmak için feda ettim ve o fotoğrafta Seb bir kanepede Amanda'yı öpüyordu. *Amanda!* Vücut dili tuhaftı. Amanda'nın elleri kucağındaydı ve yüzü Seb'e dönük değildi, sanki Seb onun başını tutup öpmek için kendisine çekmişti. Amanda'nın gözleri yarı kapalıydı ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığını söylemek zordu. Seb'in arkadaşlarından ikisi Phil ve Raj kanepenin arkasında dikiliyordu. Raj tezahürat yapıyor ve Phil parmaklarını boğazına sokuyordu.

Ah, Amanda. Ve Ah, Seb. Çünkü eğer Seb'in herhangi birini, her an elde edebileceğine dair övünmesi gerektiyse göründüğünden daha tehlikeliydi.

Küçük görsellere geri dönüp ana sayfayı aradım. Neredeyse hemen buldum ve Seb'in Julie Drake'e sataştığı bir fotoğrafı gördüm. On iki yaşındayken bir araba kazasında bir bacağını kaybettiği için koltuk değnekleriyle yürüyen Julie. Büyüleyici derece güzel olan ve bacağı çok yukarıdan kesildiği için protez bacak yerine koltuk değnekleri kullanan Julie. Bunu umursamadığını söylerdi. Koltuk değnekleriyle daha hızlı hareket edebiliyordu. Fotoğrafta tanımadığım birkaç çocuk yere çömelmiş Julie'nin bacağının olması gereken yerdeki boşluğa işaret edip gülüyorlardı. Julie'nin bundan haberi olmadığı açıktı.

Sonrakinde ne bulacağımdan korkarak küçük resimlere geri döndüm. Burada gece, boş bir tarlada Seb'le birlikte Claudia

vardı. Gözleri kapalıydı, bu yüzden Raj ve Phil'in onun arkasına koydukları saman balyasını göremiyordu. Ama bir ara gözlerini açmış olmalıydı ve o samanın kendisi için yem olduğunu bilmeyecek kadar aptal değildi. Bir keresinde ona ahırına tırıs gitmesini söylediğim için üzgün hissettim.

Immy birkaç fotoğrafta, genellikle el şakalarının kurbanı olarak görünüyordu. Ruth da oradaydı. Seb onun suratını okşayıp kulağına bir şeyler fısıldarken, üzücü ve yakışıksız bir şekilde kızarıyordu. Phil ve Raj, Eddie Grey adında bir çocukla geridelerdi ve hepsi de Ruth'un arkasında dikilmiş katıla katıla gülüyordu. Daha fazla şaka, daha fazla kurban vardı: Sadece kızlar da değillerdi. Arkadaşlarından biri nerede sarhoşluktan sızıp kalsa, Seb onun vücuduna dolamak için bir rulo streç film ya da üzerine yazı yazmak için tahta kalemiyle orada bitivermişti. Hedefi küçük düşürmekti.

Gerçekten de şarj konusunda şansımı zorluyordum. Küçük görseller hâlindelerken anlaşılması çok zor olan on ya da on iki fotoğraf serisinde durdum: Çok karanlık ve bulanıklardı. Son şansım olacağını bilerek sadece neler olup bittiğini görmek için birini açtım.

"Seb sen ciğeri beş para etmez birisin." Bunu gerçekten hissederek söyledim. Fotoğraftaki ışık çok kötüydü ama bir kızın dağınık bir yatakta, bir kolunu suratına kapatmış şekilde sırt üstü uzandığını görebiliyordum. Üst tarafında bir şey yoktu. Ayrıca bilincinin kapalı olduğundan da oldukça emindim. Ve onun kim olduğunu bileğinin iç tarafındaki yıldız dövmeleri sayesinde tam olarak biliyordum: Lily.

Durmadan önce bu koleksiyondan iki fotoğrafa daha baktım. Devam edemedim. Bu görüntüler mahremiyetin garip bir şekilde ihlal edilmesiydi. Lily'nin altında külotu vardı ama

takılarından başka hiçbir şeyi yoktu ve tamamen baygın görünüyordu. Seb gördüğüm fotoğrafların hiçbirinde onun yüzünü göstermemişti ama ben onu hemen tanıdım; onu tanıyan herkes anlardı. Dövmeleri çok dikkat çekiciydi.

Son üç fotoğraf farklıydı ama birinin beyaz çarşaflar üzerinde, gün ışığında çekilmiş olduğunu görebiliyordum. Küçük görseldeki kişi çok çıplak görünüyordu ve açmakta tereddüt ettim ama merakımı yenemedim.

"Yok canım!"

Bu kişinin çıplak olması konusunda haklıydım ama bunun kim olacağını hayal etmeye yaklaşmamıştım bile. Bu kez hileler yoktu: Bu kişi fotoğraflarının çekildiğini biliyor ve poz veriyordu. İkisinin öpüşürken çekildikleri fotoğrafta onu ya da Seb'i karıştırmama imkân yoktu. Ve Seb'in de çıplak olduğu açıktı, bu yüzden neler olup bittiğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Buna hâlâ inanamıyordum.

Stephanie Dawson.

Seb'in üvey annesi.

Birdenbire, onun Dan'in Seb'in özel hayatını soruşturmasına izin verme konusundaki gönülsüzlüğü son derece anlamlı geldi. Elbette herkesin bunun bir araba kazası olduğunu düşünmesini istiyordu. Elbette eğer yaptıkları şeyin suçlayıcı kanıtlarının içinde olduğunu biliyorsa, Seb'in telefonunu elinde tutmaya kararlı olacaktı. Kocanızı onun oğluyla aldatmaktan daha büyük bir ihanet olamazdı; o oğulla, o on altı yaşında ve çok büyük bir çapkınken tanışmış olsanız bile.

İki şey az çok eş zamanlı olarak aklıma geldi.

Birincisi: Beth annesi ve ağabeyinin ne yaptıklarını asla öğrenmemeliydi.

İkincisi: Stephanie Dawson üvey oğluna zarar vermek için mükemmel bir gerekçeye sahipti. Belki de Seb'le yattığı, ört bas ettiği tek gerçek değildi.

Ki bu durumda Dawson ailesinin sorunları çok daha karmaşık bir hâle gelmek üzereydi.

Telefonun ekranı kararmaya devam etti. Şarj bitmeden önce neye ihtiyacım olduğunu hızlıca düşündüm. Telefonuma bir şeyleri aktarmaya çalışmanın anlam yoktu; bu şarjı anında bitirirdi. Fotoğraflardan herhangi birini kopyalamaktan kaçındım. Bunları özellikle de Lily'ninkileri telefonumda istemiyordum. Bunların var olmalarını bile istemiyordum. Ayrıca, Bayan Dawson'ın fotoğraflarından bir hatıra da istemiyordum. Zaten sürekli beynimde dönüp duracaklarından oldukça emindim. Sonunda telefona kaydedilmemiş numaranın gönderdiği gizemli mesaja geri dönmeye karar verdim. *Bu numarayı arayabilirim*, diye düşündüm. Başka bir şey değilse bile cevap veren kişinin sesini tanıyabilirdim.

İstediğim ekrana gelir gelmez telefon az çok vınlayıp kapandı ve sadece numaraya bakacak kadar vaktim olmuştu. Alan kodu benimkiyle aynıydı ki bu işime yaradı. Gerisini ezberlediğimi düşündüm ama bir yere yazmak zorundaydım yoksa unuturdum.

"...yedi, dört..." Cebimde kendi telefonumu bulmaya çalıştım ama önce bir kurşun kalem buldum. "Üç, üç, beş, bir."

Diğer cebimden bir avuç dolusu faturayla birlikte buruşuk bir kâğıt parçası çıkardım ve bunu nereden bulduğumu merak ederek bir saniye kadar buna dikkatle baktım. Ella'yla birlikte oradayken, Fine Feathers'ın eşiğinden almıştım. Bunu atmadığım için memnun mu olsam yoksa tiksinsem mi bilemedim. İşine gücüne bak Jess.

"Üç, üç, beş..."

İnce, neredeyse şeffaf kâğıttan bir parçayı ayırdım. Bir tarafı boştu ama diğer tarafında bir şeyler yazıyordu. Hiç düşünmeden, önemli bir şey olabilir diye yazmadan önce kontrol etmek üzere kâğıdı çevirdim.

"Yedi... Dört..."

Durdum. Her şeyi bıraktım. Nefes alıp vermeyi bile bırakmış olabilirim. Numarayı tekrar etmeyi kesinlikle bıraktım çünkü artık zorunda değildim.

Birileri elimde tuttuğum kâğıt parçasına numarayı zaten yazmıştı.

17

Böylesi soğuk bir günde Mario's hareketliydi. Kapıdan girerken ılık, buğulu hava suratımı karıncalandırdı. Bir masaya oturmak için beklemek zorundaydım ve kuyrukta beklerken Lily'nin bir siparişi not almasını seyrettim. Sırtı bana dönüktü, yazarken başı not defterine doğru eğikti ve kapıdan bile ensesinde yazan kelimeyi seçebiliyordum. Fotoğraflardaki kişinin o olduğuna şüphe yoktu. Ve doğru yere geldiğime de şüphe yoktu.

Masalardaki değişim hızlıydı ve kafenin arka tarafında, bana tam olarak uyan bir masada tek başıma oturmam uzun sürmedi. Mekânın arka tarafına bakacak şekilde, göze batmadan oturdum. Gerçekten de tanıdığım birilerini görmek istemiyordum. Bir kişi dışında.

"Bir şey ister miydiniz?"

Lily sanki hiç tanışmamışız gibi ifadesiz bir yüzle siparişimi almak üzere kalemini hazırlamış, masanın yanında dikiliyordu. Beni tanıdığını biliyordum.

"Sadece seninle iki kelime etmek istiyorum, eğer birazcık vaktin varsa."

"Çalışıyorum."

"Biliyorum. Uzun sürmez."

Kaşlarını çattı. "Ne istiyorsun?"

"Bence biliyorsun."

"Özür dilerim. Havanı alırsın."

"Seb Dawson'ın telefonu bende." dedim sessizce ve suratındaki ifadenin bana haklı olduğumu söyleyen o savunmacı, suçlu bakışa dönmesini seyrettim.

"Benimle ne alakası var?"

"Fotoğraflar."

Cevabı hemen geldi. "Seninle bu konuda konuşmayacağım. Neden konuşayım ki?"

"Guy yüzünden." Can evinden vurduğumu gördüm. "Yapmadığı bir şey yüzünden başı bir sürü belaya girdi."

"Biliyorum."

"Ve polise neden hiçbir şey söylemediğini biliyorsun, değil mi? Seni korumaya çalışıyor."

İnadından vazgeçmeyecek gibiydi. "Elimden bir şey gelmez."

"Bak, Seb'e zarar verdiğini düşünmüyorum, en azından onu hastanelik edecek kadar. Ama geçen cumartesi bir şey yaptığını biliyorum ve bulunmaktan korkuyorsun. Dün kütüphanede Ruth ve Amanda'yla konuştuğunu duydum."

"O zaman her şeyi biliyorsun ve yardımıma ihtiyacın yok."

"Birileri araya girdi." diyerek kabullendim. "Tüm sohbetinizi duymadım. Seb'e bir şeyler yaptığını bilecek kadarını duydum. Bu telefondaki fotoğraflarla, ondan intikam almayı istemen arasında bir bağlantı kuracak kadar."

"İntikam aşırı bir kelime. Biz istedik ki; yani *ben* onun hata yaptığını kabullenmesini istedim."

"Ve sonucu beklediğin gibi olmadı."

"Öyle diyebilirsin."

Sesimi daha da alçalttım. "Biliyorsun, eğer Seb ölürse ve Henderson gerçekten de bunu soruşturma zahmetine girerse; işe Seb'in düşmanlarıyla başlayacaktır. Sizden bir sürü var. Hikâyeni ilk başta anlatman iyi bir fikir gibi görünüyor." Onun tereddüt ettiğini gördüm. "Elinden bir şey gelmeyeceğini söylediğini biliyorum ama Guy olanlar yüzünden tutuklanmayı hak etmiyor. Senin için her şeyi yapar. Onun için gerçeği söyleyemez misin?"

"Söylememi istemiyor."

"Ah, peki o zaman." dedim sinirlenerek. "Bırakalım da çürüsün orada."

Dudağını ısırdı, sonra müdürün başka bir garsonla konuştuğu kasaya baktı. "Anneme sormam lazım."

"Beklerim." dedim.

"Eğer bir şey sipariş etmezsen sinirlenir."

"Pekâlâ. Sütsüz kahve o zaman."

Lily başını salladı ve kahve makinesine yöneldi. Annesi gelip yanında durdu ve tezgâhı temizledi. Lily onunla konuştu, kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi. Annesi dinledi, sonra bana baktı. Lily hâlâ konuşuyordu. Hoş ve tehdit olmayacak biri gibi görünmeye çalıştım; bu işe yaramış olmalıydı çünkü sonunda başını tamam anlamında salladı.

Lily kahvemle birlikte geri dönüp fincanı masaya bıraktı ve karşımdaki yere oturdu. Asık suratlı ve gergin görünüyordu.

"Ona ne söyledin?" diye sordum.

"Ev ödevi."

"Ne kadar süremiz var?"

"Ev ödevi için istediğin kadar süre var. Sanki matematik ya da bir şeyler hakkında konuşuyormuşuz gibi yapmaya çalış." Bir elini saçına götürdü, sonra bir sürü küpesinden biriyle oynadı. Benim dışımda her yere bakıyordu.

"Şimdi, Seb'in telefonunun sende olduğunu söyledin."

"Doğru."

"Fotoğrafları gördüğünü söyledin."

"Sadece birkaçını. Anladığım kadarıyla bunlar Seb'in Guy'a gönderdikleri."

Şaşırmış göründü. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Duydum. Onları görene kadar fotoğraftakilerin sen olduğunu bilmiyordum ama Guy'ın bir kıza âşık olduğunu ve Seb'in onu sinirlendirmek için o kızı kendisiyle çıkmaya ikna ettiğini biliyordum."

"Ben onunla çıkmadım. Bir randevu bile değildi."

"Ama sonunda onunla yataktaydın."

"Bir hata yaptım. Ve beni espri konusu yaptı. Guy'a ne dediğini biliyor musun? Onun sorununun ne olduğunu anlamadığını söyledi. Kendisinin beni çıkmak için ikna etmede hiç sorun yaşamadığını söyledi. Benim kolay bir kız olduğumu söyledi."

"Bu hiç hoş değil."

"Evet, değildi. Ve doğru da değildi. En azından Guy bunu biliyor." Kendi kendini düzeltti. "Sanırım Guy bunu biliyor."

"Fotoğraflar..." Neredeyse bu konuyu açmak istemiyordum. "Benim gördüklerimde suratını göremezsin. Kolun suratının üstünde. Aslında, sanki uyuyor gibi görünüyorsun ya da bayılmış." Ağlamamaya çalışırken suratı buruştu. "Böyle mi oldu?"

Başını evet anlamında salladı. Gözlerinin üstüne elini koydu. "Burada ağlayamam. Annem burada mı?"

"Mutfakta." dedim hemen. "Merak etme."

"Tamam. Tamam." Yanaklarını sildi. "Gerçekten de detayları vermeme ihtiyacın var mı?"

"Hepsini değil." Dünyadaki en kötü insanmışım gibi hissettim. "Ama bunun onun yanına nasıl kâr kaldığını bilmek isterim."

"Ah..." Yutkundu. "Benim hatamdı. O kadar aptaldım ki..." Gücünü toplarken bir saniye gözlerini kapattı. "Yaklaşık altı hafta önceydi. Dönemin başından hemen sonra. Okulda Seb'e çarptım. Yani gerçek anlamda; bir köşeyi döndüm ve o oradaydı. Nasıl olup da ona çarptığımı büyük mesele hâline getirdi. Sonra eğer kendisiyle bir partiye gelirsem özrümü kabul edeceğini söyledi."

"Ve sen de evet dedin."

"Hayır. Hayır dedim. Ondan hoşlanmıyordum. Asla da hoşlanmamıştım. Ama sonra denemeye devam etti. Dolabıma notlar bırakmaya, sınıfta bana dikkatle bakmaya ve mesajlar atmaya devam etti. Birkaç kez, ben kendisine yapmamasını söylesem de, bana eve ya da işe kadar eşlik etti. Yanımda yürümemesi için yapabileceğim pek bir şey yoktu. Ben hiç hevesli değildim ama o gerçekten dinlemedi."

"O şeyi bilirim." dedim soğuk bir şekilde. "Devam et."

"Onu yanlış değerlendirdiğimi ve adil olmadığımı söyledi. Kendisine bir şans vermemi istedi. Onun partilerinin bana göre olmadığını söyledim ve o da kendisine göre de olmadığını ve benim orada olmamın o partiyi katlanılır kılacağını söyledi." Gözlerini dolduran yaşların dökülmesini engellemek için başını

kaldırıp tavana baktı. "Ona, bunun Guy yüzünden çok tuhaf kaçacağını söyledim."

"Çünkü Guy seninle birlikte gitmek istiyordu?"

Başını evet anlamında salladı. "Onu reddettim. Birçok defa."

"Gerçekten tatlı biri gibi görünüyor." dedim, çekinerek de olsa. Kâğıt üzerinde Ryan da mükemmeldi. Ama bana göre ancak kâğıt kadar heyecan vericiydi. Lily'yi sırf Guy'la çıkmak istemedi diye yargılamayacaktım.

"Yetişme tarzlarımız çok farklı. Hoşlandığımız ortak bir şey yok." Meseleleri sanki bunları çok kez düşünmüş gibi hissiz bir şekilde sıraladı. "Eğer karşısına çıkıp oğlunun kız arkadaşı olduğunu söylesem annesi delirir."

Ve bunun da nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ah, ironiye gel. Tüm bu ortak yönlerimizin farkında olmadan devam etti: "Ben burnunda hızması ve üç tane dövmesi olan, çalışan bir kızım. Guy ise benim tam zıttım."

"Burnunu deldirdiğinde annen delirmedi mi? Dövmelerden bahsetmiyorum bile?" Merak ettim. Bayan Mancini de, en az Guy'ın annesi kadar onaylamayacak bir tip gibi görünüyordu.

"Buna değdi." dedi ilgisizce. "Bunların herhangi birini yaptırmadan önce gerçekten düşündüm ve hepsini kendi paramla ödedim. Her neyse, olup bitene kadar bilmiyordu, bu yüzden de yapabileceği çok bir şey kalmıyordu."

"On sekiz yaşın üstünde olman gerek sanıyordum."

"Yani, teknik olarak." Lily eğlenmiş görünüyordu. "Sahte bir kimliğim var ve para bu yerde her şeyi satın alabilir. Bunu öğrenmedin mi daha?"

Mutluluk dışında her şeyi. "Devam et. Guy yüzünden Seb'i reddedip duruyordun."

"Ve çünkü ondan hoşlanmıyordum. Her zaman kendini beğenmişin tekiydi. Sırf yakışıklı diye dünyanın, hoşlandığı her şeyi ona borçlu olduğunu düşünüyor." Lily başını salladı. "Asla evet dememeliydim."

"Neden dedin?"

"Sana söyledim. Aptallıktan. Plymouth'da gerçekten gitmek istediğim bir konsere bilet almış. Guy'ın bunu öğrenmeyeceğini çünkü okulda olacağını ve zaten Guy'ın ben onu reddetmişken aslında benim üzerimde bir hak iddia edemeyeceğini söyledi. Bunun bir randevu olmayacağı konusunda net olursa gideceğimi söyledim."

"Şimdiye kadar gayet makul görünüyor." dedim. "Hiç de aptalca değil."

Lily iç çekti. "İşte, aptalca ya da değil, Seb'le konsere gittim. Bunun bir zararı olacağını düşünmedim. Ve sonra, konserin ardından Plymouth'da bir ev partisine gittim çünkü Seb'in arabasıyla dönüyorduk ve o gitmek istedi; bu yüzden pek de seçeneğim yoktu. İyi bir partiydi. İlk başta."

"Sonra ne oldu?"

"Tam olarak emin değilim. Sanırım içkime bir şeyler karıştırdı. Genelde çok içmem ve o gece sadece birkaç yudum bira içtiğimi hatırlıyorum. Bayılmışım. Ertesi sabah onunla birlikte uyandım." Titriyordu. "Yataktaydık. Üzerimde külotum ve bana ait olmayan bir tişört vardı. Başka bir şey yoktu. Ona neler olduğunu sordum ve o da üstüme kustuğumu, bu yüzden birilerinin bana tişört ödünç verdiğini söyledi. Partiyi veren insanlar kalmamıza izin vermişti ve Seb de fenalaşırım diye odada benimle kalmıştı, böyle dedi. İncinmiştim." Elini gözlerinin üstüne koydu.

"Böyle şeyler her zaman olur." dedim.

"Bana değil. Böyle bir duruma düştüğüme inanamadım. Ve doğru düzgün düşünemiyordum, anne babam için ve tüm gece dışarıda olmam konusunda söyleyecekleri yüzünden endişelendim. Telefonumda onlardan yirmi kadar mesaj vardı. Hemen kot pantolonumu ve paltomu buldum, beni eve götürmesini istedim. Bana kusmam konusunda doğruyu söyleyip söylemediğini görmek için eşyalarımın geri kalanını aramayı bile akıl etmedim. Adresi not almadım, oranın neresi olduğuna dair hiçbir fikrim yok. O sabah partide olup neler olduğunu bana anlatacak birilerini görmedim ya da böyle birileriyle konuşmadım. Tanıdığım kişiler değillerdi. Seb'in arkadaşlarıydılar. Zaten çok da yardımcı olacaklarını sanmıyorum."

"Ama bozuldun."

"Ona neler olduğunu sorup durdum ve o da sürekli *hiçbir şey, hiçbir şey* deyip durdu ama sürekli pis pis sırıtıyor ve telefonundan mesajlar gönderiyordu. Şimdi, fotoğraflarımı tüm arkadaşlarına gönderdiğini biliyorum. Gülmesine şaşmamalı."

"Sence... Sence..." Nasıl soracağımı bilemedim ama neyi ima ettiğimi anladı.

"Fotoğraf çekmekten başka bir şey yaptı mı? Hayır. Sanmıyorum. Ama bilmiyorum." Gözleri tekrar doldu. "Neler yaptığını öğrendiğimde ona sordum. Bana sadece güldü."

"Nasıl öğrendin?"

"Guy söyledi bana." Suratımdaki şok ifadesini gördü. "Beni üzmek için değil. Neler olduğunu bilmem gerektiğini düşünmüş çünkü diğer herkes biliyormuş. İnsanların bu konuda arkamdan konuşmasına dayanamamış."

Dıştan bakıldığında Guy sosyetik çocuk cazibesine sahipti ama yeterince derine indiğinizde kaya gibi sağlam bir ahlak buluyordunuz.

"Zaten bir şeyler döndüğünü fark etmiştim. İnsanlar bana gülüyorlardı. Fotoğraf için poz vermek ya da partilerde sarhoş olmak ve hatta açık yeşil olan iç çamaşırımın rengi hakkında yorumlar yapıyorlardı." Bezmiş görünüyordu. "Bu en aptalca şeydi. Bana nane yeşili renkte dondurma sevip sevmediğimi ya da daha önce Grönland'a* gidip gitmediğimi soruyor ve sonra kıs kıs gülüyorlardı."

"Öğrendiğinde ne yaptın? Seb'le konuştun mu?"

"Denedim. Tek söylediği hiçbir şeyin olmadığı ve neden bahsettiğimi bilmediğiydi. Etrafta dolaşan fotoğrafların ondan çıkmadığını ve başka bir zaman, başka biri tarafından gönderilmiş olması gerektiğini söyledi." Acı acı güldü. "Çünkü ben her cuma gecesi dışarı çıkıp sarhoş olan ve neredeyse yabancı olan kişilerin önünde soyunan türde bir kızım."

"Öyle olmadığın belli..."

"İnsanlar benim için böyle düşünüyor."

Onun adına çok kötü hissettim. "Polise gittin mi?"

"Birkaç hafta sonra. Bu zahmete girmesem de olurmuş ama."

"Kiminle konuştun?" Daha o söylemeden cevabı biliyordum.

"Komiser Henderson. Doğrudan yanına çıktım."

"Bahse varım, ilgilenmedi."

"İfademi aldı. Sonra bana davranışlarımın sorumluluğunu almak zorunda olduğumu söyledi. Tanımadığım insanlarla bir partiye giderek kendimi riske attığımı söyledi. Eğer gerçekten olan buysa, bir şey karıştırılmadığından emin olmak için içkime göz kulak olmam gerektiğini söyledi. Seb'in yabancı olmadığını söyledim. Henderson onunla orada olmayı benim seçtiğimi söy-

* Grönland: İngilizcesi Greenland olan bu yerin kelime anlamı *"yeşil diyar"*dır. (ç.n.)

ledi. Onunla çıkmayı ve partiye gitmeyi kabul etmiştim. Bana açıkça yalancı dedi. Sarhoş olup pişman olduğum şeyler yaptığımı ve şimdi de başım belaya girmesin diye suçlayacak birilerini aradığımı söyledi." Şaşırtıcı olmayan bir şekilde sesi iğneleyici geliyordu. "Bana hiçbir jürinin beni ciddiye almayacağını söyledi, özellikle de bunun nerede olduğunu ya da ne olduğunu bile bilmediğim düşünüldüğünde. Fotoğraflar tek başına hiçbir şeyi kanıtlamazdı çünkü kendim poz vermiş olabilirdim."

"Ama vermiş olamazsın."

"Biliyorum. Bana inanmadı. Başka kimsenin bana inanmayacağını söyledi." Yine gözyaşlarını tutarak burnunu çekti. "Bu öyle küçük düşürücüydü ki... Seb'le konuşup onu biraz korkutacağını, böylece onun da fotoğrafları yaymayı bırakacağını söyledi. Gözleri oğullarının üstünde olsun diye teşvik etmek için Seb'in anne babasıyla konuşacağını söyledi. Eğer bu konuda zorbalığa uğrarsam kendisine ya da bir öğretmenime bunu anlatmamı söyledi. Eğer kendimi öldürmeye çalışırsam, kendisinin suçlanıp suçlanmayacağını anlamaya çalıştığını görebiliyordun. Tek ilgilendiği, konuyu örtbas edip kendi kıçını sağlama almaktı."

"Dan, hiç suç bulmaz zaten." dedim Beth'in bana söylediklerini düşünerek. "Seb'in telefonunu çaldırdın mı? Bir ay kadar önce?"

Başını evet anlamında salladı.

"Yaptığı şey yüzünden onu asla affetmeyeceğini söyledin mi?"

"Öyle bir şeylerdi. Neden sordun?"

"Cevap veren kız kardeşiydi. Başına gelenleri ve neden geldiğini öğrenmeye çalışmaya bu yüzden başladım. Beth'in onun ne yaptığını bilmesi gerekiyor."

"Beni bilmesine gerek yok." Lily'nin gözleri, sanki bu hikâyeyi tekrardan anlatmak ruhunu almış gibi cansız bakıyordu.

"Belki. Belki değil." Telefonu elimde çeviriyordum. "Lily, Seb'e ne yaptın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Seb'in davranışlarından en çok acı çeken kişi sensin. Ve dün kütüphanede Amanda ve Ruth'la konuşuyordun. Sen yanından ayrıldığında Seb'in iyi olduğunu söyledin. Ne yaptın?"

"Sadece konuştum onunla."

"Sana inanmıyorum. Onu gördüğümde neredeyse çıplaktı, bağlanmıştı, dövülmüştü ve kafatası kırıktı. Guy onu dövdü."

"O kadar kötü değil."

"Peki, sen ne yaptın Lily? Onu soydun mu? Bağladın mı? Fotoğraflarını mı çektin?"

Suratı kızardı. "Sadece ona bunun nasıl bir şey olduğunu göstermek istedik."

"İstedik derken?"

"Ben, Amanda ve Ruth. Bu Ruth'un fikriydi. Seb'i benimle buluşmaya ikna ettim. Ruth'da biber gazı spreyi vardı; biliyorsun, kapkaççılar için işte. Spreyi yüzüne sıktı ve o da gözleri yüzünden çığlık atmakla o kadar meşguldü ki, bu arada onu bir arabaya bindirip Ruth'un evine götürdük, kıyafetlerini çıkarıp bağladık."

"Ama çıplak fotoğraflarının çekilmesini umursamaz ki."

"Bize yaptıklarını anlatan bir pankart tutmak zorunda olduğunda umursadı. Çok sinirlendi." Bakışlarımdan kaçarak masadaki bir sürtünme izini ovaladı. "Bizden özür dilemesini istedik ve sonunda diledi de. Ama biraz zaman aldı."

"Çektiğiniz fotoğrafları ne yapacaktınız?"

"Saklayacaktık. Eğer yaptığımızı polise anlatırsa bunları kullanacaktık. Eğer böyle bir şeyi internete koyarsan sonsuza kadar orada kalır. Bunlardan asla kurtulamazdı. Yani bu bizim sigortamızdı."

"Daha sonra ne yaptın ona?"

"Gitmesine izin verdim. Kalktı gitti. Sonra onu görmedim."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Üzgünüm. Böyle olmadı."

"Ne demek istiyorsun?"

Cebimdeki kâğıdı çıkarıp masanın üzerinde düzleştirdim. "Bunu pazartesi günü Fore Sokağı'nda, Fine Feathers'ın kapısı önünde buldum. Senin not defterinden bir sayfa." Üst taraftaki Mario's logosunun karıştırılacak yanı yoktu.

"Bunun bana ait olduğunu bilmiyorsun."

"Bununla karşılaştırabilirim." Kahvem için bana verdiği fişi tuttum. "Bu senin yazın. Yediler gerçekten özgün. Bunları böyle yazan başka birini tanımıyorum."

Suratı tekrar kızardı. "Tamam. Ne olmuş yani?"

"Yani şu ki bu numara Seb'in telefonundaydı. Kayıtlı değil. Kısa süre önce aradım ama kullanılmıyor. Bu numara kime ait?"

"Bilmiyorum."

"Yeme beni."

"Bilmiyorum!"

"O zaman neden kâğıda yazdın?"

Ezilip büzüldü. "Numarayı aradım. Fine Feathers'ın yakınındaki telefon kulübesinden. Daha sonra düşürmüş olmalıyım." Dudağını ısırdı. "Aslında Seb'i St. Laurence Meydanı'na attık. Telefonunu aldım ve gelip onu alabilecek birini seçmek zorun-

da olduğunu söyledim, eğer onu gerçekten önemseyen tek bir kişi aklına geliyorsa. Bana o numarayı verdi. Telefonunu onun erişemeyeceği bir su oluğuna attım. Numarayı arayacağımı ama gelmezlerse birileri onu bulana kadar orada kalmak zorunda olacağını söyledim. Ona güvenebileceği gerçek arkadaşları olamayacak kadar çok kişinin canını yaktığını göstermek istedim."

"Numarayı aradığında ne oldu?"

"Bir erkek cevap verdi. Pek bir şey demedi. Arka planda müzik sesi vardı, gerçekten yüksek. Sadece Seb'in nerede olduğunu ve yardıma ihtiyacı olduğunu söyleyip kapattım."

"Sesi tanıdın mı?"

Lily başını hayır anlamında salladı.

"Bana onunla ilgili bir şey söyleyebilir misin?"

"Cevap verdiğinde sesi gerçekten sinirli geliyordu ki bu da bana tuhaf geldi. Ben telefon kulübesinden arıyordum, bu yüzden kim olduğumu bilmiyordu. Eğer cevap vermek istemiyorsan çalmasına izin vermez misin?"

"Kesinlikle. Sesli mesaja gitmesine izin verirdim."

"Ben de böyle düşünüyordum."

"Sesi tanımadığını söyledin ama sana birilerini hatırlattı mı?"

"Ah. Hayır. Yani sadece bana sosyetik çocuklardan biri gibi geldi. Seb'in arkadaşlarından biri." Tek omzunu silkti. "Belki de ben öyle düşündüm çünkü onlardan biri olmasını bekliyordum. Eddie Grey ya da Harry Knowles olabilirdi. Onlardan herhangi biri olabilirdi."

Ne demek istediğini anladım. Onların kendilerine özgü bir konuşma şekilleri vardı. Konuşma ahenkleri ve sesli harfleri çıkarışları hep aynıydı.

"Sen onu aradıktan sonra neler oldu?"

"Eve gittim."

"Sen yanından ayrıldığında Seb nasıldı? Nasıl yaraları vardı?"

"Gözleri gerçekten şişti. Suratı Guy'ın vurduğu yerlerde morarmıştı." Bir an düşündü. "İp bileklerine sürtmüştü ve kurtulmaya çalışırken bileklerinin morarmasına neden olmuştu. Ve çok fazla kıyafeti yoktu. Ama bilinci açıktı ve konuşuyordu."

"Donarak ölebilirdi." dedim. "Onu orada bırakarak büyük bir risk almışsınız."

"Aslında değil. Çok işlek olmasa da halka açık bir alan seçtik. Ve Cadılar Bayramı'nda polisler devriye geziyorlar. Aslında bu kadar açık bir yere bıraktığımız için biz büyük bir risk aldık." Başını kaldırıp baktı. "Ah, hayır."

Oturduğum yerde dönüp bakınca Claudia ve Immy'nin bize doğru hızlı adımlarla yaklaştığını gördüm. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey." dedi Lily. Ayağa fırladı. "İşe dönsem iyi olur."

"Ne yapıyorsunuz?" Claudia masamıza gelmişti. Bir elini uzatıp Lily'yi geri itti, böylece o da dengesini kaybedip tekrar oturmak zorunda kaldı. Claudia onun yanına oturdu ve Immy de benim yanıma geçti. Samimi bir ortam oldu ama biz öyle değildik. Yeni gelenlerin ikisi de öfkeli görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

Claudia beni duymazdan geldi. Lily'ye iyice yaklaşıp tekrarladı, "Ne yapıyorsunuz?"

"Hiçbir şey."

"Bu konuyu konuştuk. Geçen gece hakkında hiç kimseye hiçbir şey anlatmıyorsun."

"Bana bak, kapa çeneni!" dedi Lily. "Ben yanlış bir şey yapmadım. Bu Guy yüzündendi. O..."

"Neden şaşırmadım acaba? Erkekler arkadaşlardan önce geliyor. Bu her zaman olur." dedi Immy.

"Sen bilirsin tabii. Sen her zaman erkekleri önceliğin yaparsın." Lily ona öfkeyle baktı.

"Siz ikiniz ne zamandır Lily'yle arkadaşsınız?" diye sordum.

"Sen ne hakkında ne biliyorsun ki? Port Sentinel'e geleli iki dakika falan oldu." dedi Immy alayla gülümseyerek.

"Gerçekten de Lily'yle konuştuğunuzu hiç görmedim." Masadakilere baktım. "Yanılıyor muyum?"

Lily başını iki yana salladı. "Bakın, bunu unutalım gitsin. Sen de Claudia."

"Ona ne söylediğini bilmek istiyorum, Lily."

"Sizin söylediklerinizin yarısını söylemedi." dedim ve Claudia'nın bütün resmi, piksel piksel görmesini bekledim. İndirme hızı: Yavaş.

"Bilmiyordun."

"Burada Lily'ye bağırarak saldırana kadar evet. Tek bildiğim Amanda, Ruth ve Lily'nin kütüphanede Seb konusundaki görüşmede bir kriz yaşadığıydı. Ve sonra ikiniz ortaya çıkıp bunun ne hakkında olduğunu duymamı engellediniz. Sizi kütüphanede gördüğüme biraz şaşırmıştım. Bu işin içinde olduğunuzu gerçekten tahmin etmem gerekirdi."

Immy bana nefret dolu bir bakış attı. "Yine de ne yaptığımızla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun."

"Tahmin edebilirim." dedim yavaşça. "Seb'in telefonunda senden mesajlar var. Onu havai fişek gösterilerine gitmeye ikna ettin. Sen yemdin, değil mi?"

"Telefonu sende." Immy masanın diğer tarafındaki Claudia'ya baktı. "Mesajları okudun."

"İlgi bekleyen ve çaresizlik içinde birinin yazacağı mesajlar olduğunu düşündüm ama şimdi anlıyorum. Seninle buluşacağından emin olmalıydın, böylece diğerleri onu tuzağa düşürebilecekti."

"Onunla çıkmak istemem bir şeyi kanıtlamaz."

"Hayır ama sen ve Claudia'nın Seb'in atıldığı yere iki dakikalık mesafedeki karanlık bir sokakta dolaşması bana biraz şüpheli geliyor."

"İkiniz havai fişek gösterilerine gittiniz." dedi Lily, şaşırarak. "Ne sokağı?"

"Seb'in yerden kazınıp götürülmesini gördükten sonra Cadılar Bayramı şakası yapan bu çifte rastladım." Kaşlarımı çattım. "Sizin aynı yoldan geri dönmeniz beklenmiyordu, öyle değil mi? Hiç kimse Seb oraya atıldığında sizin orada olacağınızı düşünmedi ama planı biliyordunuz ve zamanı da biliyordunuz, yakınlarda olduğunuzdan emin oldunuz. Ne yapmak istediniz? Ona özür diletmek mi? Küçük düştüğü için alay etmek mi?"

"Ona zarar verdiniz mi? Daha sonra?" Lily gözleri kocaman açılmış hâlde bir Claudia'ya bir Immy'ye baktı. "Benim ya da Ruth'un veya Amanda'nın mı suçlanacağını düşündünüz? Ya da zavallı Guy'ın?"

"Biz bir şey yapmadık." dedi Claudia hemen. "Diskoda kendimizi herkese gösterdik. Herkes havai fişek gösterilerini seyrederken gizlice ayrıldık ve onu görmeye gittik. Çok geç kalmıştık. Polisler çoktan gelmişti."

"Geri dönmediğinizi söylediniz. Size *sordum*." Lily çileden çıkmış görünüyordu.

"Tam olarak geri döndük denemez. Dediği gibi, onunla konuşmadık." Immy suratını asmıştı. "Zaten tek biz de değildik."

"Ne demek istiyorsun?" Lily ve ben aynı anda sorduk.

"Havai fişek gösterisinden ayrıldığımızda Ruth'u gördük." diye açıkladı Claudia. "St. Laurence Meydanı'ndan çıkmış, cadde boyunca koşuyordu. Bizimle konuşmadı. Aslında bize bakmadı bile."

"Şoka girmiş gibiydi." dedi Immy. "Muhtemelen az önce Seb'in başına vurmuştu. Muhtemelen onu öldürdüğünü düşünüyordu."

"Ruth bir elli boyunda bir şey. Seb'in kafatasını kıracak kadar sert bir şekilde nasıl vurabilir?" diye sordum.

"Ona sorman gerek." Claudia alnı kırışmış bir şekilde masanın diğer tarafında oturan Lily'ye baktı. "Orada olması hakkında bir şey söylemedi mi? Ya da bizim hakkımızda?"

"Hayır."

Claudia başını üzüntüyle iki yana salladı. "Bugünlerde kime güvenebilirsin ki?"

"İkinize de güvenmem." dedim iğneleyici bir tavırla. "Neden daha önce bu konuda bir şey söylemediniz?"

"Bu bizi ilgilendirmez." dedi Claudia, burnunu çekerek. "Bizden bir ders çıkarabilirdin, Jess. Başımızı beladan ne zaman uzak tutacağımızı biliriz biz."

"Burada başı belada olanın ben olduğumu sanmıyorum."

Claudia hiç de hoş olmayan bir gülümsemeyle baktı. "O zaman tekrar düşünmen gerek çünkü biz Seb'i öldürmeye çalışmadık ama biri çalıştı ve Süper Hafiye Jess Tennant'ın iş başında olmasına çok da memnun olmayacaktır. Sorular sorduğunu öğrendiğinde çok öfkelenecektir, çoktan bilmiyorsa tabii."

"Şansımı deneyeceğim."

"Cesurca. Ama o kişi suçu üstlenmek yerine Guy'ın hapse girmesine izin vermeye hazır. Seb'e kafatasını kıracak kadar sert vurmaya hazırdı. Eğer karşı karşıya gelirseniz bundan çok etkileneceğini sanmıyorum."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Uyarıyorum. Sana söyledim, bunu kimin yaptığını bilmiyorum." Ses tonu tekdüzeydi. Yalan mı söylüyordu yoksa gerçekten endişeleniyor muydu anlayamıyordum.

"Tüyo için teşekkürler."

"Bir şey değil."

"Tüyo* demişken işe dönsem iyi olur." Lily tekrar ayağa kalktı ama bu kez Claudia onun gitmesine izin verdi.

İki kız bir süre orada oturdu. Sonra Claudia iç çekti. "Bunu söyleyeceğimi asla düşünmezdim ama seni severim. Zarar görmeni istemiyorum."

"Benimle samimi olmanın rol icabı olduğunu sanıyordum."

"Ne diyebilirim ki? Zamanla alıştım sana."

"Bir mantar hastalığı gibi." dedi Immy. Benim olası tehlikeli durumumdan etkilenmemiş görünüyordu.

"Teşekkürler Claudia. Çok makbule geçti." Bu konuda ciddiydim. "Ben sadece Guy'ın ismini temize çıkarmak ve gerçekte ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Sadece bizim başımızı belaya sokma. Her şeyi inkâr ederim." dedi Immy.

"Ben de." dedi Claudia hemen. "Bunu burada anlatmak başka ama polise hiçbir şeyi itiraf etmeyeceğim."

---

* Orijinal metinde *tüyo* yerine kullanılan *tip* sözcüğü aynı zamanda *bahşiş* anlamına gelir. (ç.n.)

"Etmek zorunda olduğunu söylemedim. Tek yaptığım, gerçekten sorumlu olan kişiye giden izleri takip etmek. Benim tek ilgilendiğim bu."

Gitmek için hazırlanıp ayağa kalktılar. Ama bu mutluluk verici olay gerçekleşmeden önce Claudia bana baktı.

"Gerçekten Jess, dikkatli ol. Bence bunu her kim yaptıysa, ceza almamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır. Sen kimi aradığını bilmiyorsun ama muhtemelen o seni biliyor."

"Bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

Claudia başını salladı. "Sadece tetikte ol. Ve tuzaklara düşme."

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Korkmak istemiyordum ama Claudia'nın haklı olduğunu inkâr edemiyordum. Onun Immy'yle dışarı çıkmasını seyrettim. Birilerinin beni takip edip etmediğini görmeye çalışarak diğer masalarda oturan insanlara göz attım. Paranoyaklaştım ve sanki herkes beni takip ediyormuş gibi hissettim. Kafe artık güvenli bir yer gibi gelmedi.

Aslında hiçbir yer güvenli gelmiyordu.

Ve yapabileceğim tek şey o beni bulmadan önce benim Seb'e saldıran kişiyi bulmamdı.

18

Hayat bu ya, kafeden çıktım ve doğrudan gerçekten görmek istemediğim diğer bir insan yoluma çıktı.

"Jessica!" Babam sevinmiş görünüyordu. Ben aynısını yapamadım.

"Selam baba."

"Annenin bahsettiği yer burası mı?" Mario's tabelasına baktı. "Tanrım, bu zamanda yolculuk gibi. Lütfen bana bu delikte bir yerlerde Starbucks olduğunu söyle."

"Buralılar aleyhinde oy kullandı. Zincir kahve dükkânlarını istemiyorlar. Bunun Port Sentinel'in eşsiz kimliğini bozacağını düşündüler."

"Ah, yapma."

"Mario's'ta kahve iyidir. Ama ben az önce içtim." diye ekledim hemen.

"İçmesem de olur." Babam kolunu omzuma attı. "Nereye gidiyorsun?"

"Sadece dolaşıyordum."

"Zamanını iyi değerlendiriyorsun."

"Tatildeyim." diye itiraz ettim.

"Özgürlüğünü en iyi şekilde değerlendirmelisin. Heyecan verici bir şeyler yap." Babam başını iki yana salladı. "Seni iten bir şeyler yok. Enerjin yok."

"Çok teşekkürler." Anında savunmacı ve incinmiş hissettim. Babalıkta zirve. "İstediğin bir şey mi vardı baba?"

"Seninle konuşmak istedim." Beni deniz kenarına doğru yürüttü. "Yürüyüş yapalım."

"Bu konuda bir seçme şansım var mı?"

"Hayır."

"Sen ve annem hakkında konuşmak istemiyorum." dedim. "Bu beni ilgilendirmez."

"İlgilendirir çünkü sen ailenin bir parçasısın."

"Artık gerçekten bir aile değiliz baba. Biz eskiden aileydik. Şimdi dağıldık."

"Bu doğru değil."

"Doğru. Ben ve annem var, sen ve ben varız ama ben, sen ve annem artık bir grup değiliz. Ve asla da tekrar olmayacağız."

"Bu konuda o kadar emin olma." Kendinden inanılmaz derecede memnun görünüyordu.

Yürümeyi bıraktım. "Ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey."

"Bu sabah annemle konuştun mu?"

"Hayır. Yemin ederim. Hâlâ odasında, seçeneklerini düşünüyor."

"Sen onlardan biri değilsin. Bu bir felaket olurdu. İkiniz için de."

"Çok bilge ve ancak çok gençsin." Babam kafamı okşadı. Küçük görülmek bana asla uymamıştı.

"Sen zehirlisin baba. Alnında *Uyarı: Sağlığa Zararlıdır* yazması lazım. Annem evli olduğunuz tüm o süre boyunca acı çekti ve sonra onu terk ettin. Şimdi onu geri döndürmeye çalışıyorsun çünkü faydalı olabileceğine karar verdin. Bu midemi bulandırıyor." Kolunun altından çıktım. "Ve sana söyledim, seninle onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ve *ben* de *sana* seninle onun hakkında konuşmak istemiyorum dedim." *Öfkesini güçlükle bastırıyor,* diye düşündüm. "Bu sohbetin konusu bu olmayacaktı."

"Peki." *Ona bir şans ver.* "Ne söylemek istiyordun?

"Hendersonların oğlu."

Sanki dev bir çukurun kenarından içeri yuvarlanmışım da henüz dibine çakılmamışım gibi midem dalgalandı. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Çok kötü. Ben istiyorum. Ondan uzak durmanı istiyorum."

"Sen de mi? Sanırım herkes aynı düşünüyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Will'in anne ve babası da bana çok hevesli değiller."

"Aptallar." dedi babam kesin bir ses tonuyla. "Oğullarına ilgi gösterdiğin için memnun olmaları gerek. Onun için fazla iyisin."

"Baba, onu tanımıyorsun."

"Yeterince tanıyorum ve sana ikinizin birlikte olmasının kötü bir fikir olduğunu söylüyorum."

"Sana kendimi açıklamak zorunda değilim ama biz birlikte değiliz. Yazın bir şeyler yaşadık ve sona erdi."

"Dün gece sana nasıl baktığını gördüm."

"Bakmıyordu."

"Kesinlikle bakıyordu." Babam kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı. "İşaretleri bilirim."

"Yani, bir sürü kız arkadaşın oldu sanırım. Uzman olmalısın."

"Ah, canım yandı."

"Neden herkes ikimizin birlikte olup olmaması konusunda bu kadar endişeli?" Ağlamak istiyordum. "Birlikte olmamamız umurumda bile değil. Ama anlamıyorum."

"Jessica, bizim görebildiğimizi göremeyecek kadar olayın içindesin."

"Neymiş o?"

"Bunun bir felaket olacağı. Bu tarihin kendini tekrar etmesi demek olur."

"İlla öyle olması gerekmez."

"Olayın cazibesini görebiliyorum. Romeo ve Juliet hikâyesine mutlu bir son yaratma fikri romantik. Sen Molly'sin ve Will de Dan, tıpkı aynı eski filmde aynı rolleri oynuyorsunuz. Ama annenin Dan'e duyduğu hisler evliliğimizi bozdu."

"Bunu sen kendi başına yaptın."

"Hayır. Yapmadım. Dün gece söylediklerimde ciddiydim. Annen asla bana âşık olmadı. Dan'e âşıktı. Ve üzücü olan şu ki onun gerçekte âşık olduğu Dan değildi; aşık olduğu, onun olduğunu sandığı kişiydi. Dan'le tanışıyorsun. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Annen onun mükemmel olduğunu düşündü ve onun kadar iyi olmadığım için benden nefret etti." Sesi üzgün çıkıyordu. "Onun hayalindeki Dan gibi biri olamadım."

"Bana asla böyle bir şey söylememişti."

"İnkâr ediyor ama Port Sentinel'den ayrıldığından beri asla mutlu olmadı. Kendisinin benimle birlikte mutlu olmasına asla izin vermedi. Beni uzağa itti."

Ona dik dik baktım. "Ciddi ciddi, annemi aldatmanın onun suçu olduğunu söylüyorsun."

"Benim de biraz sorumluluğum var."

"Başka kadınlarla yatmaya karar verenin sen olduğu düşünülürse."

"O tür şeyler, evet." Bana yandan bir bakış attı. "Biliyorum. Her şeyi berbat ettim. Yapmamam gereken şeyler yaptım ama usanmıştım artık."

"Ne istiyorsun baba?"

"Senin yanlış bir romantik fikirden dolayı Molly'nin yaptığı hatalarını yapmanı engellemek istiyorum."

"Biliyorum. Söyledin. Annemden ne istediğini bilmek istiyorum."

Durdu. "Onu geri istiyorum."

"Aklını kaçırmışsın."

"Onu sevmeyi hiç bırakmadım. Asla. Yaptığım her şey için kendimden nefret ettim."

"Benim senden ettiğim kadar değildir, bahse varım."

"Beni fark etmesini sağlamayı çok istiyordum. Sadece bir kereliğine. Sırf ikinci en iyi kaybeden olmadığımı fark etsin diye." Başını iki yana salladı. "Onunla her şeyi yanlış yaşadım. Şimdi düzeltmek istiyorum."

"Neden şimdi?"

"Orta yaş krizi muhtemelen. Yeni bir başlangıca ihtiyacım var. Yeni iş. Yeni hayat. Mutlu değildim. Mutlu olmak istiyorum."

"O zaman seni mutlu eden birini bul. Annemi rahat bırak."

"O benim bir tanem Jessica. Her zaman öyle oldu. Onun tekrar Dan'le birlikte olması düşüncesine katlanamıyorum."

"Birlikte değil." dedim sertçe. "Dan evli."

"Bu onları durdurmayacaktır. Burada kalmaya karar verdiğini duyduğumda anladım."

"Bunu yapacağını sanmıyorum." Çok emin değildim.

"Kendini durdurabileceğini sanmıyorum. Ama Dan onu elde ettiğinde ona eziyet edecektir. Benim kötü bir koca olduğumu düşündün ve haklıydın. Ama değişebilirim. Yaptığım ve söylediğim şeylerin pek çoğu onun beni fark etmesini sağlamak içindi. Onu beni umursaması için ikna ettiğimi düşünseydim farklı bir insan olurdum."

"Düşündüğün bu mu?"

"Benim tarafımda olmalısın, Jessica. Dan dibine kadar çürümüş. Yaptığım en iyi şey anneni ondan almaktı. Annenin onun yalanlarına tekrar kanmasını engellemek için bana yardım etmek zorundasın."

"O ve Dan'in birlikte olmasını da istemiyorum ama annemin ne yapacağına karar vermek sana düşmez. Ya da bana. Kendi kararlarını kendisinin vermezi lazım."

Babam tek kaşını kaldırdı. "Bu felakete davetiye çıkarmak olur."

"Onu aşağılamayı kes. Ve hayatıma müdahale etmeye çalışmayı da bırak."

"Ben sadece Molly'nin yaptıklarını yapmanı istemiyorum. Sahip olamayacağın bir şeyi –ya da birini– istediğin için hemen önünde duran şeyi kaçırmanı istemiyorum."

"Kaçırmayacağım." Gerçi Ryan'ı düşündüm ve kafamın dayanılamaz şekilde karıştığını hissettim. Babam haklıydı. Ona bir şans bile vermemiştim. Ve o babamın olduğundan çok daha iyi biriydi. Kendimi toparladım. "Peki, seni dinledim ve söyleyecek üç şeyim var. Birincisi: Will ve ben birlikte değiliz, bu yüzden öğütlerinin o kısmı oldukça gereksiz. Ama endişeni dikkate alıyorum. İkincisi: Sen ve annem birlikteyken korkunçtunuz ve

onu tekrar elde etmene yardım etmeyeceğim. Onun Dan'le olmasını istemiyorum ama sen güvenli seçenek değilsin. Sadece geride dur. Ve üçüncüsü: Bu mükemmel bir baba kız sohbeti oldu ama bunu tekrar yapmayalım."

"Jessica, benimle bu şekilde konuşma." Babamın çenesi gerilmişti. "İşin özünde senin çıkarların var."

"Öyle diyorsun." Bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. "Baba kabalık etmek istemiyorum ama gitmem gerek."

"Neden? Nereye?"

"Şurada konuşmam gereken biri var." Babam başka bir şey söyleyemeden koştum. Ruth sahil boyunca benim zıt yönümde hızla hareket edip ilerlerken uzun uzun veda etmeye vaktim yoktu. Ve onunla konuşmamın iyi bir fikir olup olmadığını düşünmek için de vaktim olmadı. Geçmişime baktığımda iki ölçüp bir biçmek konusunda zorluklar yaşamıştım ama daha önce gayet işe yaramıştı.

Kısmen.

Benim koşmama ve onun yürümesine rağmen Ruth hızlı hareket ediyordu ve ona yetişmem şaşırtıcı derecede uzun vaktimi aldı. Yeterince yaklaşınca, "Hey! Bekle." diye seslendim.

Hızla döndü. "Ne istiyorsun?"

Nefes nefese kalmıştım. Ellerim dizlerimde, öne doğru eğildim. "Daha formda olmam gerek."

"Spor salonuna yazıl." Döndü ve bukleleri zıplarken yürüdü.

"Bekle, lütfen."

Durmadı. Arkasından koşar adım yürüdüm. "Seb'le ilgili."

Frenlere asıldı. Suratındaki ifade yine düşmancaydı ama dinliyordu. "Ne olmuş ona?"

"Lily, Claudia, Immy ve Amanda'yla konuştum. Tüm olanları biliyorum. Aşağı yukarı." diye ekledim, düşününce. "Bunun senin fikrin olduğunu biliyorum."

"Böyle mi söylediler? Bunu benim suçum diye mi gösteriyorlar?" Vahşi bir sansar kadar sinsice yaklaşılabilir ve dost canlısı görünerek dişlerini gerçek anlamda gösterdi.

"Bak, bildiğim tek şey Guy'ın suçlu olmadığı. Nezarethanede olmamalı. Yanlış bir şey yapmadı."

"Hüküm giymeyecektir. Kanıt yok."

"Bunu bilemezsin. Bir şeyleri kanıt diye ortaya atmayacaklarını bilemezsin. Ruth, gerçeği tüm açıklığıyla anlatmak zorundasın."

"Kusura bakma, olmaz."

"Ruth!"

"Bu onun sorunu."

"Ona sen tuzak kurdun."

"Kasten değil. Eğer polis bariz olanın ötesine bakacak kadar aptalsa yapacak bir şeyim yok."

"Evet, var."

"Pekâlâ, yardım etmek istemiyorum. Seb için zerre endişelenmiyorum ya da Guy için. Bana asla iyi davranmadı. Hatta benimle konuşmadı bile."

"Bu yüzden de hayatının mahvolmasını hak ediyor? Senin yaptığın bir şey yüzünden?"

"Ben bir şey yapmadım. Seb'e birkaç kişiyle birlikte bir şaka yaptık. Ona zarar vermedik."

"Çok fazla zarar vermedik demek istedin herhâlde."

"Onu biraz yamulttuk." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ağladı."

"Ne sevimli."

"Bunu hak etti. Bilmiyorsun."

"Biliyorum. Diğerleriyle konuştum ve telefonunu gördüm. Hiç kimse onun iyi bir insan olduğunu söylemiyor ama o şimdi komada."

"Ki bunun benimle alakası yok. Başka biri yaptı.

Bunu söyleyişinde bir şeyler vardı. "Kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ne?" Bir an huzursuzlanmış göründü. "Hayır."

"Claudia ve Immy senin St. Laurence Meydanı'ndan koşarcasına yürüyerek uzaklaştığını görmüşler. Orada ne yapıyordun?"

"Sadece planın işleyip işlemediğini kontrol ediyordum."

"Evde olman gerekiyordu. Bu sayede suçsuzluğunu kanıtlayacaktın."

"Her şeyin planladığım gibi gittiğinden emin olmak istedim. Kontrol delisiyim. İşleri başkalarına bırakmayı sevmiyorum. Yanlış yapıyorlar."

"O zaman neden kendi başlarına yapmalarına izin verdin?"

"Araba süremiyorum. Ve onu kaldıracak kadar da güçlü değilim. Amanda ve Lily'nin suçsuz olduklarını kanıtlamak için ikisi de benim evimdelermiş gibi yapacaktım."

"Peki ya Claudia ve Immy?"

"Onlar ilk kısmı yaptılar. Onu tuzağa düşürdüler. Sonra onu bize verdiler, böylece geri dönüp partide görüneceklerdi. Polisin bir grubu değil bir kişiyi arayacağını düşündük."

"Özellikle de Seb Dawson'ın size kötü davranması dışında hiçbir ortak noktası olmayan beşinizi."

"Onun tanıdığı pek çok kişi için bunu söyleyebilirsin."

"Ne gördün Ruth? Seni bu kadar allak bullak eden şey ne? Ertesi gün seni uçurumda gördüm ve çok kötü bir durumdaydın."

Başını öne eğdi, bu yüzden gözlerini göremedim. "Hiçbir şey."

"Tanıdığın biri mi?"

"Hayır."

"O zaman ne?"

Sanki ciğerlerindeki hava çekiliyormuş gibi ufak bir iç çekti. "Lily ve Amanda onu bıraktıktan yaklaşık bir saat sonra hâlâ orada mı diye görmek için gittim ve orada değildi. Ona dair bir işaret yoktu. Kurtarıldığına üzüldüm. Sonra bir araba sesi duydum. Koştum ve kilisenin kapı eşiğine saklandım."

"Kimin arabasıydı?"

"Bilmiyorum."

"Markası neydi?"

"Bir Audi. Gümüş renkte."

Bu ihtimalleri *epey azalttı*; özellikle de gümüş rengi Audi'lerin sokak lambaları kadar yaygın olduğu Port Sentinel gibi bir yerde. "Tamam. O zaman ne?"

"Biri arabadan indi. Seb'i arka koltuktan sürükleyerek indirdi ve yere, bizim bıraktığımız yere koydu. Sonra arabaya binip gitti."

"Bir kişi."

"Görebildiğim kadarıyla. Sadece bir kapının açılıp kapandığını duydum."

"Kadın mı erkek mi?"

"Bilmiyorum. Saklanıyordum. Sadece arabanın ön tarafını görebiliyordum ve farlar gözüme vuruyordu. Arabanın işaretini zorla görebildim."

"Plakayı aldın mı?"

"Hayır."

"Spor bir araba mıydı? Büyük bir araba mıydı? Arkası düz müydü? Dört çeker mi?"

"Görmedim."

"Ruth!"

"Üzgünüm. Unutma, ben saklanıyordum. Sadece gizlice bakabildim. Ve araba gittiğinde ağırlıklı olarak Seb'e bakıyordum." Hatırlayınca son derece midesi bulanmış gibi göründü. "Mahvolmuştu. Biz onunla birlikteyken olduğu gibi değildi. Başının ciddi belada olduğunu anladım."

"Ne yaptın?"

"Arabanın gittiğinden emin olunca Seb'in hâlâ hayatta olup olmadığını kontrol ettim. Zayıf da olsa nabzı vardı. Bunu bulmam uzun sürdü ve üzerime kanı bulaştı." Hatırlayınca, ellerini ceketine siliyormuş gibi yaptı. "Yanından kalktım. En yakındaki telefon kulübesinde durup 999'u aradım ve sonra koştum. Claudia ve Immy beni o zaman görmüş olmalılar."

"Ambulansı araman iyi olmuş."

"Onun ölmesini istemedim."

"Bunu hak etmiyordu."

"Hayır, *ben* cinayet soruşturmasının stresini hak etmiyordum. İnsanın üstüne varırlar. Asla rahatlayamazdım. Her zaman dönüp arkamı kontrol ederdim." Ürperdi.

"Tamam. Peki, yanlış nedenlerden dolayı doğru şeyi yaptın. Sana yarım puan vereceğiz."

"Ah, kapa çeneni. Sen de olsan aynısını yapardın."

"Muhtemelen cep telefonumdan arama yapardım, böylece yanında kalıp ilk yardım yapabilirdim."

"O zaman polis orada olduğunu bilirdi."

Sinirlenerek başımı iki yana salladım. "Sen Seb'in hayatını kurtarmaktan çok kendi paçanı kurtarmayı düşünmüşsün."

"Önceliği kendime verdim. Bu insanın doğasında var."

Çok fazla şey beklemeden sordum, "Faydalı olabilecek başka bir şey gördün mü?"

"Hayır. Ama araba uzaklaşırken bir duvara sürttüğünü duydum."

Ve Seb'i tanıyan insanların sahip olduğu, gövdelerine kısa süre önce ciddi hasar almış iki gümüş Audi düşünebiliyordum. "Sonunda faydalı bir detay. Harika bir komplocusun ama berbat bir tanıksın."

"Kabalaşmana gerek yok." Suratı yanıyordu.

"Özür dilerim." dedim. "Yapabileceğim bir şey yok. Senin de dediğin gibi."

Yürüyüp gittiğinde çok da şaşırmadım. Tüm bunları pek umursamıyordum. Ruth'un arkadaşlığından usanabilirdiniz. O his çöktüğünde genellikle çok kısa süre kendisi gidiyordu zaten.

Şehrin merkezine doğru hızla yürümeye başladım. Hâlâ cevaplardan çok sorularım vardı ama sorular daha çok *kim* değil, *neden* üzerineydi. Gerçi Seb hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, o kadar çok *neden olmasın* diye düşünüyordum. Bayan Dawson için çok fazla kafa yormadan bir gerekçe bulabiliyordum. Gerçi onunla karşılaşmaktan kaçınıyordum. İki şüphelimden birini elemek ve sonra da bu kez, dava zaten çözülmüşken işini kesinlikle yapacak olan Dan'e her şeyi teslim etmek daha iyiydi.

Fore Sokağı'nda aceleyle ilerlerken biri bana seslendiğinde tamamen kendi dünyama gömülmüştüm. Dönüp bakınca Nick'in galerinin kapısında dikildiğini gördüm.

"Nereye gidiyorsun?"

"Birini görmem gerek."

"Acil mi?"

"Oldukça." Ama yine de ona doğru geri yürüdüm. "Ne oldu?"

"Annen nerede? Burada olması gerekiyordu."

"Gerçeği mi söyleyeyim? Saklanıyor."

Nick kaşlarını çattı. "Kimden?"

"Genel olarak hayattan. Her şey ona çok fazla geldiğinde yaptığı şey budur."

"Her şey derken eski kocası ve..." Cümlesini yarıda kesti.

"Hiçbir şeyi. Dan'le hiçbir ilişkisi yok. Kesinlikle hiçbir şey."

"Pekâlâ. Olayı anladım." Nick bana sırıttı. "Dan'den çok fazla hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Annemin galeride işe alınmasının Dan sayesinde olduğunu hatırladım, öyleyse o ve Nick muhtemelen yakın arkadaşlardı. Gerçekte ne düşündüğümü söylemem benim için ciddi anlamda diplomatik olmayan bir hareket olurdu. Diğer yandan yalan söyleyecek ruh hâlinde değildim. "Hayır. Ona katlanamıyorum."

Nick başını salladı. "Annen onun için ne hissediyor?"

"Son zamanlarda sormadım." dedim doğruyu söyleyerek.

"Anlıyorum."

Muhtemelen anladığını düşündüm; yeterince zekiydi. "O zaman anneme işe geri dönmesinin güvenli olacağını söylemeli miyim?"

"Elbette. Neden söylemeyesin ki?"

"Çünkü ona gelmemesini söyledin."

Nick şaşırmış görünüyordu. "Bunu ciddiye almadı, değil mi?"

"Galeriyle ilgili her şeyi ciddiye alıyor. Sizin için çalışmayı gerçekten seviyor."

Yüzündeki ifade yumuşadı. "Onun etrafta olması güzel."

"Çok fazla satış yapmasa da." dedim, bundan bahsetmekten çekinerek ama onun ne söyleyeceğini bilmeyi de istiyordum.

Nick güldü. "Bunu bilmiyor olabilirsin ama bu galeri benim sevdiğim bir hobim. Parayı buradan kazanmıyorum."

"Bunu nasıl yapıyorsunuz?"

"Yirmi yaşındayken bir yazılım şirketi açtım. Birkaç sene önce orayı sattım ve o parayı başka bir şirket açmak için kullandım. Sonra o şirketi devrettim ve oldukça iyi bir para kazandım."

"Yani zenginsiniz."

"İyi kazanıyorum."

"Ya galeri?"

"Bir hobi. Burada para kaybetmem muhasebecilerimi mutlu ediyor."

"Yani aslında bir şeyler satmak umurunuzda değil."

"Sanatçılarımın iyi olduklarını hissetmelerini seviyorum. İnsanların benim sevdiğim eserlere âşık olmalarını görmeyi seviyorum. Başka da düşündüğüm bir şey yok."

"Anneme söylemeliyim. Sürekli kovulacağı korkusu yaşıyor."

"Benden o kadar mı korkuyor?"

"İşleri berbat etmekten korkuyor." Annemin isteyebileceğinden daha fazlasını söyleyip söylemediğimden emin olmadığım için tereddüt ettim. "Bu iş annemin başına gelen en iyi şey. Annem bunu seviyor ve bu onun fotoğraf çekmek için zamanı olduğu anlamına geliyor, onun her geçen gün daha özgüvenli bir hâle geldiğini görebiliyorum. Ya da görebiliyordum, babam ortaya çıkana kadar."

"Babanı tanımıyorum Jess ama oldukça kötü bir ilk izlenim bıraktığını söylemek zorundayım."

"Sonrası da hep kötü, inanın bana."

"Pekâlâ, annene işinin sağlamda olduğunu söyleyebilirsin. Ve eğer fotoğraf çekmek için daha fazla zamana ihtiyacı olursa izin alabilir. Kendisi sıra dışı derecede yetenekli."

Gururdan koltuklarım kabardı. "Ona söyleyeceğim. Bu, odadan çıkmasını bile sağlayabilir."

Vedalaştık ve o da galeriye girdi, ben de tekrar yoluma devam ettim. Birkaç dakika sonra yere yakın, gösterişli bir spor araba yanımdan gürültüyle geçti ve yol kenarında durdu. Arabanın üst tarafı açıktı ve Nick direksiyondaydı.

"Jess, atlasana. Seni bırakayım. Seni yolundan alıkoyduğum için telafi olur."

"Ah, sorun değil."

"Binsene." diye ısrar etti. "Zahmet olmaz. Gitmem gereken bir yer var. Seni yolda bırakabilirim."

Bana söyleneni yaptım. "Bunu nerede saklıyordunuz?"

Güldü. "Hiç sürmüyorum. Buralarda park etmek kâbus. Hafta sonları ve seyahatler için saklıyorum."

"Çok güzel." Lacivertti. Motoru boşta, yol kenarında dururken bile bir mermi kadar hızlı görünüyordu.

"Bu bir Lamborghini. Benim tek zevkim."

"Ama hafta sonları için saklıyorsunuz."

"Her şeyde ölçülü olmak lazım."

Gaza bastı ve koltukta arkama yaslandım.

"Sevdin mi?"

"Sanki dünyadaki en rahat koltuğu jet motoruna bağlamışlar." Arabanın çıkardığı gürültüden dolayı bağırmak zorunda kaldım ve rüzgâr saçlarımı yüzüme kırbaç gibi çarpıyordu.

"Ee, seni nereye bırakıyorum?"

Ona gitmek istediğim yeri söyledim ve o da başını salladı. Dikkatinin neden benim üstümde olmadığını merak ettim. "Annenin saklandığı bu oda, Sandhayes'te mi?"

"Evet."

"Onunla kendim konuşabilirim diye düşündüm. Onu dışarı çıkarıp çıkaramayacağıma bakayım."

Zihnimde hiç beklenmedik bir düşünce belirirken ona yandan bir bakış attım.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey." dedim hemen. "Hiçbir şey yok."

"O geri gelene kadar kendi haberimi kendim vermek zorundayım. Ki bu da şüphesiz kabul edilebilir."

"Şüphesiz."

"Kendim yapabilecekken mesajlarımı sana ilettirmemin bir anlamı yok."

Başımı salladım. "Muhtemelen yanlış iletirdim."

"Hayır, iletmezdin. Ama umarım ben hata yapmam." Araba durmak üzere yanaştı. "Gelmen gereken yer burası mı?"

"Harika." Arabadan indim. "Teşekkürler."

"Ben teşekkür ederim." El sallayıp gaza bastı, motorun gürültüsü asırlar gibi gelen bir süre boyunca havada asılı kaldı. Güneş çıkmıştı ve kuşlar cıvıldaşıyordu. Hafif bir rüzgâr düşen yaprakları dağıttı ve onları sokakta dans ettirdi. Sadece bir anlığına kendi kendime bunun tadını çıkarmak için izin verdim. Sonra derin bir nefes aldım ve yüksek ahşap kapının ziline bastım.

19

Kendimi tanıtmak için hazırdım ama adımı söyler söylemez kapının otomatiğine basıldı ve içeri girdim. Elinde toz fırçası tutan bir kadın ön kapıyı açtı.

"Evet?"

"Harry'yi görmeye geldim. Evde mi?"

Başını evet anlamında salladı ve geçmeme izin vermek için geri çekildi. Antrenin sonundaki kapı açıldı ve ben oraya doğru yürürken Harry göründü.

"Jess Tennant. Bu ne sürpriz." Yorgun görüyordu, sanki az önce uyanmış gibi saçları bir yana yatmıştı. Soğuk havaya rağmen üzerinde bir şort ve tişört vardı, ayakları çıplaktı. "Consolata, gidebilirsin."

"Anlamadım?"

"Sen. Gitmek. Gidebilirsin." Bana, "Çat pat İngilizce konuşuyor. Asla konuşmazlar." dedi.

"Ben daha bitirmedi." Gergin bir şekilde toz fırçasını göğsüne bastırıyordu.

"Sorun yok. Seni affediyorum. Hadi. Evine git. Bir kereliğine izin kullan."

Kadın başı önde aceleyle onun yanından geçti.

"Uzun kalmayacağım." dedim Harry'ye.

"Ondan kurtulmak için iyi bir bahane. Bu sabah elektrikli süpürge sesiyle baş edemiyorum."

"Teknik olarak öğleden sonra oluyor. Saat on ikiyi geçti."

"Haklı olabilirsin." Esnedi. "Ama bana sabah."

"Dün gece büyük geceydi?"

"Ve her gece." Ellerini saçlarından geçirip ensesinde bıraktı. "Sadece yorgunum."

"Akşamdan kalma değilsin yani."

"Ben içmem."

"Gerçekten mi?" Harry devasa oturma odasından geçerken gün ışığında manzaraya bakmak için durarak onu takip ettim. Küçük beyaz yelkenlerle dolu koyun tamamını görebiliyordum. Daha yakından bakmak için büyük koltuklardan birini yana kaydırdım. "Bu inanılmaz."

"Ben gerçekten hiç farkına varmam."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Esnedi. "Her şeye alışabilirsin."

Daha sonraki saatlerde oluşan manzarayı, güneşin batıp meşalelerin hepsinin yandığı zamanı hayal ederek ufka baktım. Bu, Port Sentinel'deki en iyi manzara olabilirdi. Harry'ye bunu görmek için tekrar gelip gelemeyeceğimi sormayı düşünsem de, en azından cumartesi gecesini sorana kadar vazgeçtim.

"İçecek bir şeyler?"

"Olur."

"Portakal suyu var. Consolata her sabah sıkar ve asla hepsini içemem."

"Teşekkürler."

Antreden geçip mutfağa girdi. Ev o kadar sessizdi ki yürürken mermer zeminde çıplak ayaklarının çıkardığı sesi duyabiliyordum. Tekrar manzarayı izlemeye döndüm. Bahçe evin boyutlarıyla karşılaştırıldığında o kadar büyük değildi ama bu Port Sentinel'de tipik bir şeydi. Arazi, ağaçlar ve çalılarla boşa harcanamayacak kadar değerliydi. Gerçi şu anda üzeri örtülü küçük bir yüzme havuzuna giden sekiyle birlikte bahçe tertemiz bir şekilde düzenlenmişti. Bir tarafta havuza ait gibi görünen uzun, alçak bir yapı vardı.

Ancak en önemli şey geçici bir parçaydı. Bahçenin sonunda, etrafında bir sürü boşlukla birlikte en az beş metre yükseklikte ve yine aynı genişlikte kocaman bir odun yığını vardı.

"Şenlik ateşime mi bakıyordun hayran hayran?" Harry ben fark etmeden geri dönmüştü. "Bu gece olay var."

"Çok büyük bir ateş olacak."

"Destansı olacak." dedi mutlulukla, bardağı bana uzatırken. Kendisininkiyle tokuşturdu. "Şenlik Ateşi Gecesi için her zaman bir ateş yakarız ama şimdiye kadar hiç bu kadar büyüğünü hazırlamamıştık."

"Arka bahçenizde bu kadar büyük bir yangın çıkarmak için izniniz var mı?"

"Eğer kimse polisleri aramazsa var." Güldü. "Endişelenme. Ateşi yakmaları için birkaç kişi ayarladım. Bu tarz şeylerden anlıyorlar. Odunlar doğru düzgün istiflendi, herhangi bir binadan uzaktalar ve her şey yolunda gidecek."

"Özür dilerim. Fazla mı duyarlı konuştum?"

"Biraz." Tekrar güldü. "Ama bu muhtemelen iyi bir şey, gerçek anlamda ateşle oynadığım düşünüldüğünde yani."

"Anne ve baban nasıl oluyor da evin sorumluluğunu sana bırakıyorlar anlamıyorum."

"Buna alışkınlar." Portakal suyunu tek içişte bitirdi. "Şimdi, senin için ne yapabilirim?"

Bardağımdaki buğuyu sildim. "Biraz garip bir konu."

"Kulağa ilginç geliyor." Koltuklardan birine oturup kollarını sırt boyunca iki yana açtı, bir ayağını diğer dizinin üstüne attı.

Diğer koltuğa oturup nasıl başlayacağımı merak ederek portakal suyumdan bir yudum aldım. "Sen ve Seb arkadaşsınız."

"Kesinlikle. Benim adamım."

"Bu senin telefon numaran mı?" Bulduğum kâğıt parçasını ona uzattım ve o da göz attı.

"Neden soruyorsun?"

"Cumartesi gecesi Seb yardım istemek için bu numarayı aramış. Birileri gelip onu almış. Daha sonra ciddi kafa yaralanmalarıyla meydana geri bırakılmış. Bence onu oradan alıp evine götüren sendin ama bunu kanıtlayamıyorum." Bir saniye bekledim. "Gerçi polis bunu kanıtlayabilir. Kolaylıkla."

"Ben olduğumu nereden biliyorsun?" Kolundaki bir kas seğirdi.

"Arabanı havai fişek gösterilerine getirdin. Eğlence alanının kapılarında gördüm. Arabayla gelmen için bir neden yoktu. Guy'ın evindeydin, sonra eğlence alanında ve iki yer de buraya arabanla gelmene gerek olacak kadar uzak değil." Harry'ye doğru söylediğimi kabul etmesinin sonuçlarını düşünmesi için zaman verirken, portakal suyumdan biraz daha içtim. "Bak, bunu yapanı biliyorum. Neler olduğunu biliyorum. Sadece onu nereye götürdüğünü bana söylemen gerek."

"Onu evine götürdüm." Bunu sessizce, sanki çok önemli bir mesele değil de teorimin doğru olduğuna dair bir başka kanıtmış gibi söyledi.

"Orada birilerini gördün mü?"

"Evinde mi? Hayır."

"Dışarıda bir araba var mıydı?"

"Hatırlamıyorum. Onu hemen kapının önüne bıraktım. Neden?"

"Bence ona zarar verip meydana atan Bayan Dawson'dı."

"Neden bunu yapsın ki?"

"Kişisel nedenlerden." Harry'nin bu konuda sorular sormasını teşvik etmeye istekli değildim.

"Oldukça önemli nedenler olmalı."

"Bayan Dawson için öyle."

"Ama onu neredeyse öldürüyordu." Harry şaşkınlıkla başını salladı. "Gerçekten de kötü bir üvey anneymiş. Nasıl anladın?"

"İnsanlarla konuştum. Seb'in telefonunu buldum. O gece birkaç şey fark ettim. Bilmiyorum. Hepsi birbirine uyuyor." Öne doğru eğildim ve yarısını içtiğim bardağı masaya koydum. Koltuk yumuşak ve derindi, masaya ulaşmak için kolumu epey uzatmam gerekti. "Polise anlatmak zorundayım, Harry. Onun adalete teslim edilmesi gerek. Dan Henderson'a kendi yaptıklarını anlatır mısın? Guy'a yardım etmek için?"

"Neden daha önce gidip anlatmadığımı soracaktır."

"Bu mantıklı bir soru."

"Biliyorum. Bu konuda kötü hissediyorum. Sadece olaya bulaşmak istemedim. Guy'ın gidip teslim olacağını bilmiyordum. Bu çılgınlık. Polislerin bunu onun yapmadığını kabul etmesini

bekliyorum. Yani, onun bununla bir alakası yokken hüküm giymesi imkânsız."

"Böyle umut ediyorsun ama gerçekten de tüm bildiklerini anlatmalısın artık. Bunun Bayan Dawson'ın yanına kâr kalmasına izin veremezsin."

"Hayır. Haklısın. Şimdi anlıyorum."

Bardağımı tekrar aldım. Onu kaldırıp bir yudum içmek büyük bir çaba gibi geldi. Söyleyeceklerimi söylediğim için son derece bitkin hissediyordum. Bu şimdiye kadar yaptığım en rahatlatıcı konuşma değildi. Harry'yi pek tanımıyordum ve *arkadaşının üvey annesi onu neredeyse "ölüyordu"dan, Nne tür müzikleri "seversin"e* geçebileceğimiz bir ilişkimiz yoktu.

"Gitsem iyi olur sanırım."

"Bunu yapanın Bayan Dawson olduğunu nasıl anladığını gerçekten açıklamadın. En başından anlatsana." dedi Harry. Daha önce de fark ettiğim o yakın ilgiyle beni seyrediyordu. Tam bir odaklanmayla. Bu beni huzursuz etti.

"Başka zaman." Portakal suyunun kalanını da içtim ve bardağımı koymak için tekrar öne eğildim ama tam ortada durdum. "Bu da ne?"

"Ne?"

"Halıda. Ayağının orada." Harry oturduğunda koltuk biraz hareket etmişti, bu yüzden soluk gri halı üstündeki kahverengiye çalan kırmızı bir lekeyi görebiliyordum.

"Ah, birileri dün gece içkisini dökmüş. Korkunç. Annem ve babam bunu profesyonel temizlemeye verebilsinler diye tüm cep harçlığımı kaybedeceğim."

"Ne içiyorlardı? Domates suyu mu?"

"Öyle görünüyor." Dizi yukarı aşağı hareket ediyordu. "Kararımı verdim, Jess. Polise gideceğim. Dediğin gibi bildiğim her şeyi anlatacağım. Mantıklı olan bu."

Onu duymazdan geldim. Tepemizdeki yürüme yoluna bakıyordum. Sonra ayağa kalktım. Başım döndü, ayaklarım imkânsız derecede ağırlaştı. Koltuğun ucuna gittim ve yan tarafındaki kahverengiye çalan kırmızı noktalardan oluşan lekeye baktım. Şimdi Harry'nin oturduğu diğer koltuk, yanlış yerde duruyordu. Manzarayı görmek için yanından dolanmak zorunda kalmıştım. Mantığım bana onun halıyı kapatmak için yerinin değiştirildiğini söyledi.

"Ne yapıyorsun?" Harry meraklanmış görünüyordu.

"Seb'in nasıl yaralandığını anlamaya çalışıyorum." Sesim sanki kendimden çok uzaklardaymışım gibi çok az çıkıyordu. Yürüme yoluna işaret etmek için kolumu uzattım. "Oradan düştü, değil mi? Ve buraya indi. Başını yere çarpıp kırdı."

"Hayır. Öyle değil."

"Halıda ve koltukta kan var. Lekeleri çıkartamadın, bu yüzden de üstlerini kapatmayı denedin. Bahse girmeyi seviyorsun değil mi Harry? Bu Seb'in kanıysa bana ne kadar verirsin?"

"Bir içecek daha alsana."

"İyiyim böyle." Değildim. Midem bulanıyordu. Bacaklarımın titrediğini saklamak için koltuğun kenarına oturdum. "Neler oldu?"

"O kan ama bir dövüşten."

"Kan çıkar çıkmaz dövüşleri durduruyorsun. Bu senin kuralın."

"İki kişi birbirini fena benzettiğinde, ben öyle dedim diye her zaman durmuyorlar."

"Polis test edecektir. Seb'inkiyle bunu eşleştirebileceklerdir. Ona neden zarar verdin? Siz arkadaşsınız. Neler oldu?"

Farklı bir hikâye düşünürken zihninin çalıştığını görebiliyordum. "Bir kazaydı."

"O zaman neden ambulansı aramadın? Neden üstünü örtmeye çalıştın?

"Panikledim. Büyük bir parti için insanların buraya gelmeye başlamasından önce yarım saatim vardı ve Seb yerde yarı ölü yatıyordu. Sadece gitmesini istedim."

"Onu hareket ettirmemeliydin. Onu öldürebilirdin."

"Hangisi daha kötü? Ölmek mi yoksa sefil hayatının geri kalanı boyunca bir bitki gibi yaşamak mı? Berbat hâlde. Bu durumdan normale dönemez." Harry'nin sesi yükselmişti. "Ölmesine izin vermelilerdi."

"Bu tür şeylere karar vermek sana düşmez." Kafamı toplamak için gözlerimi kırpıştırdım. "Onu bulduğun yere bıraktın ve havai fişek gösterilerine geldin. Orada olduğunu belli ettin, böylece herkes senin orada olduğunu hatırlayıp böyle söyleyecekti ama sadece sonuna geldin."

"İnsanlar onlara ne söylerseniz ona inanırlar. Onlara tüm akşam orada olduğumu söyledim ve herkes tüm akşam orada olduğumu hatırladı. Bu kadar kolay."

Sesim sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi hissettim. "Sana ne yaptı?"

Harry tereddüt etti, sonra döküldü. "Bana şantaj yapıyordu, tamam mı? Kendisi için bu kadar endişelendiğin zavallı kurban bir şantajcıydı. Benimle ilgili bir şey öğrendi ve beni herkese söylemekle tehdit etti. Anneme ve babama. Arkadaşlarıma. Beni mahvetmek istedi. Karşılığında hayatının geri kalanı boyunca

istediği her şeyin parasını ödeyecektim. Bana o telefonu aldırdı, böylece her zaman benimle iletişim kurabilecekti. O numaraya Harry Yardım Hattı adını verdi. Çok komik." Harry yumruğunu koltuğun sırtına vurdu. "Asla durmayacaktı. Ne isterse istesin ona hayır diyemiyordum ve o da asla durmayacaktı."

"Neyi saklamaya çalışıyordun? Bu kadar korkunç olan neyi öğrendi?"

"Bir kızla yattım ve bunu yapmamalıydım."

"Ama bu tarz şeyler her zaman olur." Şaşkınlıkla başımı salladım. "Neden bunu sır olarak tutasın ki?"

"Kız bunu yaptığımın farkında değildi." Ne tepki vereceğimi ölçerek bana baktı. "O anda hiç kendinde değildi."

"Ona tecavüz ettin." dedim fısıldayarak.

"Bu konuştuğumuz şey için çok teknik bir terim. Onun için sonrasında bir sorun olmadı. Bunun olduğunu bile bilmiyordu ve başka kimse de bilmiyordu. Kondom taktım. Saygılıydım. Fotoğraf ya da video çekmedim. Onlarla alay etmedim?"

"Onlarla? Birden fazla mı kız vardı?"

"Dilim sürçtü." Sonra iş üstünde yakalanan yaramaz bir küçük çocuk ifadesiyle bana sırıttı. "Tamam. Birden fazla kezdi. Ama zararsız bir eğlence."

"Bu tecavüz." diye ısrar ettim. "Eğer sana rıza gösteremeyecek durumdalarsa o zaman rıza gösterip göstermeyeceklerini bilemezsin."

"Bana nasıl hayır diyebilirler ki?" Bunu ciddi ciddi söyledi.

"Onlara hap mı verdin?"

Baş ve işaret parmaklarını, aralarında birkaç milimetre olacak şekilde tuttu. "Birazcık."

"Eğer hayır demeyeceklerse neden hap almalarına gerek olsun ki?"

"Kız arkadaşlarla uğraşamam. Böyle daha az zorluk çıkıyor."

Partiyi düşünüyordum. Harry'nin ricası üzerine fedainin merdivenlerden yukarı taşıdığı, kafası sallanan Lucy Blair'i. Herkesin önünde. Midemin bulandığını hissettim.

"Seb ne yaptığını nasıl anladı?"

"Odama saklanmış. Bana şaka yapmak istemiş." Harry kollarını önünde kavuşturdu. "Beklediğinden daha fazlasını elde etti."

"Seni durdurmaya çalıştı mı?"

"Hayır."

"Seyrettiğini biliyor muydun?"

"Hayır. Elbette hayır."

"Yaptıklarını kaydetmiş mi?"

"Telefonuna." Harry'nin çenesi gerildi. "Ona sildiremedim. Bunun kanıt olduğunu söyledi."

"Ve sana şantaj yaptı."

"Evet. Aylarca."

"Ama bunu yapmaya devam ettin."

"Bunu seviyorum." dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Zaten Seb de umursamıyordu. O sadece para, ilgi ve güç istiyordu."

"Ve senin haplarına erişim. Bunları Lily'nin üstünde kullandı."

"Bunlara ihtiyacı vardı. Bir meydan okumayı kaybetmeye dayanamıyordu. İstediği herkesi düşürebileceğiyle övünmeyi seviyordu ve bu hayal edilebilecek en kötü kızlarla oynadığı iyi bir oyundu. Bir şeyi yeter ki söyle, onu yapmak zorundaydı. Çekilmez birkaç tipi öptü, öyle diyeyim. Lily farklıydı. Sert çıktı. Onunla ilgili hiçbir şeyi istemiyordu." Harry başını iki yana

salladı. "Onun fotoğraf çekeceğini bilmiyordum. Amatörlük işte. Benim kuralım asla arkamda aleyhimde kullanılabilecek herhangi bir kanıt bırakmamaktır."

"Çok mantıklı. Seb kötü. Sen daha kötüsün." Düzgün bir şekilde düşünmede güçlük çekiyordum. Düşüncelerim sarhoş Morris dansçıları gibi birbirlerinin arasından geçiyorlardı. "Onu öldürmeye çalıştın."

"Onun ne kadar ağzı gevşek olduğu hakkında tartışıyorduk. Çok fazla hava atıyordu. Sanki yaptığı her şey yanına kalabilirmiş gibi davranıyordu. Cumartesi gecesi başına gelenlerden hiçbir ders almamıştı. Sadece ona hata yapan herkesten intikam almayı takıntı hâline getirmişti. Bunu tekrar yapmamı istedi ve tartıştık."

"Nasıl düştü?"

"Ben odama giderken arkamdan geliyordu. Bana bağırıyordu. Bununla baş edemedim ve sadece dönüp durması için onu ittim. Geri geri gidip yürüme yolunun tırabzanına çarptı. Sonra uçtu. Aşağı."

"O zaman bir kazaydı."

"Elbette." Ama bana bakmıyordu.

"O zaman bunu polise söyleyebilirsin. Neden olduğunu söylemek zorunda değilsin. Ama yapabileceğin bu şey Guy'ı kurtarır en azından." Bir elimi başıma götürdüm. "Ah."

"İyi misin?"

"Biraz tuhaf hissediyorum."

"Şaşırmadım." Ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. "Ben kızlara hap verdiğimden bahsedip duruyorum ve sen burada sanki tehlikede değilmişsin gibi oturuyorsun. Sence portakal suyunun içinde ne vardı? Consolata'nın teri dışında, tabii ki."

"İçeceğime bir şeyler mi karıştırdın?"

"Sen söyle."

"Benden uzak dur." diyebildim.

"En zor kısmı etkisini göstermesini beklerken senin ilgini canlı tutmaktı." Düşünceli görünüyordu. "Gerçeği söylemek iyi hissettirdi. İçini dökmek gibi. Bunu denemeliydim."

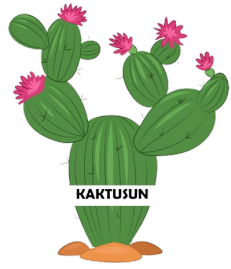
Ayağa kalkmaya çalıştım ama öne doğru düşerken beni yakaladı.

"Yapma bunu. Kendine zarar vereceksin." Beni tekrar koltuğa doğru itti. Tekrar ayağa kalkmaya çalışmak çok büyük çaba gerektirecekmiş gibi hissettim. Göz kapaklarımın giderek ağırlaştığını hissederken birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. Başını salladı.

"Bırak kendini."

Bunu istemiyordum.

Başka seçeneğim yoktu ve bayıldım.

20

Nerede olduğuma dair en ufak bir fikrim olmadan uyandım. Güneş pencereden içeri sızıyor, odayı kırmızı bir ışığa boyuyordu. Gün batımı. Ne kadar süredir uyuyordum?

Ve neden yerdeydim?

Doğruldum ama bunu yapmamış olmayı diledim. Başım zonkluyordu ve odaklanmakta güçlük çekiyordum. Gözlerimi kapattım, sonra oda etrafımda dönerken bunu yaptığıma pişman oldum. Gözler açık. Daha iyiydi ama çok da değil.

Nerede olduğumu merak ederek etrafıma bakındım. Ufak bir odaydı. Ahşap panelli duvarlar. Büyük bir pencere. Ahşap bir bank. Üstünde metal bir kapağı olan dikdörtgen bir kutu. Ahşap panelli bir kapı. İçinde bir kepçe olan bir kova.

"Bir sauna. Bir saunadayım." Neredeyse gülecektim. Uyumak için ne saçma bir yer. Ellerim ve dizlerim üstünde kapıya doğru emekledim. Uzanıp kapı kolunu tuttum.

Kilitli.

Zihnimi dolduran sisin içinde yeterince şaşırtıcı olan bir gerçekti bu. Saunada uyumayı ben mi seçmiştim yoksa buraya

konulmuş muydum merak ettim. Avuç içlerimin bileğe yakın kısımlarını göz kürelerime bastırdım ve hatırlamaya çalışarak bir süre hareketsiz oturdum. Mario's'taydım. Lily'yle konuşmuştum. Claudia ve Immy'yle konuşmuştum. Nick'le konuşmuştum. Nick beni arabayla...

Doğruldum. Harry Knowles'ın evine vardıktan sonra olanların tümünü hatırlayamadım ama onun sakin bir şekilde büyük koltuğunda otururken beni seyrettiğini hatırladım. Ve bu, gün ortalarındaydı. Emin olabildiğim son anı buydu. Diğer her şey bölük pörçüktü.

Ama hatırlayabildiklerim kanımı dondurdu. Ellerimi giysilerimin üstünde gezdirip her şeyin olması gibi olup olmadığını kontrol ettim. Giysilerimin çıkarılıp tekrar giydirildiğini sanmıyordum. Farklı hissetmedim.

Emin olamadım.

Midem bulanarak saatime baktım. Dokuzu yeni geçiyordu. Yani dokuz saat boyunca uyuyor olmam zor olsa bile, imkânsız değildi. Ağzım kuruydu, boğazım da aynı şekilde ve ceplerimi kontrol ederken etrafta su var mı diye baktım. Su yoktu. Telefon yoktu. Mucizevi bir şekilde de olsa sauna kapısının anahtarı yoktu. İşe yarar bir şey yoktu.

Beni dışarı çıkarabilecek hiçbir şey yoktu.

Gözlerimi ovaladım, sonra gözlerimi kısarak odaya baktım. Bana öyle gelmiyordu. Gün batımı *titreşiyordu.* Ve eğer saatim doğruysa zaten gün batımı için çok geçti. Pencere pervazına tutunup dışarıyı görebilmek için kendimi yukarı çektim.

"Aman Tanrım."

Gökyüzü katran kadar siyahtı. Gün batımı falan yoktu. Bu şenlik ateşiydi.

Ve kontrolden çıkmış bir şekilde yanıyordu.

Ben seyrederken bile rüzgâr alevleri yan taraflara çekiyor, yakınlardaki bir ağacın üst taraflarını yalıyordu. Kıvılcımlar etrafında dans ediyor ve küçük kıymıklar sanki gökyüzünden yıldızlar düşmüş gibi çimenlerin üstüne yağıyordu.

Saunanın da ağırlıklı olarak ahşaptan yapılmış olduğu aklıma geldi. Ve burada kilitli olmaktan mutlu olamayacağım kadar yangına yakındım. Ellerimi gözlerime siper edip bahçede biri varsa görebilir miyim diye dışarı bakarken desteksiz ayakta durdum. Tercihen dost canlısı bir itfaiyeci. Beni dışarı çıkarabilecek birileri.

Bahçede canlı olan tek şey yangındı.

Ve mide bulandırıcı bir hisle, Şenlik Ateşi Gecesi'nin Port Sentinel'deki en özel adreslerinden birinde ve kimsenin dikkatini çekmeyeceği yılın tek gecesi yandığını hatırladım. İki çalının arasından koyun küçük bir kısmını görebiliyordum. Siyah deniz suyu, her tarafta ateş böcekleri gibi yanan meşaleler için uygun bir arka plan oluşturuyordu. Teknelere bakmayan biri, Harry'nin şenlik ateşinin onun yaptığı diğer her şey gibi olduğuna kanaat getirebilirdi: büyük, etkileyici ve çok abartılı.

Bir plana ihtiyacım vardı. Aslında iki plana. A planı kurtarılmaktı ki bunun olacağı yoktu. B planı ise oldukça basitti. Buradan çıkmak.

Başımdaki dönme hissini ve kaslarımın yerine hidrofil pamuk konmuş gibi geldiği gerçeğini görmezden gelerek ayağa kalktım. Şimdi bayılacak zaman değildi. Sabırla kurtarılmayı beklemek de bir seçenek değildi. Kendi kendime kurtulacaktım.

Bunu yapmama yardımcı olacak bir şey bulmak için saunada iki tur attıktan sonra, aptal kepçe dışında hiçbir şey bulamadım. Bu da sertleştirilmiş camdan yapılmış gibi duran pencereyi kıra-

cak kadar ağır değildi. Eğer istesem öbek öbek kömürleri cama fırlatabilirdim. Bunları etrafımda bir daire olacak şekilde dizip yanmayı bekleyebilirdim.

Cazip gelmedi.

Bu da geriye kapıyla benim kaldığımız anlamına geliyordu.

Durup kapıya baktım. Kilit oldukça sağlam görünüyordu. Aynı şekilde kapı da. Diğer yandan ben hayli azimli diyebileceğiniz bir tiptim ve ağır tabanları olan botlar giyiyordum. Kilidin hemen aşağısında bir yer seçtim. İşin hilesi, diğer tarafta dikilen birine tekme attığımı hayal etmekti. En uygunu beni saunaya kapatan ve yanmak üzere terk eden kişiydi. Kapıya doğru hafif yan durup sağ bacağımı hazırladım ve elimden geldiğince sert bir şekilde kapıya tekme attım, topuğum tam olarak niyetlendiğim yere gelmişti.

Güm.

Derin bir nefes aldım. *Güm.*

Kapı kımıldamadı. Çatıdaki bir tıkırtı durup yukarı bakmama neden oldu, ki bu aptalcaydı çünkü ne olduğunu göremiyor ama biliyordum. Yangın yakacak yeni bir şeyler bulmuştu.

Güm. Güm. Güm.

Ve ahşap bel vermeye başladı. Sessizce hıçkırarak daha sert tekmeledim. Çerçeve parçalandı. Kilit gevşedi. Bir tekme daha ve giderek yoruluyordum. Bunu yapacak kadar gücüm yoktu.

Yapmak zorundaydım.

En fazla hasarı vermek için sonraki tekmemi nereye atacağımı seçerek bir saniye durdum.

Tekmemi attım ve kapı sonuna kadar açıldı. O kadar şaşırdım ki çıkmadan önce iki saniye kadar kapıya öylece bakmış

olmalıyım. Şaşkın ve tetikteydim çünkü kapı, dışarıdaki dünya yerine karanlık, penceresiz bir odaya açıldı ve sadece arkamdaki yangından gelen ışık, buranın bana havuz evinin sadece soyunma odası olduğunu gösteriyordu. Kendi gölgemin karanlığına adım atarken, biraz da olsa birinin beni yakalayacağını bekliyordum fakat oda boş ve sessizdi, geldiğim sonraki kapı kilitli değildi. Eğer varsa, şansımın tükendiğini fark etmem bir saniyemi aldı.

Havuz evinin son odası spor salonu olarak düzenlenmişti. Duvarların üçü aynalıydı ve bunun kendi yansımam olduğunu anlamadan önce karanlıkta bir hareketlilik görünce neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Bir koşu bandı, kondisyon bisikleti, bir pilates topu ve yoga matı vardı. Boşta duran ağırlıklar yoktu. Odanın dördüncü duvarını oluşturan camlı kayar kapıları kırmak için kullanabileceğim ağır bir şeyler yoktu. Kapılar kilitliydi. Bana bahçenin ve evin yürek durduran manzarasını sunan kapılar. Harry'nin tutucu komşularının yangını neden ihbar etmediklerini merak ettim ama muhtemelen etmişlerdi. Mesele, evin de yanmasıydı. Tüm o keskin açılı, gümüş rengi sedir ağacından yapılmış ev büyük bir hızla tutuşuyordu, birkaç milyon sterlinlik bir ev kül oluyordu. Hiç kimse ama hiç kimse ilgilenmeleri gereken tüm bunlar varken, bir şenlik ateşini ve havuz evini düşünmeyecekti. İtfaiyecilerin evden geçip arka bahçeye ulaştıklarını sayarsak yani. Parmak eklerimle cama tıklayınca güçlendirilmiş camın küt sesini duydum. Tekme atmanın bir anlamı yoktu.

Spor salonundan soyunma odasına geçtim ve kaldırıp fırlatabileceğim ağır bir şeyler arayarak içeriyi dolaştım. Bir sürü havlu, çamaşır sepeti ve şampuan gibi şeyler buldum ama işe yarar bir şey yoktu. Saunaya yaklaşırken havanın solunması gi-

derek zor hâle geliyordu ve içeri bakınca çatının parlak kırmızı renkte çökmeye başladığını, öksürmeme neden olan koyu siyah dumanlar çıkardığını gördüm.

Soyunma odasına geri dönünce suyun kapatıldığını fark ettim, bu yüzden bir havluyu bile ıslatıp kendimi alevlerden koruyamazdım.

Tekrar spor salonu. Tekrar cehennem manzarası. Camı yumruklayıp yardım istedim. Bu zahmete girmesem de bir şey fark etmezdi ama vazgeçemezdim. Vazgeçmek sondu ve ben sona henüz hazır değildim.

Karanlık bahçede bir gölge hareket etti. Alevlerin önünden hızla geçiyordu, bu yüzden kısa süreliğine bir siluet gördüm ve o siluet karanlıklara karıştı. Koşan bir adamdı bu. Onu tekrar, yangına daha yaklaşmış şekilde görmeden önce sonsuzluk gibi gelen birkaç saniye geçti. Bağırarak avuç içlerimle cama tekrar vurdum ve ya hareketim ya da sesim onun hızla dönüp havuz evine, sonra da bana bakmasına neden oldu. Doğrudan bana. Beni gördü. Kapılara doğru koştu ve bunun suratı dumandan dolayı kararmış Dan Henderson olduğunu fark ettim.

"Jess! İyi misin?"

O benim son kurtuluş umudumdu ama sorduğu yine de aptalca bir soruydu. "Pek değil."

"Yani yaralı mısın?" Kapıyı çekiyordu.

"Hayır. Kilitli." dedim kapı koluna işaret ederek. Beni duyabildiğinden bile emin değildim ama ne dediğimi anlamış gibiydi.

"Geri çekil." Cebinden kısa siyah bir çubuk çıkarıp salladı ve bunun polislere dağıtılan uzayabilen cop olduğunu anladım.

Bu daha önce faydalı olabilirdi. Bunlardan bir tane almam lazım, dedim kendi kendime, akıllıca olanı yapıp spor salonu-

nun arka tarafına doğru giderken. İlacın etkisinden, dumandan ve kurtarılmanın verdiği rahatlamadan dolayı sersemlemiştim.

Eğer gerçekten kurtarılmış olsaydım çok iyi olurdu yani. Dan kapıya beş ya da altı kez vurdu, sonra başını iki yana sallayarak geri çekildi.

"Ah, şaka yapıyorsun. Daha sert vursana!" diye bağırdım, camı itmek için tekrar kapıya yaklaşarak –sanki bu bir fark yaratacakmış gibi–.

Copu yere bıraktı ve işaret parmağını kaldırdı, sonra döndü ve hızla koştu. Onun gitmesini seyrettim. Bir dakika demişti. Altmış saniye. Ne kadar zamanım kaldığından emin değildim. Neredeyse sürekli öksürüyordum.

Söz verdiği gibi bir dakika içinde geri gelmişti, yanında ferforje bir bahçe sandalyesi sürüklüyordu. Bana, sonra da salonun arka tarafına işaret etti. Gittim. Artık nefes almak gerçekten zordu.

Dan sandalyeyi tuttu, kaldırdı ve elinden geldiğince sert bir şekilde cama fırlattı. Cam oldukça aşağıdan parçalandı ve tüm cam tuzla buz oldu. Delikten bağırdı. "Buraya gel Jess! Çabuk!"

Yerde emekledim ve camdaki delikten beni dışarı çekmesine izin verdim. Annemin deri ceketi beni korumuştu, ki bu da paltomu giyemediğim için memnun hissetmeme neden oldu. Paltoyla lime lime olurdum.

"Teşekkürler." diye hırıldadım, Dan'in göğsüne en utanç verici şekilde yığılırken. "Bu eğlenceli değildi."

"Yürüyebilir misin?"

"Seneler önce öğrendim." Hâlâ sersem gibiydim. Hâlâ öksürüyordum. "Muhtemelen yapabilirim. Bu ayak, sonra bu ayak. Doğru mu?"

Bir an güleceğini sandım ama bunun yerine beni sarstı. "Hadi Jess. Kendine gel. Gitmemiz lazım."

"Tamam. Ben iyiyim. Hadi gidelim." Neredeyse düşecektim. "Hop!"

"Seni taşıyayım mı?"

"Hayır." dedim tiz bir sesle. "Kesinlikle hayır."

Suratını benimkine yaklaştırdı. "O zaman yürü."

Bana söylediğini yaptım. Kolunu omzuma attı ve yangına siper olmak için elinden gelenin en iyisini yaparken beni kendine yakın tuttu.

Dışarı çıkmak için evin yan tarafındaki ufak, karanlık bir yoldan geçmek gerekiyordu. Daha sonra evin çökme tehlikesi olduğunu öğrendim; itfaiyeciler arka bahçeye bu yüzden gelememişti. Evin yakınlarında olmamalıydık ama tek çıkış yolu buydu.

Dan dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Başını öne eğ ve koş. Durma. Arkana bakma. Eğer gecikirsem beni bekleme.

Başımı salladım ve enerjimin son kırıntılarıyla bana söylediğini yaptım. Uzun bambu topluluklarının arasından giden bir yolda ilerleyip evin önüne çıktım. Birkaç adımdan sonra tüm o yolu gitmek çok fazla çaba gerektirecek gibi geldi. Dizlerimin üstüne çöküp Dan'i bekledim. Aşırı sıcak havayı solurken sanki bir fırının içinde duruyormuşum gibi geldi ama sorunun soluduğum havadan değil, benden kaynaklandığını bilecek kadar yangından uzaktaydım. Başımı geriye atıp nefes almaya çabaladım.

"Buraya yardım edin!" diye bağırdı Dan tepemde. Onun da çıkabilmesine memnundum. Bir şeyler demeye çalıştım ama nasıl yapacağımı düşünemiyordum. Birdenbire etrafımızda beni kaldıran, ana kapının yanında duran bir ambulansa taşıyan insanlar belirdi. Ambulansta oksijen ve gerçekten ihtiyacım ol-

mayan bir battaniye; ne yaptıklarını ve nasıl hissettiğimi biliyor gibi görünen ilk yardım görevlileri vardı. Dan nefes nefese kalmış şekilde ambulans kapısının hemen yanında dikiliyor, yanına ne zaman bir görevli yaklaşsa tıbbi destek tekliflerini geri çeviriyordu. Port Sentinel ve Londra arasındaki bütün itfaiye araçları gösteriye gelmiş gibiydi. Ambulansta oturduğum yerden gördüğüm manzara, yüksek görünürlük özelliğine sahip ceketler ve kasklar giymiş iri erkeklerden, açılan hortumlardan ve çok fazla bağırıştan oluşan bir denizdi. Bir film izlemek gibiydi. Benimle ya da başıma neredeyse geleceklerle bir ilgisi yoktu.

Benimle ilgilenen görevli Trudy mor maskara sürmüş, anne gibi hoş bir kadındı. Maskarayla ilgili ona gerçekten soru sormak istedim ama zihnim çok bulanıktı.

Oksijen maskemi düzeltti. "İyi olacaksın."

Sanki, *biliyorum, teşekkürler, ben hep şanslıyımdır* demek istercesine başımı salladım ve o da anlamış gibiydi. Gülümsedi, sonra arkadaşıyla konuşmak için eğildi.

"Buradaki iyi, siz hazır olduğunuzda onu hastaneye transfer edebiliriz."

"İyi. En azından birini kurtardık."

Oksijen maskemi çıkartarak dirseklerimin üzerinde doğrulmaya çalıştım. "Başka kim var?" sesim komik derecede cılız çıktı, öksürdüm ve tekrar denedim. "Affedersiniz, bahsettiğiniz diğer kişi kim?"

Dan duydu ve öfkeli bir bakışla ambulansın kapısına geldi. "Boş ver sen. İyileşmeye odaklan."

"Söyleyin bana." Kalbimin hızlandığını hissedebiliyordum.

"İtfaiyeciler şimdiye kadar bir ölü buldular."

"Kim?"

"Şu anda kim olduğunu resmî olarak bilmiyoruz."

"Bu ne demek? Gerçekten bilmiyor musunuz yoksa sadece bu konuda resmî mi davranıyorsunuz?"

Dan tekrar sertleşip bana işaret etti. "Bu konu daha ileri gitmiyor."

"Kime söyleyeceğim? Bu ambulansa sıkışıp kaldım."

"Bu adresin sakinlerinden biri gibi görünüyor. Harry Knowles."

"Ve ölü."

"Korkarım öyle."

"Emin misiniz?"

Dan yüzünü ekşitti. "Ölü olduğundan mı Harry Knowles olduğundan mı emin miyim?"

"İkisi de."

"Öldüğünden çok eminim. Olduğunu söylediğim kişi olduğundan da çok eminim."

"O... Yanmış mıydı?" Titriyordum.

Dan bana dikkatle baktı ve suratındaki ifade yavaş yavaş her zamanki düşmanlıktan anlayışa yaklaşan bir şeye dönüştü. "Dumandan zehirlendiğini düşünüyorlar. Ön kapının yanındaydı."

"Neredeyse kurtuluyormuş." Trudy'nin arkama koyduğu yastığa gömüldüm. "İpucu bırakmış mı? Yangını neden başlattığını söyleyebilecek bir şey?"

"Başlattı mı? Kasten mi?"

"Affedersiniz, hastamı yalnız bırakabilir misiniz?" Trudy suratında sert bir ifadeyle Dan'i geçip ambulansa çıktı. "Konuşamıyor. Dinleniyor olması gerek."

"Ona ben sordum." dedim. "Bilmek istedim."

"Kusura bakmayın küçük hanım ama sizin için neyin iyi olduğunu bilmiyorsunuz. Şimdi sadece sessiz ve sakin olun ve derin, güzel nefesler alın."

"Neler olduğunu sana soracağım, Jess. Yeterince iyi olduğunda." dedi Dan. Ne bildiğimi öğrenmek istiyordu. Muhtemelen hepsini bilmek istiyordu. Trudy'nin benimle uğraşmasına izin vererek sessizce oturdum; beni Harry'nin kapısına getiren tüm o insanları, onlar hakkında bildiklerimi ve onların Seb'in düşüşünde oynadıkları rolü Dan'e söyleyemeyeceğimi düşündüm.

Biraz sonra annem ambulansa doğru koşarak gelirken tüm bunlar aklımdan uçup gitti. "Jess? İyi misin?"

Başımı evet anlamında sallayıp kanıtlamak için de gülümsedim. Hemen döndü ve beni anında daha kötü hissettiren bir şey yapıp Dan'i kucakladı.

"Her zaman."

"Her zaman olmayacağını umalım." Annem bana döndü. Dan'in eli sanki çekmeyi unutmuş gibi hâlâ annemin sırtındaydı. "Burada ne yapıyordun?"

"Çok öksürüyordum." Bir elimi başıma götürdüm, zonkladığı konusunda rol yapmak zorunda kalmadım. "Özür dilerim anne."

"Ambulansta bizimle birlikte gelebilirsiniz." dedi Trudy. Annemin arkasına baktı. "Siz değil ama."

Dan başını salladı. "Ben de öyle düşündüm. Hastanede görüşürüz Molly."

"Tamam."

"Çok geç kalmam."

Annem gülümsemeye çalışarak başını salladı. Dan onu kollarına çekip bir an kucakladı, ambulansın kapıları ikisini, ben ve Trudy dışında herkesten saklıyordu. Trudy onun anneme

dokunmuyor olması gerektiğini bilmiyor ya da umursamıyordu. Dik dik baktım, öfkelendim ve görmezden gelindim. Dan bırakınca annem basamaktan çıktı ve Trudy'nin gösterdiği koltuğa oturdu. Kemerini takmaya o kadar uzun süre odaklandı ki, kalkan kaşlarım ağrımaya başladı.

"Bu neydi şimdi?"

"Ne?" Tamamen masumu oynuyordu.

"Bu işte. Sen ve Dan."

"Başlama şimdi." Böyle ters cevap vermek anneme göre değildi. "Senin yüzünden bugün herkes neler yaşadı bilmiyorsun Jess? Dan bunu atlatmama yardım etti ve hayatını kurtardı. Bu yüzden bana saldırmayı düşünme bile. Eğer konuşabiliyorsan ilk başta burada ne işin vardı, onu anlatırsan daha iyi olur."

Tamamen geri adım attım. "Özür dilerim anne. Gerçekten yorgunum."

"Şimdi bırakın dinlensin." Trudy, yeşil tulumu içinde bir melek gibi. Arkadaşı basamakları kaldırdı ve o da kapıyı kapatmasına yardım etti. "Daha iyi hissettiğinde konuşacak bir sürü vaktimiz olacak, Jess."

Başımı salladım. Annem bana o bakışı attı: *Bir sürü şeyin yanına kâr kalmasına izin veriyorum ama ben senin annenim* bakışı. Sonra elimi tutmak için uzandı ve aslında başımın çok da belada olmadığını anladım. Gözlerimi kapattım ve ambulans Port Sentinel'den çıkarken biraz kavrulmuş ama hayatta olmanın basit hazzına kendimi bıraktım.

21

Gece için beni müşahede altında tuttular, sizde gerçekten pek bir sorun bulamadıklarında ama ne olur ne olmaz diye, henüz eve gitmenizin de doğru olmadığını düşündüklerinde böyle yapıyorlardı. Kendi yatağım, kendi odam, kendi eşyalarım burnumda tütüyordu ama kendimi hastanelik eden benken, dar ve sert hastane yatağından ya da odanın bunaltıcı derecede sıcak olmasından gerçekten şikâyet edemezdim. Annem yatağımın yanındaki koltukta kıvrılıp uyumuştu ve ne zaman bir hemşire beni kontrol etmek için gelse ikimiz birden uyandık. Kahvaltı sabah saat altıda geldi ve dışarı hâlâ karanlık olsa da, bundan çok kısa süre sonra normalde de uyandığımdan gecenin son bulmasından neredeyse memnundum, böylece biraz dinleniyormuş gibi yapmayı bırakabilecektim. O noktadan sonra beni kontrol etmeye gelen herkes aynı cevabı aldı: İyi hissediyordum. Çok daha iyi. Aslında biri boğazımda mangal yapmış gibi hissediyordum ama bu, hastanede kalmak isteyeceğim kadar kötü değildi. Gerçi taburcu olmak için beklemek zorundaydım ve benim dışımda hiç kimse acele ediyor gibi görünmüyordu.

Çıkmak istiyordum. Hasta değildim ve bitik bir hâlde yatakta uzanmayı canım istemiyordu. Yatakta uzanmak düşünmek için zaman demekti ve başıma neredeyse gelecekleri düşünmek istemiyordum. Ne zaman gözlerimi kapatsam yine tuzağa düşmüş bir hâlde ve çıkış yolum olmadan havuz evinde oluyordum.

Öğleye doğru Ella ve Petra'yla teyzem geldiğinde tanıdık suratlar gördüğüm için çok rahatladım ama bana birkaç kıyafet getirmiş olmalarına neredeyse daha çok memnun oldum.

"Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler." dedim yeni, boğuk ses tonumla. Çantayı kaptım ve korkunç hastane elbisesini değiştirmek için lavaboya girdim.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Ella kapının diğer tarafından.

"Tamamen." Sonra öksürerek bunu mahvettim ama bağırmak sesimi test etmenin en uygun yolu değildi. Solgun ve yorgundum ama kıyafetlerin içindeyken *hasta* görünmüyordum.

Lavabodan çıktım. "Ta da. Ah."

Ah dememin nedeni ben lavabodayken Dan'in gelmiş olmasıydı. Kollarını kavuşturup pencere pervazına yaslanmış, teyzemin söylediği bir şeye sırıtıyordu. Bana oğlunu anımsattı ve aralarındaki farklara odaklanarak gözlerimi kırpıştırdım.

"Şimdi daha çok kendin gibisin." dedi annem. Elindeki bardağı nazikçe tutuyordu, sanki gerçekten buna âşıkmış gibi kavramıştı. İkimiz de zor bir gece geçirmiştik; kafeinli bir içecek konusunda duygusal hissetmesine şaşırmadım. "Bunun anlamı bazı soruları cevaplamaya başlamak için hazır olduğun mu demek oluyor, genç bayan?"

Yatağın kenarına oturdum, Ella bir kolunu omzuma atarak bir yanıma, Petra da elimi tutarak diğer yanıma oturdu.

"Zalimlik etmeyin Bayan Tennant. Hâlâ iyileşmeye çalışıyor." dedi Ella.

"İki şekilde de olabilir." dedi teyzem. "Ya daha iyisin ve başın belada ya da hastasın ve hastanede kalmak zorundasın. Hangisi?"

"Bela." dedim keyifsizce. "Geçelim bunu."

"Neler oldu?" dedi annem.

"Tam olarak emin değilim." Dan'in dinlediğini bildiğim için dikkatli olmak zorundaydım. İyi hissediyordum ama olmam gerektiği kadar tetikte değildim. Ayrıca Lily ve diğerleri hakkında söylememem gereken şeyleri ağzımdan kaçırmak istemiyordum. Onların başını belaya sokmanın anlamı yoktu. "Harry'yi görmeye gittim çünkü Seb Dawson'ın başına gelenleri bilebileceğini duydum ve bunu ona sormak istedim."

"Ne dedi?"

"Bunun bir kaza olduğunu." Bu, söylediği şeylerden biriydi zaten.

"Bu konuda emin misin?" diye sordu Dan.

"Doğruyu söylediğinden emin değilim ama bunu söylediğinden eminim." Başımı iki yana salladım. "Öldüğüne inanamıyorum."

"O seni öldürmeye çalıştı." dedi annem.

"Bence sadece beni devre dışı bırakmaya çalıştı. Yangının böyle büyüyeceğini bilemezdi."

"Şenlik ateşinin alevlerini havuz evine yaymak için bir hızlandırıcı kullanmış olmasının çok açık olması dışında." dedi Dan.

Bunu düşününce midemin bulandığını hissettim. Petra suratı soluk bir hâlde elimi sıktı.

Dan devam etti, "Yangını inceleyen görevli evin kasten ateşe verildiğinden kesinlikle emin. Ev yerel itfaiye birimini oto-

matik olarak çağıracak yangın alarmlarıyla ve bir su püskürtme sistemiyle donatılmış ama yangın sensörlerin hepsi kapatılmıştı. Evin sadece iskeleti kaldı. İçindeki her şey tamamen kül oldu. Her şey yandı. Görevli yangını başlatan her kimse, bunu başlatmak için muhtemelen oturma odasında benzin kullandığı varsayımı üstünde çalışıyor."

Harry, Seb'i yaralamasının kanıtlarını yok etmek istemişti. Beni öldürmek istemişti, böylece sırrını paylaşamayacaktım. "Yangın... Kendini öldürmeye mi çalışıyordu?"

"Kaza olduğunu düşünüyoruz. Cesedinin yanında, antrede bir bavulun kalıntılarını bulduk. Gidecekmiş gibi görünüyor ama dışarı çıkamadan duman yüzünden boğulmuş."

Bu da yanarak ölmekten daha iyidir, diye düşündüm. "Nereye gidecekti, merak ettim. Uçağa binmekten nefret ederdi."

"Ben neden gitmek zorunda hissettiğini merak ettim." Dan'in gözleri üzerimdeydi.

"Belki de Seb yüzünden suçlu hissettiği için."

"Ah, iyi haberlerim var." Ella kolumu sıktı. "Dün sabah duyduk. Seb uyanmış."

"Uyanması tamam. Ama nasıl?"

"İyi durumda." dedi Dan. "Doktorlar iyi bir şekilde toparlanmasının mümkün olduğunu söylüyorlar. Uzun vadede nasıl etkilenebileceğini söylemek için çok erken ama aklı başında görünüyor. Daha sonra onunla da konuşacağım."

"Harry onun uyandığını biliyor muydu?"

"Bunun önemi var mı?"

"Eğer Seb'in kendisini yaralayan kişinin Harry olduğunu herkese söyleyeceğini düşündüyse var. Seb'in bunun neden olduğunu hatırladığını varsayarsak."

"Ve bu neden neydi?" diye sordu Dan.

"Harry eğlence olsun diye partilerinde kızlara hap veriyordu."

"Eğlence?" diye tekrarladı Dan.

"Eğlence." dedim ve çok kısa süreliğine Petra'ya baktım.

Dan anlamıştı. "Bu konuyu seninle daha sonra tekrar konuşmam gerekecek."

"Kim ya da ne zaman gibi detayları bilmiyorum. Kurbanların bunun gerçekleşip gerçekleşmediğini bildiğini de sanmıyorum. Harry oldukça zekiydi."

Annem de teyzem de kaşlarını çatmıştı. Yaklaşık on saniye sonra birilerinin onun bana da hap vermiş olduğunu anlayacağını ve özellikle kendi kendime sormaktan kaçınmak istediğim türden sorular soracağını tahmin ettim.

"Harry'nin anne-babasına ne söyleyeceksiniz?" diye sordum Dan'e. "Mahvolacaklar."

"Ne yaptığına dair kanıtlarım olana kadar bir şey söylemek istemiyorum."

"Bu onun sırrıydı." dedim. "Belki de onunla birlikte ölmeli."

Kaşları kalktı. "Gerçekleri saklama taraftarı olduğunu sanmıyordum, Jess."

Demek istediğini anladım. Bunu hak etmiştim. "Eğer insanlar onun ne yaptığını öğrenirlerse bunun ne faydası olur? Ya da bundan şüphelenirlerse? Onun kendilerine bir şey yapmış olması olasılığıyla yaşamak zorunda kalacaklardır. Böyle bir şeyin olduğunu bilmemeleri daha iyi. Harry zaten cezasını buldu."

Dan'in anladığını gördüm ve diğerlerinin önünde anneme bir şey söylememesi için uyarırcasına bakışlarımı ondan ayırmadım. Mecbur kaldığınızda bir bakışla çok şey anlatabilirdiniz.

"Hatırladığın son şey ne?" diye sordu Dan.

"Koltukta oturup portakal suyu içtiğim."

"Saat kaçtı?"

"On ikiyi yeni geçiyordu."

"Peki, ne zaman uyandın?"

"Dokuz sularında."

"Havuz evinde."

"Saunada kilitlenmiş bir hâlde." dedim.

"Bildiğimiz kilitli."

"Evet. Anahtar yoktu."

"Kapıyı açmayı denedin mi?"

"Birkaç kez." İster inan ister inanma.

"Nasıl dışarı çıktın?"

"Kırılana kadar kapıyı tekmeledim."

Annem bir çığlık attı ve iyi olup olmadığını kontrol etmek için döndüm. Teyzem onun sandalyesinin yanına çömelmiş, başını annemin omzuna yaslıyordu.

"Bir şey olmadı anne. Sadece kilidin yakınını hedef aldım. Bel vermesi en olası yer orası çünkü kilit ahşaptan daha sağlam, bu yüzden tekme attığınızda ahşap bel verir. Kapı çerçevesi gider ya da kapı. Her hâlükârda dışarı çıkarsın."

"Bunu nerede öğrendiğini bilmek istemiyorum." dedi Dan. "Ya da neden."

"Londra'dayken okulda kendini savunma dersi aldık. Öğretmen inanılmazdı. Eski bir SAS komandosuydu. Bize eğer kaçırılırsanız nasıl kurtulacağınız hakkında her türlü şeyi gösterdi."

"Ben olsam kilidi açmaya çalışırdım." dedi Ella.

"Saç tokam yoktu. Ayrıca muhtemelen hâlâ orada olurdum. Tekmeleyerek açmak çok daha kolaydı."

"Eğer SAS eğitimi aldığını bilseydim çok daha az endişelenirdim." dedi Dan.

"Yine de yardımınız olmasa havuz evinden çıkamazdım."

Annem sanki ağlamak üzereymiş ama gözyaşlarını tutuyormuş gibi iç çekti.

"Dün çok fena bir hâldeydik, Jess." dedi teyzem. "Hiç kimse nerede olduğunu bilmiyordu."

"Özür dilerim."

"Tıpkı Freya'nın kaybolduğu zamanki gibiydi. Ama bu mutlu bir sonla bitti."

Annem uzanıp ikizine sarıldı, ikisi hiç olmadığı kadar birbirlerine benziyorlardı. İkisi de gözlerinin altındaki gölgelerle gergin görünüyorlardı. Kendimi tehlikeye atıyor olabileceğimi bile düşünmeden, Harry'yle yüzleşme riskini aldığım için suçluluk ve utanç duydum.

"Daha dikkatli olman gerek." dedi Dan. "Benimle konuşman gerekirdi."

"Siz Guy'ı nezarethanede tutuyordunuz ve başka bir şey duymak istemiyordunuz." dedim. Suratı öfkeden kızardı ama geri adım atmayacaktım. Bu konuda kendimi kötü hissetmek zorunda değildim. Bana bulduğum şeyler hakkında kendisiyle konuşmam için en ufak cesaretlendirmede bulunmamıştı çünkü muhtemelen Seb'in pek de mükemmel olmayan geçmişini örtbas etmeye çok hevesliydi.

Yine de ona borçluydum. "Beni kurtardığınız için teşekkür ederim. Beni orada bulacağınızı nereden bildiniz?"

"Şans." dedi Dan.

"Öğleden hemen sonra seni aramaya başladık." dedi Ella. "Öğle yemeğine gelmedin, telefonun kapalıydı ve bu senin yapacağın bir şey değildi. Hugo onun yanında olup olmadığını öğrenmek için Will'i aradı ve o da seni önceki geceden beri görmediğini söyledi. Senin için deli gibi meraklandı."

"Herkes meraklandı." Dan'in sesi bu durumu onaylamadığını anlatıyordu.

"Tüm kasabada seni bulmaya çalıştık." dedi Ella. "Hiç kimse dün sabahtan beri seni görmemişti. Partideki o iki kız; Claudia ve Immy yardım ettiler. Ryan da aynı şekilde. Ve okulundan bir sürü kişi."

"Öyle mi?" Garip bir şekilde, ağlamak istedim.

"Bir sürü kapıyı çaldık."

"Ben de adamlarıma her yerde seni arattım." dedi Dan. "Sadece *Afacan Beşler** ve arkadaşları değildi yani."

"Ama onu siz bulmadınız." Ella tüm masumluğuyla gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Biz bulduk. Daha doğrusu Will."

Dan çenesini kaşıdı ve hiçbir şey demedi. İçimden Ella'ya bu karşılığı için bir sürü puan verdim.

"Will benim nerede olduğumu nasıl bilmiş?"

"Nick'e rastlamış." dedi annem. "Dün akşam. Oldukça geç saatlerde. Nick seni Harry'nin evine bıraktığını söylemiş."

Ella devam etti. "Will nerede olduğunu duyar duymaz koştu. Hugo ve ben de arabayı alıp onu takip ettik. Oraya vardığımızdaki duman kokusunu alabiliyorduk ve Will dış kapıya gitmişti. Bizim için kapıyı açtı. Ev çoktan alev almıştı ve içeri giremiyordu..."

* Afacan Kardeşler, Enid Blyton tarafından yazılan ve üç kardeş, bir kuzen ve bir köpeğin her seferinde farklı maceralara atıldığı çocuk kitapları serisidir. (ç.n.)

"Ki isabet olmuş." dedi babası duygusuz bir şekilde araya girip.

"Bu yüzden polisi ve itfaiyeyi aradık. İnanılmaz derecede çabuk geldiler."

"Ve sonra ben geldim." dedi Dan. "Will'in kahraman olabileceğini kanıtlamasına çok hevesli değildim."

"Çok korkutucuydunuz." Ella, Dan'i sanki o yetişkin bir aslanmış gibi ihtiyatla seyrediyordu. Haklıydı. Dan terbiye edilmiş görünebilirdi ama her an aslına dönüşebilirdi.

"Korkutucu olmak zorundaysam korkutucu olabilirim."

Ya da korkutucu olmak istediğinde, diye ekledim içimden.

"Her neyse, Will'e tartışma fırsatı vermediniz." dedi Ella.

"Seni ya da Hugo'yu evde görmedim. Ya da Will'i." dedim. Bu beni bir parça huzursuz ediyordu. Beni kurtaranın o olduğunu beklediğimden değildi ama eğer oradaysa, gelip beni görmemesini anlamak zordu.

"Biz kordonun arkasındaydık. Ve Will de..." Cümlesini yarıda kesip bir bana bir Dan'e baktı.

"Devriye aracının arkasındaydı." dedi Dan. "Onu oraya kilitledim."

"Bir mahkûm gibi?"

"Kendisine söyleneni yapmayacaktı. O küçük aradan geçip evin arka tarafına gitmeyi denedi. Güvenli değildi. Duvar her an yıkılacak gibiydi."

"Sizin geçtiğiniz yer orasıydı." dedim. "İki kez. Bahçeden o şekilde çıktık, değil mi?"

"O farklıydı. Bir seçeneğimiz yoktu."

"Oraya geldiğinizde bir seçeneğiniz vardı. Orada olup olmadığımı kontrol etmek için bahçeye gitmek zorunda değildiniz."

"Tam tersi, eğer gitmeseydim işimi yapıyor olmazdım." Dan bana gülümsedi ve kısa süreliğine sevimliğinin sıcaklığını hissettim. "Seni kurtarma şansını kaçırsaydık, herhangi birimizin kendimizi affedebileceğini sanmıyorum."

"Neyse işte, kaçırmadınız. Ve işte buradayım."

"Evet, buradasın." Dan pencere pervazından ayrıldı. "Seninle işim bitmedi, Jess. Daha sonra seninle Harry hakkında tekrar konuşmak istiyorum. Yardımcı olabilecek herhangi bir şey hatırlayıp hatırlamadığını öğrenmek için."

"Hatırlayacağım." Onun kapıya doğru yürümesini seyrettim fakat huzursuz hissettim. "Seb'le konuşacak mısınız?"

"Evet. Daha sonra. Doktoru iyileşmesi için ona mümkün olduğunca fazla zaman vermemi söyledi. Ana şüphelimiz öldüğü için ona bunun gerçekten acil olduğunu söyleyemem."

Dan'e, onun hiçbir zaman Seb'in başına gelenleri öğrenmek acil bir şeymiş gibi hareket etmediğini söylemekten kaçındım. Yine aklı başka şeylerdeydi.

Dan ne düşündüğümü duymuş gibi kapıda durup anneme baktı. "Eski kocan gelmedi mi daha? Onu burada bulacağımı düşünüyordum."

"Sonra geliyor." Bu fikir onu özellikle mutlu ediyormuş gibi görünmüyordu.

"Bugün günlerden ne?" diye sordum, birden şüphelenerek. "Perşembe mi? Bugün Londra'ya dönmesi gerekmiyor muydu?"

Teyzem burnunu çekti. "Kimse sana söylememiş."

"Neyi?"

"Neyi?" Dan de kapıda durduğu yerden sordu.

"Port Sentinel'de kalıyor. Burada bir iş kuracak. Onun için

harika fırsatlar olduğunu söylüyor; tavsiyeleri için para ödemeye gücü yetecek insanlar." Annem bana bakıp omuzlarını silkti. "Sanırım burada yaşamayı çok eğlenceli gibi gösterdik."

"Buna inanmıyorum." dedim alçak sesle. "Bunu neden yapar ki?"

"Çünkü istiyor. Çünkü yapabilir." dedi Tilly. Ondan daha az hevesli gibi görünen tek kişi Dan'di.

"Bu kasabada listeye Christopher Tennant'ı eklemeden de yeterince sorun var."

"Size daha fazla katılamazdım." dedim. Yine Dan Henderson'ın doğru düzgün gülümsemesine neden olmuştum ve hâlâ yabancı olsa da, bundan rahatsızlık verecek derecede hoşlanmıştım.

22

Kaçınılmaz olarak babam tamamen yanlış bir anda hastanede belirdi. İstenmediği yerde olma içgüdüsü için bir ödülü hak ediyordu. Kapı çaldığında doktorları gitmeme izin vermeleri için harekete geçmeye teşvik etmeyi umarak eşyalarımı topluyordum.

"Girin."

Ryan başını içeri uzattı. "Emin misin? Benim."

"Özellikle de sensen. Sinir bozucu bir hemşire gelecek sandım."

Gözlerinin rengini ortaya çıkaran yakalı bir mavi tişörtü içinde, uzun ve büyüleyici derecede yakışıklı görünerek içeri girdi. "Yatakta olacağını düşündüm."

Sırıttım. "O yüzden mümkün olduğunca çabuk bir şekilde buraya koşturdun."

"Her bahaneyi değerlendiririm." Odanın diğer tarafında kalıp ellerini ceplerine soktu, sanki bana dokunmaya çalışmadığından kesinlikle emin olmak istiyordu. "Cidden, oturuyor olman falan gerekmiyor mu?"

"İyi hissediyorum." Tiyatroculara özgü bir tavırla öksürmek için durdum. Konuşabildiğimde, "Bunu zaten sık sık yapıyorum. Çok büyütülecek bir şey değil." dedim.

"Neredeyse ölüyordun ama büyütülecek bir şey değil."

"*Neredeyse*, önemli olan kısım." Ella'nın benim için getirdiği bir bluzu katlamaya odaklandım. "Beni bulmaya çalıştığın için teşekkür ederim. Arama ekibinin bir parçası olduğunu duydum."

"Sana bir şey olsaydı kendimi asla affetmezdim."

"Neden bilmiyorum." Kendime rağmen sinirlendim. "Beni güvende tutmak senin sorumluluğun değildi."

"Denemek için gerçekten bana bir şans vermedin."

"Kurtarılmamın gerekeceğini bilmiyordum. Eğer yardım isteseydim listede olurdun."

"Bu da bir şey sanırım." Sesinde buruk bir tını vardı.

"Özür dilerim." dedim yumuşak bir ses tonuyla. "Ben sadece o kişi değilim."

"Hangi kişi?"

"İlgilenilmeye ihtiyaç duyan kız. Sen sana bağımlı olacak, sana ihtiyaç duyacak birini istiyorsun ve o ben değilim."

"Yanılıyorsun. Bağımsız olmanı seviyorum."

"Bu seni delirtiyor."

"Beni delirtiyorsun. Tam anlamıyla." Sesi duygusuzdu ama bana bakışları... Tenimde ufak bir ürperme hissettim. Beynim bir espri yapmamı, onu geçiştirmemi, konuyu ve ortamın havasını değiştirmemi söylüyordu ama bedenimin tek düşündüğü Ryan ve biraz daha yakınıma gelmesini sağlayıp sağlayamayacağımdı.

Bu da kafa karıştırıcıydı. Çünkü ne de olsa Will vardı.

Ne düşündüğüm suratımdan anlaşılmış olmalıydı çünkü bana doğru yürüyordu. "Jess..."

"Jessica?" Babam kapıyı çalmadan içeri daldı. Ryan'ı görünce durdu. "Ah. Bir şeyi mi böldüm?"

"Baba, bu Ryan. Ryan, babam."

Ryan'la babam tokalaştı. "Tanıştığımıza memnun oldum efendim."

Efendim. Babamın suratındaki ifadeden bundan hoşlandığını görebiliyordum. Ryan'ın daha mükemmel olması mümkün müydü?

"Sadece Jess'in iyi olup olmadığını görmek istedim. Gidiyordum." dedi Ryan, kapıya yönelerek.

"Araya girmek istemem." Babam pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. "Jessica'nın seninle konuşmayı tercih edeceğine eminim."

"Aslında herhangi biriyle konuşmayı tercih ederim. Aklına gelen seri katiller ya da diktatörler dâhil olmak üzere."

"Çocukluk ediyorsun." Babamın suratı öfkeden gerildi ama gülümsemeyi başardı. "Jessica ve benim şakalaşma üzerine kurulmuş bir ilişkimiz var. Onu ciddiye almamalısın."

Ryan neler olduğunu anlamaya çalışarak bana baktı.

"Şakalaşma? Uygun kelime bu." Çantamın fermuarını çekip yere bıraktım. "Geldiğin için teşekkürler, Ryan."

"Beni ara."

"Ararım." diye söz verdim. Arayacaktım da, sırf babama neden bu kadar düşmanca davrandığımı açıklamak için olsa bile. *Ryan'ı hattın diğer ucunda tutmak daha iyi olacaktır,* diye düşündüm. Onunla yüz yüze görüşmek giderek daha belirgin bir şekilde riskli hâle geliyordu. Onu gördükçe ondan daha fazla

hoşlanıyordum. Ona cesaret vermek konusunda endişelenmesem, onu daha çok görmek isterdim. Ancak bu duruma zaten tehlikeli olacak kadar çok yaklaşmıştım.

Ryan bana başını salladı, babama görüşürüz dedi ve çıktı.

Babam suratında kocaman bir sırıtışla bana döndü. "Hoş bir çocuğa benziyor."

"İyidir."

"Neden onunla çıkmıyorsun?"

"Neden bu işin dışında kalmıyorsun?" Nefes almak için bir an durdum. "Annem, senin Port Sentinel'de kalacağını söyledi."

"Doğru."

"Buradan nefret ediyorsun."

"Potansiyel müşteri dolu burası."

"Ve annem burada."

"Ve Molly burada."

O kadar öfkelendim ki boğuluyormuş gibi hissettim. Sesimi düz tutmayı başardım. "Neyi anlamıyorum biliyor musun? Sana annemin bıraktığın yerden devam etmekle ilgileneceğini düşündürten şey ne?"

"Onu bir kez kazandım. Onu buradan çekip aldım, Dan Henderson'a âşık olmasına rağmen." Babam omuzlarını silkti. "Bence bunu tekrar yapabilirim."

"Ama neden?"

"Çünkü onu seviyorum. Ve kaybetmeyi sevmiyorum."

İlk cümleyi önemsemedim ama ikinci kısım gerçeğin sesiydi. "Bu bir oyun değil. O senin ödülün değil."

"O benim karım."

"Karındı. Siz boşandınız." Başımı iki yana salladım. "Bunu neden anlamıyorsun anlamıyorum."

"O nerede bu arada?" Babam sanki annem kapının arkasında ya da dolabın içinde saklanıyor olabilirmiş gibi etrafına bakındı.

"Burada değil. Ve sen de seven baba rolünü oynadın. Geldin ve iyi olup olmadığımı kontrol ettin. O kutucuğu işaretledin. Gidebilirsin."

"Peki ya seni azarlama ve bunu tekrar yapmaman konusunda uyarma kısmı?"

"Okunmuş olarak kabul edeceğim."

Babam gitmek yerine yatağın yanındaki koltuğa oturdu. "Sanırım burada anneni bekleyeceğim."

"O zaman ben gideceğim." Onu ve tüm eşyalarımı odada bırakıp çıktım ve kapının hemen önünde Dan Henderson'la çarpıştım.

"Ne istiyorsunuz?" dedim söylenerek.

Dan şaşırmış göründü ama sonra suratında her zamanki ifade belirdi: Soğuk bir onaylamama. "Seninle ailen ve arkadaşlarından oluşan bir seyirci kitlesi olmadan özel olarak konuşmak istedim."

"Ne hakkında?" Sırtım kapıya dönük dikiliyordum ve Dan kapı topuzunu çevirmek için uzandı. "İçeri girmeyin." diye uyardım.

"Neden?"

"Babam orada."

Dan'in suratında sinirli bir ifade belirdi. "Demek en sonunda geldi, öyle mi?"

"Ve keşke zahmet etmeseymiş dedim." Koridora baktım. "Ödünç alabileceğimiz boş bir bekleme odası var mı?"

"Evet. Bu taraftan."

Sanırım Dan onunla konuşmaya gönüllü olmama şaşırdı ama benim de ona soracak sorularım vardı.

Bulduğu ufak, havasız odanın kapısını kapatır kapatmaz hiç zaman kaybetmedi. O ayakta kaldı ama ben bir sandalyeye oturup ayaklarımı yukarı çektim. Doğrusunu söylemek gerekirse çok da harika hissetmiyordum.

"Dün başına bir şey geldi mi, Jess?"

"Hap verilmesi ve dumandan zarar görmem dışında mı demek istiyorsunuz? Sanmıyorum."

"Ama bilmiyorsun."

"Bilmiyorum."

Dan kendi kendine söylendi. Kafese kapatılmış büyük bir kedi gibi odayı arşınlamaya başladı. "Adli tıpta incelenmesi için giydiğin kıyafetleri alabilir miyim?"

"Neden? Bunun ne faydası olacak?"

"Her hâlükârda ne olduğunu kanıtlayabilir."

"Bilmemeyi tercih ederim." dedim ve bu konuda ciddiydim.

"Özür dilerim."

"Neden özür diliyorsunuz? Bu sizin hatanız değil. Zaten bir şey yapmadığına neredeyse eminim. Yangın çıkarmak ve bavul hazırlamakla meşguldü."

"Bu vakayı çok iyi idare edemedim." dedi Dan. Şaşkınlıktan konuşamayıp ona dikkatle baktım. Sonraki söylediği şey kendisine daha çok uyuyordu. "Ama bu işin dışında kalmalıydın."

"Harry cezasız kalacaktı." dedim. "Sonraki kurbanını seçiyor olacaktı. Ve Guy da hapishaneye girebilirdi."

"Hafif bir ceza alırdı. Dövüş için de basit yaralama olduğuna dair savunma yapardı ve diğer her şeyin üstü kapatılırdı."

"Neden? Neden her şeyi Guy'ın üstüne atmak istiyorsunuz? Size ne yaptı?"

"Hiçbir şey." Dan oturdu. "Lily Mancini'yi korumak istedim. Biliyorsun, Seb Dawson'dan şikâyetçi olmak için bana geldi. Ona bunu unutmasını söyledim."

"Neden size söylediği şeyi soruşturmadınız?"

"Kanıt yoktu. Duruşmada mahvedilirdi. Bu ona iyilikten çok zarar verirdi."

"Bu yüzden meseleyi kendisinin hallettiğini düşündünüz."

"Sanırım böyle düşündüm, evet." Dirseklerini dizlerine koyup öne doğru eğildi. "Bak Jess, anlamanı beklemiyorum ama sen ve Lily gibi genç kızların zarar görmesini sevmiyorum. Ona yardım etmek istedim ama başaramadım. Sana yardım etmek istiyorum."

"Lily şikâyetini ilk yaptığında, onu ciddiye almadığınız için başınızın belaya gireceğinden korktunuz. Ve sonra Bayan Dawson gerçekte neler olduğunu soruşturmamanız için sizi teşvik etti, ki bu da işinize geldi."

"Kocasının Seb'in gerçekte nasıl biri olduğunu öğrenmesini istemedi."

"Bildiğinizden daha fazlası var."

Dan başını yana eğdi. "Bu ne demek şimdi?"

"Unutun."

"Hâlâ sırlar saklıyorsun."

"Bu benim olmadığı için paylaşamam." Ayağa kalktım. "Hepsi bu kadar mıydı?"

"Evet."

"Gidebilir miyim?"

"Nasıl istersen."

Tereddüt ettim. "Bay Henderson... Lütfen kimseye Harry ve yapmış olabileceklerini söyleyemeyin."

"Söylemem."

"Hiç kimseye. Özellikle anneme."

"Söz veriyorum."

"Ya da Will'e."

Başını evet anlamında sallamadan önce uzun gibi gelen bir süre boyunca bana baktı. Will'den uzak durmam konusunda başka bir nutuk çekmesini bekliyordum ama hiçbir şey söylemedi. Belki de hislerini zaten açıkça belli ettiğini hissetmişti. Ya da belki de ne yapmam gerektiğini söylemesinin bir anlamı olmadığını fark etmişti.

Onu orada bırakıp odama geri dönme riskini aldım ve beklediğim gibi babamın sıkılıp eve gitmiş olduğunu gördüm. Anneme, onun oraya geldiğini söylememe kararı aldım. O andan sonra tercih edeceğim şey *babam da kim?* olacaktı. Kendi babamla zaman geçirmek yerine, Dan'le gönüllü bir şekilde baş başa görüşmeyi seçtiğimi üzücü olsa da kabullendim. Ne kadar sinir bozucu olursa olsun, her zaman yine de Dan'i seçerdim.

Sadece annemin yakın zamanda bu seçimi yapmak zorunda kalmayacağını umdum.

O gün daha sonra 322 numaralı odayı arayarak koridor boyunca sessizce yürüdüm. Burası Seb Dawson'ın yoğun bakımdan çıkacak kadar iyi olduğu için toparlandığı özel odaydı. Eşyalarımı topladım, gitmeye hazırdım ama anneme hastaneden çıkmadan önce yapmam gereken son bir şey olduğunu söylemiştim.

"Nasıl son bir şeymiş bu?" Saçlarını alnından geri attı. "Açık söyle."

"Bana güvenmiyor musun?"

"Açıkçası hayır." Bu tuhaftı. Kimi zaman annemle her zamanki sohbetimizi ediyor, biraz didişiyorduk ama genel olarak neşeliydik; kimi zaman ise annemin suratı gözyaşlarıyla ıslanıyordu. "Senin için endişeleniyorum, Jess. Ne yaptığını bildiğini sanıyorsun. Kimsenin yardımına ihtiyacın olmadığını sanıyorsun. Bazen bir yardım eline ihtiyacın olduğunu kabul etmek gücün bir işaretidir."

"Bunu biliyorum."

"Ve benim umutsuz vaka olduğumu düşündüğünü biliyorum ama arada sırada gerçekten yardımcı olabilirim."

"Bu konuda değil." dedim ve dizine hafifçe vurdum. "Ama diğer konularda kesinlikle."

"Benimle ilgilenmek zorunda olduğunu düşünmen kalbimi kırıyor. Böyle olmaması gerekiyor."

"Önemli değil."

"Benim için önemli."

"Bak anne, sadece gidip Seb'i görmek istiyorum, geçmiş olsun dileklerimi iletmek için."

"İkinizin arkadaş olduğunu bile bilmiyordum. Hayatına o kadar uzağım ki... Çok kötü bir anneyim ben."

"Gerçekten değilsin." Şimdi kendimi kötü hissediyordum. "Onu sadece okuldan tanıyorum. Ama aynı binada olduğumuzdan ve o da uyanmış olduğundan gidip görsem iyi olur diye düşündüm. Hastanenin ne kadar sıkıcı olduğunu biliyorsun."

Annem başını tamam anlamında salladı. "Sen git. Ben seni aşağıda, danışmada beklerim. Geç kalma."

Seb'in odadan çıkan babasına rastlayana kadar iyi gidiyordum. Onu son görüşüme kıyasla çok daha neşeli görünüyordu, o kadar ki onu neredeyse tanımadım ama o beni gördü.

"Jess! Burada olmana çok memnunum."

"Uyanık mı?" *Bir kız arkadaşı olmamasıyla ilgili bir şey söyledi mi?*

"Oturuyor." Seb'in babası çenesini kaşıdı. "Bilirsin işte, muhtemelen kafası hâlâ biraz karışık. Gelip onu görmen için sana haber vermememizin nedeni seni sormaması korkarım. Ona hatırlatmalıydık ama..."

"Ah, merak etmeyin." Rahatlama hissiyle hafifleyerek ekledim, "Seb'in nasıl olduğunu biliyorsunuz. Her zaman özel hayatını kendine saklar."

"Evet, öyle." Bay Dawson bana yüzü parlayarak baktı. "İçeri girip görmek ister misin?"

"Sadece bir dakika..." Tereddüt ettim. "Tek başına mı?"

"Stephanie içeride ama onu dışarı gönder. Hayır cevabını da kabul etme."

Tuhaf...

Seb'in babası ne düşündüğümün farkında olmadan gamsız bir şekilde devam etti. "Birlikte biraz zaman geçirdiğinizden emin olurum. Kapıda beklerim, böylece kimse sizi bölmez."

"Ah." Kızarmıştım. "Gerek yok. Yani, sadece onunla özel bir şeyler konuşmak istedim."

"Elbette. Ama bölünmenize gerek yok." Onun sadece konuşacağımıza inanmadığını görebiliyordum. Gerçekten göz kırptı. "Onu yorma."

Seb'in odasına girip kapıyı kapattım. Onunla konuşma konusunda gergin hissetsem de, babasıyla sohbeti uzatmak düşünülemezdi.

Hassas bir manzarayla karşılaşacağım konusunda endişelensem de buna gerek yokmuş. Bayan Dawson yataktan çok uzakta duran bir sandalyede oturuyordu ve kucağında her zamanki gibi bir dergi vardı. Seb yastıklardan oluşan bir yığına yaslanıyordu. Suratı onu pazartesi gördüğümden beri epey iyileşmişti ama hâlâ büyük oranda şişti ve her yerinde dikişler vardı. Suratındaki ifadeyi anlamak zordu ama şaşırmış göründüğünü düşündüm. "Selam."

"Selam." Yatağın ayak ucuna yürüdüm. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bok gibi. Jess'ti değil mi?"

"Doğru."

"İkinizin çıktığını sanıyordum." dedi Bayan Dawson, birden şaşırarak.

"Ve ben de ikinizin bir ilişkisi olmadığını sanıyordum." dedim. "Ama Seb'in telefonunda fotoğraflarınızı gördüm."

Bayan Dawson elini ağzına götürdü. Seb yerinde doğruldu. "Ne istiyorsun?"

"Doğrudan konuya girelim diyorsunuz. Hoşuma gider." Yatağın kenarına oturdum. "Eğer sizi endişelendiren buysa size şantaj yapmayı değil. Ama yaptığınız şeyin mide bulandırıcı olduğunu ve kendinizden utanmanız gerektiğini düşünüyorum, bunu bilin. Özellikle de siz Bayan Dawson."

"Kimseye söyleme." dedi. "Lütfen."

"Beth'in bilmesini istemiyorum, bu yüzden söylemeyeceğim. Ama bu tam anlamıyla çirkindi."

"Tek seferlik bir şeydi. Kötü bir karardı. Bir daha asla olmayacak."

"Lanet olsun, olmayacak." dedi Seb, üvey annesine öfkeyle bakarak. Yani bu düşmanlık sonuçta sahte değildi. En azından Bayan Dawson bu konuda dürüsttü.

"Kocanızı dışarıda gördüm." dedim ona. "Sanırım sizi bekliyor."

Kadın ayağa fırlayıp kapıya koştu. Odadan çıkarken bana ya da Seb'e bakmadı ama suratına Bay Dawson için nazik bir gülümseme kondurduğunu gördüm. Adama mı kadına mı üzülsem emin olamadım.

"Ne istiyorsun?" diye tekrar sordu Seb.

"Kız kardeşin bunların neden başına geldiğini öğrenmemi istedi."

"O mu?" Tetikte görünüyordu. "Öğrendin mi?"

"Bu hafta bir sürü insanla senin hakkında konuştum. Üzdüğün insanlarla. İncittiğin insanlarla. Onlara yaptıkların yüzünden senden intikam almak için her türlü sebebi olan insanlarla. Davranışların yüzünden buradasın ve bunun değişme zamanı geldi."

"Bu bir ders mi olacak? Not falan almam gerekiyor mu?"

"Hatırlamana yardımcı olacak ne varsa olur." Kollarımı önümde kavuşturdum. "Bir sonuca vardım, Seb. Sen gerçekten kötü bir insansın. Eğlence için insanları istismar ediyorsun. Tüm bunları sen başlattın. Eğer polise ihbar etmek yerine Harry Knowles'a şantaj yapmasaydın, seni öldürmeye çalışmazdı. Ve bu yüzden beni de."

"Bana onun öldüğünü söylediler."

"Bu da vicdanını rahatsız etsin. Ben olsam onun sana neden saldırdığı hakkında polisle konuşurken iki kez düşünürdüm. Bu işten çok da iyi sıyrılamayacaksın."

Seb başını iki yana salladı ama artık gözlerime bakmıyordu.

"Pek çok kişi bana ne dedi biliyor musun? Bunu hak ettiğini söylediler. Bu seni nasıl hissettiriyor?"

"Umurumda değil."

"Eğer hastanede, yoğun bakımda olsam birilerinin benim için endişelendiğini düşünmek hoşuma giderdi." Etrafıma bakındım. "Hiç geçmiş olsun kartı yok, Seb. Neredeyse bir haftadır buradasın."

"Buraya kendimi daha kötü hissettirmek için mi geldin? Cidden?"

"Öyle sayılır. Yaptığın şeyler affedilemez."

"Yani?"

"Yani, şu anda kafanı çarpmak kişiliğini değiştirmiş gibi yapman için mükemmel bir zaman. İkinci bir şans yakaladın." Ayağa kalktım. "Affedilemez kelimesini kullandım ama diğer insanlar benden daha iyiler. Eğer gerçekten içten olursan, özürlerini kabul etmeye hazır olduklarını görebilirsin."

"Özür dileyecek hiçbir şey yapmadım." dedi.

"Yaptığın her şey ve söylediğin her şey..." Başımı iki yana salladım "Böyle davranman için çok mutsuz bir insan olman gerek. Değişim için neden her şeyi farklı yapmayı denemiyorsun? Nasıl gidecek bir bak."

Bana cevap vermedi. Ayağa kalktım ve kapıya gittim, sonra durdum. "Anlayacağın yanıldım. Burada olduğun için gerçekten üzülen tek bir insan vardı. Beth seni seviyor. Senin korkunç bazı şeyler yaptığını ona söylemek zorunda kaldığımda bile yine de aynı şekilde hissetti. O senin kardeşin ve seni umursuyor, gerçek senin nasıl olduğunu bilmesine rağmen. Annesiyle yaptığın şeyi bilse bile fikrini değiştirmeyebilir ama onu test etmeyeceğim ve sana da bunu yapmanı tavsiye etmem."

Sanki ağlamamak için mücadele veriyormuş gibi bir elini gözlerini kapatmak için yüzüne götürdü.

"Şimdilik onun gibi bir kız kardeşi hak etmiyorsun." dedim. "Ama bir gün hak edebilirsin."

Adamakıllı hıçkırdı. Bahsetmem gereken bir şey daha olduğunu hatırlarken buharlaşan bir memnuniyet coşkusu duydum. Kapıda durdum.

"Bu arada... Eğer baban sana benim hakkında bir şeyler söylerse uyum göster, tamam mı?"

"Ne tür şeyler?" Seb kızarmış gözlerle bana baktı.

"Senin kız arkadaşın olduğumu sanıyor."

"Ne?"

"Uzun hikâye. Neyse, şüphe çekmemek için az önce ayrıldık."

Sevgi dolu bir vedalaşma için beklemeden çıktım. Elimden geleni yapıp söyleyeceğimi söylemiştim. Ne yapacağına karar vermek ona kalmıştı. İstese bile değişebilir miydi bilmiyordum.

Gerçekten de bunu denemesini ümit ediyordum.

23

Bir şey göremiyordum. Gözlerimi kırpıştırdım ve bu hiçbir fark yaratmadı.

"Anne?"

"Kapıyı kapattın mı?"

"Sımsıkı."

"Emin misin?"

Bir kapının nasıl kapatılacağını biliyorum. "Evet." dedim tatlı bir ses tonuyla. "İyice kapattım."

Bir tıkırtı oldu ve sonra karanlık odanın kapısı açıldı. Dikildiğim yerdeki küçük alana kırmızı ışık doldu.

"İçeri gir, hemen."

Bana söylediğini yapıp annemin yanındaki çok küçük alana kendimi sığdırdım. Bir karanlık oda için en bol ya da rahat ortam değildi. Jack burayı Sandhayes'in arkasındaki kulübelerin birinden dönüştürmüştü. Penceresiz olan daha dıştaki oda baskılar için depolama alanıydı ama başka bir şey yoktu. Temel olarak burası karanlık odanın kendisine kabul edilmeniz için beklediğiniz yerdi. Karanlık oda da daha dıştaki odadan daha büyük değildi.

Annem için bu loş, karışık alanda oyalanmak sorun değildi ama ben her zaman bir şeyi devirecek, kurumakta olan bir baskıya sürtünecek, kimyasallardan birini dökecek ya da bir tür felakete sebep olacakmışım gibi hissediyordum. Annem fotoğraflarının pek çoğunu bastırmak için gönderiyordu ama eğlence olsun diye değişik tekniklerle deneyler yapmayı seviyordu ve karanlık odanın lambasının kırmızı ışığında her zaman mutluydu.

"Nasıl gidiyor?"

"Güzel." Saatine baktı. "İşe gitmeden önce yaklaşık beş dakikam var. Bugün yoğun olacak. Cumartesi günleri her zaman telaşlı oluyor ve turistler yarın eve dönecekler, bu yüzden bugün alışveriş yapacaklardır."

"Galeriye geri dönmene sevindim."

"Ben de."

"Nick çok ikna edici olmalı."

Bana yandan bir bakış attı. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Yani, seni odandan çıkardı."

"Ben de seninle bunu konuşacaktım. Ona saklandığımı söylediğine inanamıyorum."

"Saklanıyordun ama. Ee, ne dedi?"

"Hiçbir şey." Kırmızı ışıkta kızarıp kızarmadığını anlayamadım.

"Hiçbir şey." dedim tekrar ederek.

"Sadece işe geri dönmemi istediğini ve işimi yeterince iyi yaptığımı düşündüğünü söyledi."

"Anlıyorum."

"Kes şunu Jess."

"Ben bir şey demedim. Benim bir şeyler ima ettiğimi sana düşündürten şey senin suçluluk duyan vicdanın."

"Benim için çok karmaşık." dedi annem, başını iki yana sallayarak. "İşte. Bitti."

"Suçluluk duyan vicdanlardan bahsetmişken..."

"Devam et?" Etrafı toparlıyordu ve durup durmadıklarını görmek için bekleyerek ellerini seyrettim.

"Dan hakkında."

Duraksamadı. "Ne olmuş ona?"

"Onunla gizlice görüştüğün izlenimine kapılıp duruyorum."

"Gizlice görüşmek." Suratında ironik bir ifadeyle bana baktı. "Ben öyle bir şey yapar mıyım?"

"Hayır ama..."

"Hayır. Yanlış izlenime kapılmışsın."

"Onu gördün mü? Tek başına?"

"Bir ya da iki kez. Konuşuyoruz." Su gürültüyle lavaboya akarken ellerini yıkıyordu. "Konuşacak bir sürü şeyimiz var. Onunla zaman geçirmeyi seviyorum ama senin düşündüğün şekilde değil."

"Ne şekilmiş o?"

"Romantik anlamda. O iş bitti." Kesin konuşmuştu.

"Onun için bittiğini sanmıyorum."

Tek omzunu silkti. "Başka insanların duygularını kontrol edemezsin. Bunu biliyorsun."

Biliyordum. "Ama siz deliler gibi âşıktınız."

"Bir zamanlar. Çok yoğun ve kısa süreliydi. Bu tarz şeyler sonsuza kadar sürmez."

Ve yine de birlikte olamayacağımıza dair duyduğum keskin pişmanlık olmadan, Will'i düşünebildiğimi hayal edemiyordum.

"Dan'e neler hissettiğini söyledin mi?"

"Ona söylediklerim seni ilgilendirmez." Annem ellerini kurulayıp kapıyı işaret etti. "Hadi. Çıkalım buradan."

"Ama eğer senin ilgileniyor olabileceğini düşünürse..." Geri geri yürüyordum, böylece suratındaki ifadeyi seyredebiliyordum.

"Düşünmüyor. Nasıl hissettiğimi tam olarak biliyor, inan bana. Benimle ilgilenmek için elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum ama böyle ahlaki konularda panik yapmayı bırakabilirsin. Ben yanlış bir şey yapmadım, Dan de öyle. Birbirimize âşık olmadan önce arkadaştık ve şimdi de arkadaşız. Hepsi bu."

Bana güven verdi. Annemin bana yalan söyleyeceğini düşünmüyordum. Ve deneseydi bile, asla bu kadar ikna edici olamazdı.

Kulübenin dışında hurdası çıkmış bir bahçe bankı vardı. Üzerine oturdum ve annem saatine bir kez daha baktıktan sonra yanıma oturdu. Soğuk ve bulutsuz, güzel bir sabahtı ve çiy taneleri bütün örümcek ağlarının inci dizileri gibi görünmesine neden oluyordu.

"Ya babam?"

"Ona ne olmuş?" Ses tonu çok daha az cesaret vericiydi.

"Seni geri istediğini biliyorsun."

"Ah." Gözlerini devirdi. "Güya."

"Tamam." dedim. "Güzel."

"Hepsi bu kadar mı?" Annem parmaklarını göstererek saydı. "Nick, Dan, baban. Başka biri var mı?"

"Sen söyle."

"Umarım yoktur." dedi ciddiyetle. "Bu herkes için yeterli bir sayı."

"Ve bir de burada sakin bir hayat geçireceğimizi düşünüyorduk."

"*Senin* geçirmeyeceğini bilmeliydim. Bu arada şu ölüme yakın deneyimleri bırakabilir miyiz? İki çok fazla."

"Elimden geleni yapacağım." diye söz verdim.

"Olağanüstü bir diriliş haberi de, sen hastanedeyken paltonun kuru temizlemeciden dönmesiydi."

"Cidden mi? Ne durumda?"

"Yenisi kadar iyi." Kendini düzeltti. "Yani, ikinci el yenisi kadar iyi. Benim odamda asılı. Söylemeyi unuttum."

"Harika." Gerindim. "Deri ceketini seviyorum ama duman kokuyor."

"Leş gibi kokuyor." diyerek hemfikir oldu annem. "Ve her tarafı çizik. Bir daha sana asla bir şeyimi ödünç vermiyorum."

"Paçamı kurtarmamı sağladı ama."

"Paltonu çalanların kim olduğunu öğrendin mi?"

"Zahmete girmedim." Claudia ya da Immy ya da ikisinin birden olduğundan neredeyse emindim; hava atmışlardı, böylece herkes onları diskoda gördüğünü hatırlayacaktı. Artık onlara bunu sormanın bir anlamı yoktu. Bunu aşmıştık. O hafta intikam aramanın kötü bir fikir olduğunu düşünecek kadar çok şey görmüştüm. "Artık paltomu geri aldığıma göre, ziyanı yok."

Saatine tekrar baktı, dilini şaklattı ve ayağa kalktı. "Gitsem iyi olur. Geç kalmak istemiyorum."

"Anne, bir şey sorabilir miyim?"

Tekrar oturdu çünkü o, o türden bir anneydi. "Elbette."

"Will okulda odasındaki duvarda senin bir fotoğrafının olduğunu söyledi. Hangisi?"

Başını yana eğip düşündü. "Neden sordun?"

"Bilmem. Sadece... Onda bir fotoğrafın olduğunu bilmiyor-

dum. Sanırım onu neyin mutlu ettiğini bilmek için onu görmek istiyorum."

Annem başını salladı. "Çünkü onu önemsiyorsun."

"Sadece okuldayken çok uzakta görünüyor. Evi düşündüğünde neye baktığını bilmek istiyorum."

"Bekle burada." Ayağa kalkıp kulübeye girdi, bir dakika sonra karton bir dosyayla çıkageldi. "İşte bu."

Dosyayı açtım ve tam bir şaşkınlıkla nefesim kesildi. Bu geçen yazdan, benim yakından çekilmiş bir fotoğrafımdı. Kameradan ziyade kameranın ilerisinde bir yere bakıyordum ve kendimi hiç böyle görmemiştim: Aynı anda mutlu, üzgün ve aşk dolu ve özlem duyan. Kendi fotoğrafımı gördüğümde genellikle duyduğum utanma duygusu yoktu. Bu ne hissettiğimi çok iyi anlatan bir fotoğraftı. Görünüşe göre dünyadaki bütün duyguları hissediyordum.

"Daha önce bunu hiç görmemiştim. Neden daha önce hiç görmedim?"

"Genellikle kendi fotoğraflarını görmeyi sevmiyorsun."

"Will bunu nereden biliyordu?"

"Bunu yazın çektiğim diğer bir sürü fotoğrafla birlikte bastım. Hepsini mutfak masasına yaymıştım ve ne kadar kaygan olduklarını bilirsin. Bazıları kenardan düştü. Will onları toplamama yardım etti." O anı hatırlayınca gülümsedi. "Bunu yerden aldı ve öylece durdu. Bakıp duruyordu. Sonunda ona almak isteyip istemediğini sordum ve o da asla sormayacağımı sandığını söyledi."

"Fotoğrafımı çektiğini hatırlamıyorum."

"Çektiğimden haberin yoktu."

"Ne yapıyordum?"

"Bahçedeydin. Bu akşam ışığı." Bakmak için fotoğrafı yan çevirdi, bir anneninkinden çok teknik bir gözle. "Fena değil."

"Neye bakıyordum?"

"Sormana gerek var mı?" Gülümsedi. "Beni fark etmemenin nedeni gözlerinin Will'den başkasını görmemesiydi."

Fotoğrafı ona geri verdim. "Teşekkürler."

Fotoğrafı bankta yan tarafına koydu. "Biliyorsun Jess, eğer istiyorsan Will'le birlikte olmalısın."

"Sen gerçekten de bunun korkunç bir fikir olduğunu düşünmeyen tek insansın."

"Ve tüm bunları hesaba katan ikinizden başka kimse yok." Annem kolunu omzuma attı. "Will'in anne ve babasını, babanı ve bir fikri olan diğer herkesi unut. Eğer birlikte olmak istiyorsan; birlikte ol."

"Ya birlikte olursak ve annesine bir şey olursa ve o da bundan pişman olursa?"

"Ya birlikte olma fırsatını kaçırır da daha çok pişman olursanız? Biliyorum, sonsuza kadar birlikte olmak zorunda olduğunu düşünüyorsun ama Dan'e ve bana bak. Bu bizden almanız gereken tek ders ve büyük bir ders. Bazen elindeki tek şey şimdidir." Ayağa kalktı. "Ve sevimli bir tesadüf ki şimdi benim gitmem gerek."

"Teşekkürler." dedim yine, içtenlikle. O da başını salladı ve çiylerin üzerinde izler bırakarak uzun otların arasından yürüdü. Dizlerimi göğsüme çektim, gözlerimi kapattım ve yüzümü güneşe çevirdim. Orada bir süre hayatı, onun bir parçası olmanın ne kadar güzel olduğunu ve birkaç kez ölümle burun buruna gelmem de dâhil olmak üzere, bir süreliğine yetecek kadar olay yaşadığımı düşünerek oturdum.

Yakınlarda bir kuş cik cik ötüyor, kısa kısa çıkardığı neşeli sesi havaya sanki altın parçacıkları dağıtıyordu. Ben dinlerken bu ses bir feryatla, gürültülü bir başka sesle karıştı. Gözlerimi açınca Diyojen'in ayaklarımın dibinden hızla geçtiğini, arkasından da Aristo'nun cesurca koştuğunu gördüm. Aristo, Di'nin iki katıydı ve çalılıkların arasına girip kaybolurken saldıran bir gergedan gibi sesler çıkarıyordu. Otların dalgalanmasını ve kediler geçtikten sonra durulmalarını, huzurun yeniden hâkim olmasını seyrettim.

"Tek başına mısın?"

Will elleri ceplerinde, önümde dikiliyordu.

Kalbim dışarı çıkmaya çalışırken göğüs kafesime çarpıp duran bir kelebek bulutuna dönüştü. "Orada olduğunu bilmiyordum."

"Dikkatin dağılmıştı." Etrafına bakındı. "Ella nerede? Londra'ya dönmedi mi daha?"

"Bu gece dönüyor. Hugo'yla birlikte ve ben ayaklarına dolanmıyorum."

Will sırıttı. "Onu çok fazla göremedin, değil mi?

"Bence ziyaretinden memnun kaldı. Önemli olan bu." Kollarımı bacaklarıma doladım. "Ayrıca, daha önce Hugo'nun birinin karşısında böyle şapşallaştığını hiç görmemiştim. Ella gittiğinde ona takılabileceğim bir sürü zamanım olacak."

"Hugo'ya çok yüklenme. Ella'dan gerçekten hoşlanıyor."

"Hemen keyfimi kaçır." Ona baktım. "Tüm gün orada dikilecek misin yoksa oturmak ister misin?"

"Sadece davet edilmeyi bekliyordum. Yalnız kalmak istiyor olabilirsin."

"Hayır. Tek başımayım ama özellikle böyle olmak istemiyorum."

Bacaklarını öne uzatarak yanıma oturdu. "Bu okuldayken özlediğim şeylerden."

"Sadece oturmak mı?

"Aynen." Başka bir şey demedi ve kelimeler beynimde arka arkaya yuvarlanıp dururken, bir dakika boyunca sessizce oturduk. Bana bakmıyordu bile ve ben de bir cümle kuramıyordum.

Sonunda söylediğim şey romantik olmaktan çok uzaktı. "Baban hayatımı kurtardı."

"Biliyorum."

"Sana doğru düzgün teşekkür ettiğimden emin değilim."

"Bu konuyu düşünme. Bu onun işi."

"O da böyle dedi." Gergin bir şekilde, ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırdım. "Ve beni aramaktan vazgeçmediğin için sana da teşekkürler. Eğer nerede olduğumu anlamasaydın muhtemelen burada olmazdım."

"Port Sentinel'deki en tehlikeli yerlerin hepsine bakmalıydım. Genelde oralarda oluyorsun."

"Harry'yle konuşmanın tehlikeli olacağını bilmiyordum."

"Bilseydin bile yine de yapardın bunu. Senin sorunun hiçbir şeyden korkmaman." Bana yandan bir bakış attı. "Aslında bu doğru değil. Seni kesinlikle dehşete düşüren bir şey var."

"Neymiş o?"

"Benimle olmak."

"Beni korkutmuyorsun." Ne söyleyeceğime karar vermeye çalışarak spor ayakkabılarımın bağcıklarıyla oynadım. Gerçek en iyi seçenekmiş gibi göründü. "Beni korkutan, bunun ne kadar riskli olduğu. Tüm bunların ters gitmesi olasılığı çok yüksek."

"Buna katılmıyorum."

"Ben seni mutlu edemem. Edebileceğimi düşündüm ama edemem ve senin üzgün olmanın sebebi olmak istemiyorum."

Tek kaşını kaldırdı. "Sen o kadar fena değilsin."

Ayak ucumla onu dürtükledim. "Uzaklara gönderildiğin için üzgünüm."

"Ah. Ya sana bunun umurumda olmadığını söylesem? Uzaklardayken tek özlediğim şey sensin."

"Bu doğru değil."

Gümüş grisi gözlerinde bir parıltı belirdi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Evini özlüyor olmalısın. Anneni."

"Onun için endişeleniyorum." dedi Will, kelimelerini özenle seçerek. "Ama burada olmayı özlemiyorum. Bu kolay değil, onunla ilişkim yani. Bazen ondan uzakta olmaya ihtiyaç duyuyorum." İrkildi. "Böyle söyleyince kulağa korkunç biriymişim gibi geliyor."

"Hayır, gelmiyor." Odasındaki Karen'ı düşünüyordum, bir örümcek gibi öfke ve yalan ağlarını örerken. Beş dakika sonra tuzağa düşmüş gibi hissetmiştim.

"Esasında burada, Sandhayes'te yaşadığımı fark etmiş olmalısın. Sadece sen buradasın diye ya da Tilly'nin yemeklerini sevdiğimden değil. Evde olmaya katlanamıyorum. Eğer babam orada değilse, annem onun nerede olduğunu kafasına takıyor. Eğer oradaysa kavga ediyorlar ya da babam benimle kavga ediyor." Yine bana baktı. "Eğer seni de yanıma alabilsem uzakta olmak umurumda olmaz."

"Hayatını mahvettiğimi düşündüm."

"Sadece bunun bir parçası olmayı reddedersen yaparsın bunu." Uzandı ve parmaklarını ensemde gezdirdi. "Ki o parça tam bir inatçı ve yalancı."

"Doğru olanı yapmaya çalışıyordum." O bana dokunurken düşünmek zordu. Nefes alıp vermek bile zordu.

"Benden ayrılmak seni perişan etti. Beni de perişan etti. Bu doğru görünmüyor."

Yine de, onu sevmeme ve onun da beni sevmesine rağmen bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmek için bir sürü sebep vardı. Bu o kadar kolay değildi. Will'le asla o kadar kolay olmazdı. Ve sadece birkaç hafta sonra ayrıldığımızda hayatımı toparlamak için mücadele etmiştim. İnsanlar bana tehlikeden kaçınmam gerektiğini söyleyip durdular ama kalbimi ona emanet etmekten daha riskli bir şey düşünemiyordum.

Ama zaten risk almak benim olayımdı.

Bacaklarımı aşağı sarkıttım ve ona doğru eğildim. "Eğer tekrar bir araya geleceksek artık bunu saklamak istemiyorum."

"Eğer tekrar bir araya gelirsek bana yalan söylediğini unutmaya çalışacağım."

Birdenbire durup geri çekildim. "Yalan söylemedim!"

"Söyledin. Bunun sadece bir tatil kaçamağı olduğunu söyledin. *Anlamsız bir tatil kaçamağı*, tam olarak bu ifadeydi sanırım."

"Beni unutmanı istedim."

"Bunu asla yapamazdım." Gri gözleri üzerimden ayrılmıyordu. "Jess, okul için dönmeden önce sadece yirmi dört saatim var. Uyumam ve yemek yemem gerekecek ama bunun geriye on yedi saat bıraktığını hesapladım, beş dakika eksik ya da fazla. Bu süreyi seni öperek geçirmek istiyorum. Kulağa nasıl geliyor?"

"Arzulu." diyebildim. "İnsanlarla vedalaşmaya ne dersin?"

"Yazarım." Beni kendine çekti.

"Ya eşyalarını hazırlamak?"

"Bu iki dakikamı alır." Dudakları beni titreten o neredeyse gülümseme şeklinde kıvrıldı.

"Ya ev ödevi?"

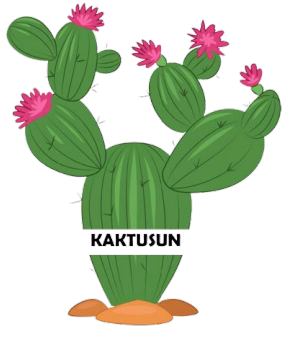
"Şimdi saçmalıyorsun işte." Elini boynuma götürdü ve parmaklarını saçlarıma gömdü.

"Ya..."

Ve sonra Will'in dudakları dudaklarımdaydı ve kafamdaki bütün düşünceler düşen yapraklar gibi uzaklara savruldu.

Bazen elinizde olan tek şey şimdidir. Yine de bu güzeldir.

Bazen tek ihtiyacınız olan şey şimdidir.

TEŞEKKÜR

Aşağıda adı geçen kişilere son derece minnettarım, onlar olmasa Jess olmazdı:

Harika bir editör, kedi sever ve arkadaş olan, ne kadar karışık olsa da her kültürel göndermeyi anlayan sevgili Lauren Buckland. O beni bu kitabı ilk taslağına göre daha karanlık yapmam konusunda teşvik etti ve bu süreçte çok daha iyi hâle getirdi.

Süper redaktörüm Sophie Nelson. Diğer pek çok düzeltmenin yanında tüm günlerimi ve tarihlerimi eşleştirdi, bu büyük bir başarıydı.

Gazeteci Lisa Mahoney, Alex Taylor ve Harriet Venn benimle çok ilgilendiler.

Bir temsilciden çok daha fazlası olan Ariella Feiner. Her zaman soruna doğrudan eğilen ve destekleyici kişiliğiyle ideal bir okuyucu ve benim en değerli varlığım. United Agents'taki meslektaşları Jess'i dünyaya tanıtmak gibi önemli bir iş yaptılar.

Yeterince sık görüşemediğim Emma Young ne zaman beni arasa günümü aydınlatır. O gerçekten yetenekli bir editör ve yazar ve bu kitap ona ithaf edildi.

Son olarak hepsi de bana çok farklı şekillerde cesaret ve destek veren sevgili aileme teşekkürlerimi sunuyorum. Bu kitabı yazarken bana en çok yardımı dokunan şüphesiz Fred, yani kedim, DEĞİL; kendisi ben yazarken ellerimin üstünde uyumayı sever ama onu yine de seviyorum.

Jane Casey Kitapları

- *Ölümün Soğuk Sesi*

Maeve Kerrigan Serisi

- *5. Kurban*
- *Acımasız*
- *Sessiz Kurban*
- *Parafili*
- *Sakın Hata Yapma*
- *11. Kat*
- *Ölülerin Konuşmasına İzin Ver*

Jess Tennant Serisi

- *Kimsenin Freya'dan Haberi Yok*

Jane Casey,
1977 yılında doğmuş ve Castleknock'ta büyümüştür. Oxford, Jesus College'da İngiliz Dili Bölümünde okumuştur. Çalışma hayatına Londra'da editör olarak devam etmektedir. Yetişkinler için yazdığı polisiye türündeki *Maeve Kerrigan* serisinin yazarıdır. *Bundan Kimseye Bahsetme, Jess Tennant* serisinin ikinci kitabıdır.

OLİMPOS®